

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

When someone inside your house wants you dead
And no one believes you...

DON'T LET HER STAY

NICOLA SANDERS

An unputdownable psychological thriller with a breathtaking twist

Prologue

"Uyanma, lütfen uyanma.

Dört aylık bebeğime uyuması -ya da uykuda kalması- için yalvarmak daha önce hiç işe yaramadı. Tanrı biliyor ya, denedim. Bu yüzden neden bu sefer farklı olacağını düşündüğümü bilmiyorum.

Ama elimdeki tek şey yalvarmak.

Onu göğsüme o kadar yakın tutuyorum ki canını yakıp yakmadığımı sürekli kontrol etmek zorunda kalıyorum. Ama kıpırdadığını hissedebiliyorum, bu uyanmak üzere olduğunun kesin bir göstergesi. Uyanırsa ağlayacaktır çünkü hep ağlar.

Ve eğer ağlarsa, öleceğiz.

Bizi buradan canlı çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Çok yaklaştım. Ön kapıya geldim. Kapıyı açıp olabildiğince sessiz ve hızlı bir şekilde dışarı çıkıyorum.

Burası karanlık. O kadar sessiz ki, ayaklarımın altında çıtırdayan çakılların sesi bile beni ele veriyor. Ama şimdi yavaşlayamam. Sadece saniyelerimiz var. Range Rover'a koşuyorum ve arka tekerleğin yanına çömeliyorum, parmaklarım orada tuttuğum yedek anahtarı arıyor. Düğmeye bastığımda, araba bir trompet sesi gibi bir bip sesiyle yanıp sönüyor. Duruyorum, kalbim çarpıyor ve dinliyorum. Hiçbir şey yok. Kapıyı açtığımda iç ışık yanıyor ve kapatmak için elim dışarı fırlıyor. Evie'yi bebek koltuğuna oturtmak için uğraşıyorum. Gözleri bir oyuncak bebek gibi fıldır fıldır açılıyor.

Sonra ağzı açılır. Geniş.

"Lütfen ağlama Evie, lütfen bebeğim, lütfen ağlama. Nefesimi tutuyorum.

Evie esniyor.

Kapıyı yavaşça kapatıyorum ama o kadar çok titriyorum ki anahtar elimden kayıyor. Yere düşüyorum ve karanlıkta anahtarı arıyorum.

Lütfen ağlama. Lütfen ağlama. Parmaklarımın altındaki plastik kareyi hissediyorum.

Tanrıya şükür. Ben hallederim. Tam ayağa kalkmışım ki, üst kattaki bir pencereden gelen ışık arabayı aydınlattı.

Elimde değil. Arkamı dönüp eve bakıyorum, bu bana bir saniye bile kaybettirse de. Çocuk odasından geliyor. Evde yanan tek ışık o.

Pencerede belirip iki avucunu da cama dayadığında elim ağzıma gidiyor, arkasından kara dumanlar yükseliyor.

Gözlerimiz buluştu.

Arkamı dönüyorum, kendimi arabaya kilitliyorum ve sürüyorum.

Chapter One

Üç hafta önce.

Oscar tembel bir havlama sesi çıkarıyor, tam o sırada bir minibüsün çakıllara girdiğini duyuyorum. Havlaması sadece gösteriş için. İkimiz de biliyoruz ki davetsiz bir misafirin içeri girmesine izin verir, hırsıza kuyruğunu sallar ve patilerini göğsüne koyar. O herkesi ve her şeyi, hatta komşunun kedisini bile seven yaşlı bir karamel Labrador.

Karyoladan uzaklaşıp pencereye gidiyorum. Postacı geldi. Merdivenlerden ön kapıya doğru yürüyor ve saniyeler sonra kapının tokmağının sesini duyuyorum. Kapıda bir posta kutusu var ama evde sadece ben olduğumda - ki çoğu gün böyle oluyor - kapıyı ardına kadar açık bırakmayı seviyorum. Bu şekilde daha az yalnız hissediyorum, herhangi birinin dahili telefonu çalmak zorunda kalmadan doğrudan eve gelebileceğini biliyorum. Richard aynı fikirde değil. Bunun güvenli olmadığını söylüyor, bu da her zaman gözlerimi devirmeme neden oluyor. Burası şirin ama oldukça uykulu bir köy ve bu muhteşem kır evi bir kale gibi. İlk taşındığımızda, Richard Evie ve benim izole edilmemizden o kadar endişeliydi ki her pencereye kilit taktırdı.

Karyolasında uyuyan Evie'ye bakıyorum, uzuvları bir denizyıldızı gibi dışarıda, battaniyeyi üzerine çekip yumuşak pembe yanağını öpüyorum. Kıpırdamıyor bile. Bir yıl önce biri bana postanın gelişinin *bütün gün başıma gelecek* en heyecan verici şey olacağını söyleseydi güler geçerdim. Ama şimdi, merdivenlerden hızla inerken, mektuplar ve faturalar arasında benim için bir şey olabileceği beklentisiyle küçük bir heyecan hissediyorum

Richard'a gönderilmiş. Bir dergi olabilir mi? Homes & Gardens'ın son sayısı mı? Bir yıl önce buna güler geçirdim. Artık gülmüyorum. Çocuk odasındaki sallanan sandalyede, moda'ya uygun banyolara, kır konservatuarlarına göz atarak iyi bir saat geçirebilirim, hatta belki de iki saat - belki de bunu mutfak tadilatından sonra yapmalıyız. Ama mutfağı yenileme konusunda hiçbir şey yapmadım. Kestiğim resimler hala orada duruyor, köşeleri ofisim olarak kullandığım boş odada proje için hazırladığım manyetik panoda kıvrılıyor. Richard'ın alt katta kendine ait bir çalışma odası var; büyük bir meşe masanın, arka duvarın tamamını kaplayan rafların ve verandaya açılan Fransız kapıların olduğu geniş bir oda. Çalışma odasını nadiren kullanır. Eve iş getirmeyi sevmez.

Benim ofisim daha az büyük, sadece bir masa ve özel belgelerimi sakladığım bir dosya dolabının olduğu bir oda. Güzel bir duvar kağıdıyla dekore ettim ve Richard çekicin hangi ucuyla çivi çakacağını bilemediği için bahçıvanımız Simon'a büyük manyetik panoyu duvara asmasını söyledim.

O zamanlar bu ev için büyük planlarım vardı. Hamileydim, mide bulantısı aşamasını geçmiştım ve içimde dolaşan hormonlardan dolayı delicesine mutluydum. Hâlâ, aptalca bir şekilde, her şeyi yapacak enerjiye sahip olacağıma ve bir bebek sahibi olmanın parkta yürüyüş yapmak gibi olacağına inanıyordum, güzel bebeğimin uyumaması dışında. Yani, uyuyor. Bir gecede yaklaşık elli milyon şekerleme yapıyor ve aralarda uyanıp mamasını alana kadar ağlıyor. Bugünlerde acı gerçek şu ki bazı sabahlar saçımı yıkayamayacak kadar yorgun oluyorum.

Postayı almak için eğildim, Oscar yanımdaydı ve yığına göz atarken bir iç geçirdim. Sanırım zaman geçirmek için başka bir şey bulmam gerekecek çünkü bugün bana posta yok.

Posta paketini konsol masasının üzerine koydum, hepsi düzgün bir şekilde büyüklük sırasına göre dizilmişti

-Altta Yatırımcıların Günlüğü, üstte faturalar ve daha küçük kalemler. Amsterdam'dan gelen ve Richard'ın üç hafta sonra katılacağı konferansla ilgili olduğunu tahmin ettiğim büyük bir mektup var. Onu yığının en altına koyuyorum. Bir mektup yere düşüyor. Onu alıp elimde evirip çeviriyorum. Diğerleri gibi Richard'a gönderilmiş ama bu mektup el yazısıyla yazılmış ve el yazısından bir kadından geldiği anlaşılıyor. Göz gezdiriyorum ama ne bir iade adresi ne de kimden geldiğine dair bir işaret var. Hemen Isabella'dan geldiğini düşünüyorum, güzel Isabella'dan, Richard'ın eski nişanlısından. İrtibat halinde olduklarını biliyorum ama neden ona el yazısıyla bir mektup gönderdiği bir muamma. Belki de bir etkinlik davetiyesidir. Özel bir davet. Özel bir etkinliğe. Sadece onun için. Artı bir olmasın lütfen.

Birdenbire bilmek için can atıyorum. Parmaklarımın arasında çeviriyorum. Açmak için eski buhar numarasını kullanmayı düşünüyorum, ancak artık işe yaramadığından şüpheleniyorum.

Soğuk bir hava beni sıçrattı.

"Merhaba, Bayan A.

"Roxanne! Zarfı göğsüme bastırarak gülüyorum. "Beni çok korkuttun. Vakit geldi mi?"

Bisikletini dışarıdaki duvara yaslıyor ve ön kapıyı kapatarak içeri giriyor.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim," diyor ceketinin kapüşonunu geri çekerek. 'Zili çalmalıydım. Evie ile yukarıda olacağını düşünmüştüm.

Havada küçümseyici bir el sallıyorum. "Evie hemen uyudu. En az on beş dakika oldu. Sanırım bu bir rekor. Postayı kontrol ediyordum.'

"Tamam, o zaman ben başlayayım Bayan A.

Roxanne'den elli kere bana Joanne demesini istedim ama hiç demedi. Yirmi beş, belki de yirmi sekiz yaşlarında olmasına rağmen ben her zaman Bayan A'yım, bu da beni ondan sadece beş ya da daha fazla yaş büyük yapıyor.

Paltosunu, şemsiyeleri, yağmurlukları ve ayakkabıları sakladığımız koridordaki küçük bir oda olan vestiyere asıyor. Kilerdeki temizlik ürünleri arabasını almak için büyük mutfığa açılan çift kapıdan doğruca geçiyor. Ben de hemen arkasındayım.

"Başlamadan önce çay ister misin? Bunu her seferinde soruyorum ve çoğu zaman hayır diyor. Hafıza problemim olduğunu düşünüyor olmalı. Ya da ağır işittiğimi.

"Hayır, teşekkür ederim," diyor. "Ben hallederim.

"Bisiklet almayı düşünüyorum," diye ağzımdan kaçırıyorum, o uzaklaşmadan önce. Bu doğru değil. Bisikletle ne yapabilirim ki? Karyolayı arka tekerleğe mi yapıştıracaktım? Ama biriyle konuşmak için ölüyorum. Günlerdir kimseyle konuşmamışım gibi hissediyorum ama bu tam olarak doğru değil. Simon'la konuşuyorum ama hâlâ kış mevsimindeyiz, o yüzden şu anda burada pek vakit geçirmiyor. Haftada sadece bir ya da iki kez geliyor, çoğunlukla da bahçeyi düzenlemek ve bahara hazır hale getirmek için. Richard'la elbette her akşam konuşuyorum ama Richard uzun saatler çalışıyor ve son zamanlarda akşam yemeği için bile eve zamanında gelmiyor. Butik bir yatırım bankasının sahibi ve yönetici ortağıyla birlikte yeni bir ürün üzerinde çalışıyorlar, büyük yeni bir finans portföyü şeyi. Bana açıklamaya çalıştı ama tek kelimesini bile anlamadım. Suçu bebek beynine attım.

"Sence ne almalıyım? Roxanne'e sordum.

Omuz silkiyor. 'Chertsey'de bir bisiklet dükkanı var. Onlara sorabilirsin.

Başımı salladım. "Evet. İyi fikir. Evie'yi dinliyorum ve her şeyin sessiz olduğuna kanaat getirince çaydanlığı alıp Roxanne'a doğru kaldırıyorum.

"Emin misin?

'Eminim,' diyor.

"Tamam! Kupama bir nane çayı poşeti atıyorum ve tezgâha yaslanıyorum. Temizlik eşyalarını toplarken onu izliyorum. Söyleyecek başka bir şey düşünmeye çalışıyorum ama beynim patates püresi gibi.

Bazen şehirden kilometrelerce uzakta böyle büyük bir eve taşınırken ne düşündüğümüzü merak ediyorum. Bu güzel evde yaşadığım için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Altı yatak odası, beş banyosu, bir misafir odası ve *bir* sabah odası, günlerce görülebilecek manzarası, Richard'ın en değerli şaraplarını sakladığı ve ev sineması gibi bir şeye dönüştürmekle tehdit ettiği bir bodrumu, Londra'da yaşadığım daireden daha büyük devasa bir mutfak ve kileri var. Tek yapmak istediğim kucağımda Evie ile mutfakta oturup çay içmek ve Roxanne ile sohbet etmek. Bazı günler kendimi, sırf konuşacak birileri olsun diye, kucağımda Evie ile çalışırken onu evin içinde takip ederken buluyorum.

Roxanne kulaklıklarını kulağına takıyor ve telefonunun ekranına dokunuyor. İçimi çektim. Mesajı aldım. "O zaman seni yalnız bırakayım," diyorum, beni duyamıyor olsa da. Çay poşetinin üzerine kaynar suyu döküyorum ve fincanımla birlikte salona geri dönüyorum.

Chapter Two

Richard ve ben Evie'ye hamile kaldığımdan beri bu evde yaşıyoruz. Ebedi evimiz. O zamana kadar Richard'ın parasına güvenme konusundaki isteksizliğimin üstesinden gelmiştim, en azından konu bir ev satın almaya geldiğinde. Arayışımızın başında, beni ne zaman bir ev görmeye götürse, fiyat etiketi karşısında irkilirdim. Aklından geçirdiği türden bir ipoteği üstlenecek kadar gelirim yoktu. Ve o yerler sonunda satın aldığımız ev kadar büyük bile değildi.

"Para için endişelenme Joanne. Bizim için doğru evi bulalım. Bu benim sana hediyem olsun,' der ve başımın üstünü öperdi.

Mülkü ilk kez gezdiğimiz zamanı hâlâ hatırlıyorum. Gözlerime inanamamıştım. Richard kesinlikle bayılmıştı. Burası gerçekten bizim olabilir miydi? Her odaya, her kornişe, her pencereye aval aval bakarken burada yaşayacağımız hayatı hayal etmeye çalıştım. Ev sahipliği yapacağımız partilerden bahsettik, peyzajlı olgun bahçelere hayran kaldık, çocuklarımızı hayal ettik - ve Labrador

-Çimlerde oynarken. Gül bahçesine bakan üst kattaki odanın bir kreş için ne kadar mükemmel olduğu konusunda hemen hemfikir olduk. Mutfak biraz eskimişti ve Richard'a heyecanla mutfağı yenileyebileceğimi söyledim. Bu benim kişisel projem olabilir, dedim.

Ama işler umduğum gibi gitmiyor. Eskiden emlakçılık yaptığım için tezgahlar ya da dolap kaplamaları hakkında basit bir karar veremiyorum,

Bu işleri bildiğimi sanırsınız. Pek çok mutfak gördüm ve hangi düzenin işe yaradığını, neyin sattığını, neyin iyi görüldüğünü biliyorum.

Ya da eskiden öyleydim. Bugünlerde kendimi Roxanne'e "Sence bu iyi bir fırın mı?" gibi sorular sorarken buluyorum. Ya da 'Bugünlerde güzel bir mutfak tarzı nedir? Cilalı beton mu? Shaker'a ne dersin? Ya da bekle, buna ne dersin? Parlak beyaz. Parlak beyaz sever misiniz?" O da bana bakar, kaşlarını hafifçe kaldırır ve şöyle derdi: "Bilmiyorum, Bayan

A. Bu size kalmış.'

Bu, tabii ki kulaklıklarını getirmeye başlamadan önceydi.

Richard'la ilk kez Isabella ile birlikte Chelmsford'da çalıştığım emlak bürosuna geldiğinde tanıştım. Yıllar önce o zamanki erkek arkadaşım Marc ile birlikte, kendisine orada bir bilgisayar donanımı geliştirme şirketini yönetme fırsatı verildikten sonra oraya taşınmıştık. Marc'la ayrıldıktan sonra o Londra'ya geri döndü ve ben de çoğunlukla ataletten dolayı bölgede kaldım.

Richard ve Isabella kayıtlarımızda bulunan bir Gürcü evi ile ilgileniyorlardı. Evi göstermek bana düşmezdi, iş arkadaşım Anthony'ye verilmişti - Anthony'ye biraz aşkıttım ama bu başka bir hikaye - ve Anthony o gün evde olmadığı için onlara evi göstermeyi teklif ettim.

Orantılı odaları, büyük açık şömineleri, yüksek tavanları olan ve kendi gölü olan iki dönümlük bir arazi üzerine kurulu muhteşem bir evdi. *Bu* evin sonsuza dek onların evi olması gerekiyordu. Onun ve Isabella'nın.

Onu çok iyi hatırlıyorum. Kırk yaşlarında, güzel ve uzun boylu, kıvrıkcık siyah saçları muhteşem yüzünü çerçeveliyordu. Hoş bir gülümseme. Birkaç gün geçti ve bir gün Richard aradı. Eve bir kez daha bakmak istiyordu. Bir ziyaret ayarladık, ancak o gün Isabella geç kalıyordu, bu yüzden Richard'la her şeyi tekrar gözden geçirdim. Kileri görmek istedi. Mahzenleri ya da karanlık yerleri sevmem, bu da benim işimde bir sorun olabilir. Ama bu benim işimdi, bu yüzden omuzlarımı dikleştirdim ve elbette dedim. Aşağı indik ve bir rüzgâr kapıyı çarparak kapattı. Richard açmak için yukarı çıktı ama kapı sıkışmıştı. Titriyordum. Bacaklarım jöle sütunlarına dönüşmüştü.

"İyi misin, Joanne?

'Evet,' diye yalan söyledim ve elimi destek için nemli duvara dayadım.

'Merak etme. Buradan hemen çıkacağız. Cep telefonunu çıkardı ve tabii ki orada hiç telefon çekmiyordu.

Hiperventilasyona başladım.

'Artık hiçbir şey için endişelenme, Joanne. Tamam mı? Şuradaki pencereyi görüyor musun? O pencereden içeri gireceğim ve

evin etrafında dolaş ve kapıyı aç.'

"O pencere mi? Nefes aldım. Pencere bile değildi, sadece bir boşluktu aslında. Birkaç eksik tuğla. *Oraya* sığmayacağı kesin. "Güven bana. Her şey yoluna girecek.

"Tamam," diye fısıldadım, biraz zorlanarak.

Takım elbisesinin ceketini çıkardı ve dikkatlice katlayarak boş bir sandığın üzerine koydu. Gömleğinin kollarını sıvadı, kravatını gevşetti ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Panik atağın eşiğinde olmama rağmen, hafifçe yamulmuş kalın çerçeveli gözlükleri, koyu renk, sarkık saçları ve kravatıyla onu görmek beni gülümsetti. Clark Kent'e benziyordu. Ya da ellisine gelmesine izin verselerdi Clark Kent'in nasıl görüneceğine.

Üç boş sandığı daha bir araya getirdi - Tanrı'ya şükürler olsun ki onlardan da vardı - ve onları bir tür merdiven haline getirdi. "Elimi omzuna koyabilir miyim? Kendimi dengelemek için?" diye sordu.

"Evet, özür dilerim. Yanına geldim ama dik durabilmek için bir elimi duvara dayamak zorunda kaldım. O bir şekilde kasalara tırmanırken gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyordu.

Boşluktan kıvrılarak geçmeye çalışması çok garip görünüyordu. Bu kadar korkmamış olsaydım, bunu komik bulabilirdim. Ama onun yerine merak edip durdum, ya sıkışıp kaldıysa? Ya orada ölürse? O küçük pencere boşluğunda sıkışıp kaldıysa? Sonra bacakları kayboldu, bu da yeni bir panik dalgası getirdi.

"Beni burada bırakıp kaçmayacaksın, değil mi? Sinirle bağırdım.

Kafasını tekrar içeri soktu. "Vahşi atlar beni uzak tutamaz," diye pufladı. "Hemen döneceğim.

Ve sonra gitmişti.

Çöktüm ve başımı dizlerimin arasına bıraktım. Geri dönmezse ne yapacağımı düşündüm ve yapabileceğim hiçbir şey olmadığını fark ettim. Hem de hiçbir şey. Burada tek başıma ölecektim. Mahzende çürüyen bir iskelet.

Sonra kapı ardına kadar açıldı ve merdivenlerden aşağı koşup bana yardım etti.

Yukarı.

Dışarı çıktığımızda, 'Kendimi çok aptal hissediyorum,' dedim.

"Hiç de değil, mahzenin kendi kendini kilitleyeceğini bilemezdin.

"Yani çok korkuyordum.

'Artık her şey bitti. Artık korkacak bir şey yok. O çekti

Beni kollarına aldı ve ağlamaya başladım. Kendimi çok aptal hissettim, onun güzel kollarında hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

ama gerçek şu ki geri çekilmek istemiyordum. Uzun zamandır böyle korunaklı bir şekilde tutulduğumda kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissediyordum.

Birkaç dakika öyle kaldık, o başımı okşuyordu ve ben bir ocuk gibi titriyordum, ta ki ben çekilip kolumla burnumu silene kadar. "zr dilerim. Gömleğini mahvettim. Ceketini de aşağıda unutmuşsun.

"Ben bakarım. Bana bir mendil uzattı ve temiz olduğuna dair güvence verdi, tam o sırada önümüzde bir araba durdu.

Isabella gelmişti.

Ertesi hafta acenteye geldi ve Isabella ile ayrıldıkları için mlk satın almaya devam etmeyeceğini söyledi.

'çok zgnm,' dedim gözleri dolduğunda.

Saat beşti, ben de onu bir şeyler içmek için köşedeki The Ship'e götürdüm. Bana Isabella'nın onu başka bir adam için terk ettiğini söyledi. Aylardır bir ilişkisi varmış ve evi satın almak istediklerinde taşınmayacağını zaten biliyormuş. Sadece bana nasıl söyleyeceğini bilememiş.

İlişkilerdeki ihanetlerle ilgili kendi deneyimlerim oldu. Ona buraya uğruna taşındığım Marc'tan bahsettim. Marc ve ben üç yıldır birlikteydik. Marc henüz ocuk istemiyordu, sonra Marc hiç ocuk istemedi. "Berbat bir baba olurum," derdi. Sonra bir gün Marc kahvaltıda ayrılacağını açıkladı. İnsan Kaynakları'ndan Olive ile bir ilişkisi vardı ve Olive hamileydi.

"şimdi George adında küçük bir oğulları var, bir tane daha yolda.

Richard başını salladı. "Bu korkunç.

Omuz silktim. "Bir süre önceydi," dedim, sanki her düşündüğümde hâlâ içimde bir öfke uyanmıyormuş gibi.

Biraz daha konuştuk, sonra birden kapanış vakti geldi. Uzun zamandır birinin yanında kendimi bu kadar rahat hissetmemiştim.

"Dinlediğiniz için teşekkür ederim," dedi ve taksinin kapısını benim için kapattı.

İki ay sonra beni yemeğe davet etti. Sekiz ay sonra evlendik.

Chapter Three

Sıcak ay bardağımı yanıma alıyorum ve üst kattaki ocuk odasına dönmek üzere salona girerken konsolun üzerindeki gizemli mektuba tekrar bakıyorum. Elime alıp Isabella'nın el yazısını daha önce görüp görmediğimi hatırlamaya çalışıyorum ama gördüysem bile hatırlamıyorum. Keşke bu kadar güvensiz hissetmeseydim, ama birkaç ay önce Richard bana Isabella'nın temasa geçtiğini ve ilişkisinin yürümediğini söylemişti. Yine bekârdı.

"Sence sana geri dönmek istiyor mu? İnanılmaz bir şekilde sormuştum.

'Hayır. Hiç de değil. Sadece uzun yıllar birlikte olduk. Sanırım Onu iyi tanıyan biriyle konuşmak istiyor. Ağlayabileceği bir omuz.'

Eğer Richard beni daha iyi hissettirmek istediye, işe yaramıyordu. Ne de olsa ağlamak için bir omuz olmuştum ve bakın bu bizi nereye getirdi. Gerçi o zamanlar zayıf ve enerji doluydum, meşgul bir profesyoneldim ve saçlarım temizdi. Ya şimdi? şimdi kendimi o kadar sıkıcı hissediyorum ki kendi kendime konuşarak bile uyuyabilirim.

Oyunumu geliştirmeliyim. Yapmam gereken şey bu. Ona lezzetli bir ev yemeği yapmalıyım. Hayır, mum ışığında bir akşam yemeği olsun. Haftalardır seks yapmıyoruz ve bu benim hatam. Seksi bir şeyler giyeceğim. Giyecek seksi bir şeyim var mı? Hâla üzerime oturan bir şey? Beni sicimle kaplanmış salam gibi göstermeyecek bir şey?

Telefon çaldığında yukarı çıkmak üzereydim. Sabit hat. Bu evin hemen hemen her odasında telefon var çünkü buralarda cep telefonu çekmiyor, Richard bunun beni kurtarmak için o l d u ğ u n u iddia etse de

Evie'yi emziriyorum diye cep telefonumu arıyorum. Nedense herkes Evie'yi emzirirken kendimi zorlamamdan endişeleniyor.

'Joanne, sevgilim. Günün nasıl geçiyor?'

"Gerçekten iyi! Parlak bir şekilde söylüyorum. "Gerçekten iyi. Aradığına sevindim çünkü bu akşam yemek için özel bir şeyler yapmayı düşünüyordum. Saat kaçta evde olursun? Sonra ekliyorum, "Bir sürprizim var.

Gülüyor. "Ne tür bir sürpriz?

Mektubu parmaklarımın arasında gezdiriyorum. "Sana söylersem sürpriz olmaz. Ama boş ver. Madem sordun, bize iki kişilik romantik bir akşam yemeği hazırlamayı düşündüm... Ve belki, bilirsin işte... tatlı?

Harika. Şimdi muhtemelen jöle ve muhallebi düşünüyordur.

"Tatlım, özür dilerim. Kulağa harika geliyor ama geç saate kadar çalışmam gerektiği için arıyorum. Pazartesi gününe kadar prospektüsü çıkarmamız gerekiyor. Geoff bu gece herkesin güverteye çıkmasını istedi.'

Oh, lanet olsun Geoff. "Sorun değil," diyorum, neşeli görünmeye çalışıp başarısız oluyorum. "Başka zaman. Evie'nin üst katta kıpırdadığını duyabiliyorum. "Gitmeliyim, Evie'nin beslenme vakti geldi. Beni sonra arar mısın?

"Elbette, sevgilim.

Aptal hormonlar yüzünden olduğunu biliyorum ama yine de gözlerim doluyor. Onu kaybediyor muyum diye düşünmeden edemiyorum. Beni çok sıkıcı buluyor, akşamlarını ofisinde iş arkadaşlarıyla geçirmeyi tercih ediyor.

Yukarı çıkıp uyanık olan Evie'yi kontrol ediyorum. Sırtüstü yatmış, karyolasının üzerindeki orman hayvanları tablosuna bakıyor. Yaklaştığımda bana bakıyor, ağlamaya başlıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Onu kucağıma alıyorum ve yumuşak saçlarını öpüyorum. Ağlamayı kesiyor ve burnunu boynuma sürtüyor. Gülüyorum. Bütün güvensizlikler aklımdan uçup gitti. Bebeğimle birlikteyken kalbim sevgi ve mutlulukla dolu.

Köşedeki küçük buzdolabından daha önce hazırladığım biberonu alıp ısıtıcıya bırakıyorum, sonra odanın içinde dolaşıp makineden gelecek ping sesini bekliyorum. Bebeğimi emzirebilmeyi çok isterdim ama ne yazık ki yeterince süt üretemiyorum.

Cep telefonum çaldı. Arayan ajanstan arkadaşım ve eski meslektaşım Shelley. Telefonu boynumun kıvrımına sıkıştırıyorum ve Evie'yi kalçama yerleştiriyorum.

Shelley! Merhaba! Nasılsın? Bekle, seni duyamıyorum. Dışarı çıkacağım. Bir saniye.'

Yatak odama doğru yürüyorum ve balkona açılan Fransız kapılarının önünde duruyorum. Burası resepsiyon için her zaman iyi bir noktadır.

"Şimdi beni duyabiliyor musun?"

'Hey anne! İşte buradasın!'

Arka planda çalan telefonları duyabiliyorum ve biraz nostalji hissediyorum.

"Meşgul görünüyorsun," diyorum.

Her zaman. Nasıl olduğunu bilirsin. Senin işler nasıl?"

'Ben de çok meşgulüm! Kendime ayıracak bir dakikam bile yok!'

"Üzgünüm, Jo," diyor. "Seni tutmayacağım, sadece kısa bir soru soracağım."

'Hayır, lütfen beni tut. Sadece şaka yapıyordum. Burada sıkıntıdan ölmek üzereyim. İstersen bütün gün benimle konuşabilirsin.'

Gülüyor. "Eminim işler o kadar da kötü değildir. Dinle, cidden acelem var ama değerlendirme yaptığımız Berry House'u hatırlıyor musun? Sonra müşteri satmamaya karar verdi?"

"Evet, hatırlıyorum."

'Fikrini değiştirdi ve orijinal değerlemeyi görmek istiyor. Dosyayı bulamıyorum. Baktık, baktık ve beş dakika içinde bir toplantımız var.'

Evie'yi hafifçe kalçamda zıplatıyorum. "Dosya dolabında, 'altı ay sonra tekrar ara' dosyalarını sakladığımız yerde."

'Aman Tanrım, Jo, harikası. Tamamen unutmuşum ama haklısın. Arkaya itilen bir sandalyenin gıcirtısını, açılan bir çekmecenin sesini duyuyorum ve sonra Shelley yüksek sesle, muzaffer bir tonla bağırıyor, "Bulduk! Telefonu havada tutuyor olmalı çünkü bir *Whoohoo*! Birkaç kişi alkışlıyor ve sanki tüm ajansı anında iflastan kurtarmışım gibi bir gurur duyuyorum.'

'Sen bir yıldızsın. Gerçekten öylesin,' diyor. 'Acele etmem gerekiyor ama teşekkürler Jo. Aynı anda üç işi birden yapmaya çalışıyorum. Buralarda işler nasıl yürür bilirsin. O kadar çok kiralamamız var ki, sırf bunlarla ilgilenmek için yepyeni bir şube açmamız gerekiyor ve hem Terry'yi hem de Kimberley'i kaybettik.'

'Terry ve Kimberley'e ne oldu? İş bıraktılar mı?'

"Kesinlikle evlendiler. Gittiler ve evlendiler. Bilmiyor muydun?" 'Hayır!'

Bu harika bir haber, değil mi? Yani, belki senin için değil.' An aklıma bir fikir geldi. 'Bekle, merak ediyordum da, fazladan yardıma ihtiyacın var mı? Eğer bir faydası olacaksa haftada bir ya da iki gün evden çalışabilirim. Şimdi hızlı konuşuyorum, fikir kafamda şekillenirken ağzımdan kaçırıyorum. 'Tüm belgeler bulutta. "Tüm belgeler bulutta."

Potansiyel alıcılar tabii ki, ama diğerlerinden biriyle ekip oluşturabilirim, Jacklyn belki? Ya da kiracılara yardımcı olabilirim, onarımları, denetimleri organize edebilirim, bu tür şeyler?

Söylemeye gerek yok, Shelley'nin bana bir iş verme ihtimali, herhangi bir iş, piyangoyu kazanmam kadar yüksek. Yetmiş küsur mil uzakta yaşıyorum. Bir yılı aşkın süredir ajansa adımımı atmadım. O kadar uzun süredir *herhangi bir* işte bile çalışmadım. Mevcut listeleri hakkında ne bilebilirim ki? Hala aynı sistemleri mi kullanıyorlar?

Sessiz. Her an, hayır teşekkürler diyecek ve beni yoluma gönderecek.

"Bak ne diyeceğim," diyor sonunda. 'Daha fazla personel bulana kadar yardıma ihtiyacımız olabilir, ama bu çok ilginç bir iş olmayabilir, sadece ağır bir iş, anlıyor musun?

'Sloganı seviyorum! Slog dünyada en sevdiğim şey!'

Gülüyor ve bir ya da iki gün sonra, düşünecek ve ekiple konuşacak zamanı olduktan sonra tekrar konuşmak üzere plan yapıyoruz. Telefonu kapattığımda zevkten başım dönüyor.

'Annem işe geri dönebilir,' diye Evie'ye sesleniyorum. 'Bu bir şey olmaz mı? Sen de kucağıma oturup bana yardım edebilirsin. Hoşuna gider mi?

Neden bilmiyorum ama aniden izlendiğim hissine kapılıyorum. Arkamı dönüyorum ve kapı aralığında bir gölge hareket ediyor.

"Roxanne? Kafamı uzatıyorum ve onun koridorda koştuğunu görüyorum. "Roxanne? Tekrar seslendim. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı? Ama arkasını dönmeden uzaklaşıyor.

Çocuk odasına dönüyorum ve Evie'yle birlikte koltuğa yerleşiyorum. Roxanne beni izliyor muydu? Tabii ki hayır. Roxanne ne yaptığımı neden umursasın ki? Sadece hayal görüyorum. Muhtemelen yanından geçip giderken şöyle bir bakmıştır, hepsi bu. Ve tabii ki beni duymadı. Kulaklık takıyor, unuttun mu?

Tuhaf hissi dağıtmak için omuzlarımı silkeliyorum. "Anneciğin yapacak bir şeyler bulmasının zamanı gelmişti, öyle değil mi? Evie'ye fısıldıyorum. Son zamanlarda edindiğim bir başka tuhaflık, bebeğimle konuşuyormuş gibi yaparken kendi kendime konuşmak. "Aksi takdirde annem tamamen çıldırabilir.

Chapter Four

Evie göğsümdeyken uyuyakalmışım ama şimdi uyanığım. Bir şey beni uyandırdı. Roxanne mi? Hayır, olamaz. Saatler önce gitti.

Joanne? Benim!"

"Richard? Kalktım, uykulu Evie'yi karyolasına geri koydum. "Eve gelmişsin! Onu karşılamak için merdivenlerden aşağı koştum. "Ama bu gece geç saate kadar çalışacağını sanıyordum?"

Ceketinin düğmelerini açıyor. 'Geoffrey'e isterse kendisinin yapabileceğini söyledim ama ben eve gidiyordum. Kızlarımı çok özledim. Evrak çantasını yere bırakır ve kollarını açar.

"Ama çok erkencisin! Kendimi onların içine katlayarak söylüyorum.

"Günün geri kalanında izin aldım. Başımın üstünü öpüyor. "Özür dilerim," diyor usulca.

"Ne için?"

"Bu gece bizim için özel bir şey yapmak istedin ve ben sıkıcı yaşlı bir adamım. Seni çok fazla yalnız bırakıyorum. Seni hak etmiyorum," diyor.

"Keşke arasaydın. Saçıma tarardım!" Elini başımın üzerinde gezdiriyor. "Saçların mükemmel.

Kendimi geri çekip önüme bakıyorum. "Ama berbat görünüyorum. Üzerimde eski, şekilsiz bir sweatshirt ve şişmiş bir yoga pantolonu var. "Ve her tarafım Evie'nin sümüşüyle kaplı.

"Ve bence çok güzel görünüyorsun. Hadi, bir şişe şarap açalım."

Emzirememenin bir faydası da bu. Akşamları bir kadeh şarap içebiliyorum.

'Yiyecek bir şey hazırlamadım,' diyorum.

"Piccolino'dan bir şeyler alalım. Elimi tutuyor. "Evet, öyle yapalım," diyorum. "Bir pizza için adam öldürebilirim.

Daha sonra mutfaktaki büyük ahşap masada oturuyoruz, aramızda bebek telsizi var. Richard çatalının etrafında bir tutam spagetti çeviriyor. Saçları alnına dökülüyor. Saçlarını kestirmeliyim. Richard gibi zeki ve başarılı birinin kendini nasıl bu kadar inek gibi gösterebildiğini sık sık merak ediyorum. Bazen evden çıkmadan önce onu durdurmam gerekiyor ki gömleğinin bir düğmesini atladığı için düzeltebileyim. Ya da neredeyse birbirine uyan ama tam olarak uymayan bir çift çorap giyiyor. Ya da tam anlamıyla kafasının üzerindeyken yarım saat boyunca gözlüğünü arıyor. Bir keresinde kör olup olmadığını kontrol etmek için onu gözlükçüye göndermiştim. Ama hayır, gözleri gayet iyi görüyordu. Gözlüklerini yenilemesine bile gerek yoktu. O böyle biri ve başka türlü olmasını istemezdim. O benim yakışıklı, gümüş renkli Clark Kent'im ve ona bakarken bile eriyorum.

"Yorgun görünüyorsun, tatlım.

Gülümsemeye çalışıyorum. "Dün gece ikiye kadar uyuyamadı. "Beni uyandırmalıydın.

'Hayır! İşe gitmek zorundasın. Bu adil olmaz.'

"Yardım edebilirdim. Küçük canavar bugün nasıldı?"

"Bütün gün uyudu tabii ki. Bir melek gibi. Pizzamdan bir ısırık aldım, peçetemle ağzımı sildim. "Her neyse, başka bir not, haberlerim var.

"Oh?

"Bugün Shelley ile konuştum.

İkimize de birer kadeh şarap doldurdu.

"Shelley.... "Eskiden çalıştığım emlakçıdan.

Shelley. Tabii ki Shelley. Shelley nasıl?"

"O harika! Ama dürüst olmak gerekirse, içeride çok meşguller. Zar zor nefes alabiliyor. Peçetemle oynamaya, onu katlayıp açmaya başladım. "Her neyse," diye devam ediyorum, "haftada birkaç gün yardım edip edemeyeceğimi sordu. Tabii ki evden çalışarak,' diye hızlıca ekliyorum, her gün Chelmsford'a gideceğimi düşünme ihtimaline karşı

Şarap kadehinin kenarından kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ama tatlım, istediğin bu mu?"

Bir parça ekmeğin üzerine bir parça tereyağı sürüyorum ve bir an önce forma girme kararlılığımı unutuyorum. 'Şey... Yardıma ihtiyacı var, o yüzden...'

"*Peki ya senin istediğin ne?*" Elime uzandı. "Mutlusun, değil mi? Bazen senin için endişeleniyorum. Acele mi ettik? Burada, bu evde, şehirden uzakta yaşamak istediğini biliyorum... Ama yanlış bir şey mi yaptık?"

İşte bu yüzden küçük beyaz bir yalan söyleme ihtiyacı hissettim. Shelley benden tekrar çalışmamı istemedi. Bunu ağzından kaçırın ve beni geri alması için neredeyse yalvaran bendim. Ama Richard'ın bana hatırlattığı gibi, bu ev, bu hayat, istediğim her şeydi. Bir sürü çocuk ve ilgilenilebileceğim bir ev istiyordum. Tavandan tencere ve tavaların sarktığı büyük bir mutfak istiyordum, ailem için her gece lezzetli yemekler pişirmek istiyordum. Tüm bunları istedim ve aylardır tam zamanlı anneliği ne kadar dört gözle beklediğimi, bu evi çocuklarla, arkadaşlarla ve kahkahalarla doldurmayı ne kadar çok istediğimi, ne kadar meşgul olacağımı ve iş telaşından uzakta hayatın ne kadar harika olacağını anlatan bendim. Ben mutlu olduğum sürece Richard ne istediğimi umursamıyor. Fikrimi değiştirmemin ya da yarı zamanlı çalışmak isteyip istemememin Richard'ın umurunda olmadığına kesinlikle inanıyorum. Beni hayal kırıklığına uğratan o değil, benim.

'Bence eğlenceli olabilir. Ofisin yoğunluğunu özleyorum.'

Şarabından bir yudum alır. 'Peki o yoğun ofiste Anthony ile birlikte çalışacak mısın? Bebeğimiz ne olacak? Ona ne olacak?'

Elimi onunkinin üzerine koydum. 'Öncelikle, evden çalışıyor olacağım. Ofisin yoğunluğundan bahsederken mecazi anlamda söylemiştim. İkincisi, Anthony'nin hâlâ orada çalışıp çalışmadığını bile bilmiyorum.

Ki bu yalan. Anthony hala orada çalışıyor. Ara sıra bana mesaj atıyor, sadece merhaba demek için. Ama Anthony aramızda bir engel. Richard'la tanışmadan birkaç hafta önce bir kez öpüştük. Ajansın Noel partisinden sonraydı ve beni eve bırakmıştı. Ondan sonra iş yerinde flört ettik ve bana çıkma teklif etmesini umdum ama ikimiz de daha ileri gitmedik. Ve sonra Richard'la tanıştım. Ama Richard'a ondan bahsetmek gibi bir hata yaptım. Sanırım ona çekici biri olduğumu hissettirmek istedim. Erkeklerin benimle çıkmak için sıraya girdiğini.

"İş yerinde bir adam var, beni deli ediyor. Sürekli benimle flört ediyor. Çok tatlı ama biliyorsun, bir türlü ipucunu almıyor' demiştim bir keresinde.

Mayfair'de çok pahalı bir restorandaydık. O gün için yeni bir elbise bile almıştım ve bu elbise benim bir aylık maaşımın yarısına mal olmuştu.

Şakağında bir damar zonkladı. 'Bunu neden yapsın ki? Senin bağlı olduğunu biliyor, değil mi?'

'Evet! Tabii ki biliyor. Sadece...' Bunu söylememeliydim. Ses tonundan bunun beklediğim gibi gitmediğini anlamalıydım ama kendi küçük performansında sıkışıp kalmıştım. "Bir kere öpüştük. Elimi havada salladım. "Sarhoştum. Noel partisinde. Daha fazlasını söylememe gerek var mı? Her neyse,' diye teatral bir şekilde iç çektim. "Sanırım bana biraz aşık.

Bardağını yavaşça yere bıraktı. 'Ve bunu sık sık yapıyor musun? Sarhoş olup başka erkeklerle yatmayı?

Sesli bir şekilde nefesim kesildi. Garsona işaret etti. "Hesap lütfen. 'Ne yapıyorsun, Richard? Daha yeni oturduk!'

'Seni sevgilinden uzak tutmak istemiyorum. Eğer geceyi onunla geçirmeyi tercih ediyorsan, geçirmelisin.

Bunu sadece onu biraz kıskandırmak için söylediğimi, çünkü aptal olduğumu ve asla başka biriyle birlikte olmayı düşünmediğimi anlattım. Ama yüzü öfkeden kıpkırmızıydı ve elleri yanında sıkı yumruklar halindeydi. Onun bu yönünü daha önce hiç görmemiştim ve tepkisine inanamadım. Açıklamaya çalıştım. Hiçbir anlamı yoktu. Sadece bir öpücüktü. Anthony benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece Richard. Devam ettik ama beni dinlemedi. Normalde Kensington'daki evinde kalırdım ama onun yerine beni bir taksiye bindirdi ve gitti. Eve giden trene bindim, yeni şık elbisemle yol boyunca hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Ertesi gün bir notla birlikte bir düzine kırmızı gül gönderdi. *Ben sadece sana inanılmaz derecede aşık olan aptal ve yaşlı bir adamım. Lütfen beni affeder misin?*

Yaptım tabii ki. Ama ondan sonra dikkatliydim, çünkü benim biraz inek, biraz şapşal, gümüş renkli Clark Kent'im de bir öfkesi vardı. Ondan sonra sadece bir kez ofisinde olan bir şey yüzünden soğukkanlılığını kaybettiğini gördüm, ne olduğundan emin değilim. Evdeydik, konuşma telefonda gerçekleşti. Yumruğunu pencereden içeri soktu. Kırılmadığı için camdan içeri girmedi. Ama acımış olmalı.

"Evden çalışan ilk kişi ben değilim ki," diyorum şimdi. 'Ofiste haftada bir ya da iki gün evden çalışan birkaç kişi var. Bugünlerde bu çok yaygın.

"Peki ya Evie?" diye sorar.

Richard Evie'ye karşı çok korumacı ve bu onun en sevdiğim yönlerinden biri. Doğduğu andan itibaren onun üzerine titriyor, onun için endişeleniyor ve onu koruyor. Uzun bir doğum izni almak istediğimi söylediğimde çok heyecanlandı, en azından ilk iki yıl için. Bazen onun benden bile daha korumacı olduğunu hissediyorum ve bu da bir şey ifade ediyor. Doğru bebek telsizini seçmek için çok araştırma yaptı.

- Doğru okulu seçeceği için oldukça yaya bir nesne olduğunu düşünürdüm.

"Elbette yardım alacağım. Çalıştığım günlerde buraya gelip Evie'ye bakacak bir dadı.

'Ama dadıya güvenebileceğinizi nereden bileceksiniz? Ya Evie'yi kendisi için isterse? Ya bebeğimizi çalarsa?'

Ciddi olmadığını biliyorum. Richard! Dışarıda profesyonel dadılar var. Saygın bir ajansla temasa geçeceğim. Onlar sadece parlak referansları olan, onaylanmış kişilerle çalışırlar ve ben de sokaktan birini seçmem. Söz veriyorum.' Ben gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor.

'Joanne, sevgilim, eğer istediğin buysa bence bu harika. Tebrikler!' Kadehini kaldırıyor ve ben de aynısını yapıyorum. "Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük.

Günü hakkında sohbet ettik ve sonra "Peki bugün başka neler yaptın?" diye sordu.

Bütün sabah Evie'yle oturdum, konsolun üzerine koyduğum postayı aldım, ki sen zar zor göz gezdirdiğin için Isabella'dan gelen mektubu henüz fark etmedin, sonra Roxanne'la konuşmaya çalıştım ama bilmek istemedi, sonra Evie'yle uyuyakaldım ve sonra sen eve geldin.

"Çok yoğun bir gün geçirdim," diyorum. "Bir bisiklet almayı düşünüyorum.

Chapter Five

Ancak daha sonra oturma odasında otururken Richard mektuplarını açıyor. Ateşi körüklüyorum - bu iyi olduğum bir şey, iyi bir ateş yakmak. Postasıyla uzaktan yakından ilgilenmiyormuş gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. Oscar'ı okşuyorum, bekleyebildiğim kadar bekliyorum ki bu tam beş dakika sürüyor, sonra koltuktaki yerime dönüyorum, ayaklarımı altına sokuyorum ve sanki Isabella'dan gelen mektubu okuduğunu yeni fark etmişim gibi karşıya doğru eğiliyorum.

"Bu kimden?" diye soruyorum, bir kuzu kadar masum. "Buna inanamayacaksın.

"Neden? Kimden?"

"Chloe'den.

Arkama yaslanıyorum. "Chloe'den mi?

Mektubu havaya kaldırıyor, yakışıklı yüzüne bir gülümseme yayılıyor. Başını yavaşça sallıyor, aynı anda hem şaşkın hem de mutlu. "Gelip bizi ziyaret etmek istiyor.

"Kızınız Chloe?

"Evet!" Sayfayı çevirip okumaya devam ediyor, sırtışı o kadar geniş ki sağ yanağındaki gamze ortaya çıkıyor. 'Artık kızgın olmamızı istemediğini söylüyor. Şunu dinle. "Seni çok özledim baba, her şey için özür dilerim ve küçük kız kardeşimle tanışmayı çok istiyorum. Sömestr tatilim yaklaşıyor, eğer sorun olmazsa gelip seninle kalabilirim.'" Yukarı baktı. "Buna inanabiliyor musun?

Neredeyse benden bahsedip bahsetmediğini ve benimle de tanışmak isteyip istemediğini soracağım ama muhtemelen hayır. Ne de olsa aralarının açılmasının sebebi benim. Onu hiç görmediğim için nedenini bilmiyorum ama babası yeniden evlendiğinde o kadar üzüldü ki düşünümüze gelmeyi kesinlikle reddetti. O zamandan beri babasının tüm çabalarına rağmen onunla tek kelime bile konuşmadı ve bu 18 ay önceydi.

"Chloe'ye Evie'den ne zaman bahsettin?" diye soruyorum. Konuştuklarına sevindim ama aynı zamanda şaşırdım çünkü bunu sürekli erteliyordu. Evie doğduktan sonra aile portreleri çekti miştik ve bunun mükemmel olacağını düşündüm, güzel bir mektupla Chloe'ye bir tane göndermesini önerdim. Ama ona yüz yüze söylemek istedi, ki telefonlarına bile çıkmadığını düşünürsek bu bana hüsnükuruntu gibi geldi.

"Neden bana söylemedin?" diye soruyorum.

Evie ağlamaya başladı. İkimiz de monitöre bakıp kendi kendine yatışıp yatışmayacağını ölçmeye çalışıyoruz.

"Bence bu harika bir haber," diyorum ve bunun Isabella'dan gelmediğini kastetmiyorum bile. Evie'nin çılgınlıkları geri çekildi. İkimiz de derin bir nefes alıyoruz. "Peki ne zaman gelmeyi düşünüyor?"

Gülüyor. "Cuma.

"Bu Cuma mı? Üç gün içinde mi?"

"Evet!" Ayağa kalktı. "Şimdi onu arayacağım. Adımlarını hızlandırarak odadan çıkar. Ateşin yanında uyuyan Oscar başını kaldırıp kapıya doğru bakıyor, muhtemelen Richard'ı takip edip etmemeyi düşünüyor ama sonra vazgeçiyor. Kulaklarının arasını kaşıyorum ve zevkle inleyerek başını tekrar aşağı indiriyor. "Chloe bebek kardeşiyle tanışmaya geliyor! Fısıldıyorum.

Harika. Şimdi bebekle olduğu kadar köpekle de konuşuyorum.

Annesi vefat ettiğinde Chloe on bir yaşındaydı. O sırada Reading yakınlarında yaşıyorlardı. Diane bir süredir hastaydı ve beklenmedik bir şekilde öldüğünde Richard İspanya'daydı. En yakın komşuları iki mil uzaktaydı ve Chloe bütün gece boyunca ölü annesiyle yalnız kaldı, ta ki ertesi sabah yerel bakkal haftalık teslimatıyla erkenden gelip onu bulana kadar.

Bunun Chloe için nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemiyorum. Bir an cennet gibi bir çocukluk geçirdi, üzerine titreyen iki ebeveyni vardı ve sonra sadece annesini kaybetmekle kalmadı, saatlerce onunla yalnız başına beklemek zorunda kaldı. Richard, Chloe'ye yardım etmeleri için bulabildiği en iyi uzmanlara para ödedi,

ama travmayı asla tam olarak atlatamadığını söylüyor. Eskiden mutlu, neşeli küçük bir kızken, içine kapanmış. Kapandı. Pek konuşmaz olmuş. Richard, olay sırasında uzakta olduğu için bilinçaltında onu suçladığına inanıyor ve kendi suçluluğunu da taşıyor.

Bir keresinde ona sormuştum. "Kanser miydi?

Gözleri yaşlarla doldu. "Jo, tatlım. Geçmiş hakkında konuşmayalım. Bunu düşünmekten nefret ediyorum.

"Elbette," dedim, kalbim onun için ve Chloe için parçalanıyordu.

Richard'ın Chloe'yi yeni bir okula yerleştirmeyi umduğu Londra'ya taşındılar ama bu çok zordu. Çok yapışkandı, Richard'ın yanından ayrılmıyordu ve ona tamamen bağımlı hale gelmişti. Richard işe gitmek için evden ayrıldığında sinir krizi geçiriyordu. Okula gitmeyi reddediyordu. Bu durum aylarca devam etti. Richard çaresizce onun iyileşmesini, geçmişi geride bırakmasını ve yeniden mutlu olmasını istiyordu, bu yüzden onu kendi yaşındaki kızlarla yeni arkadaşlar edinebileceği bir yatılı okula göndermeye karar verdi. Annesinin ölümünden sonra iyileşmesi ve normal bir hayata dönmesi için tek yolun bu olduğuna gerçekten inanıyordu.

Akademik alanda en iyi üne sahip kurumları araştırdı ve Chloe için özellikle uygun olduğunu düşündüğü bir okul seçti. İsviçre'deki en seçkin - ve en pahalı - uluslararası okullardan biriydi, Richard için bunun bir önemi yoktu.

Bir keresinde bana, her ne kadar içten içe doğru şeyi yaptığına inansa da, bu konuda hala suçluluk duyduğunu söylemişti, çünkü kız giderek kendine daha çok güvenmeye başladı, daha mutlu oldu. Her tatilde eve geliyordu ve yazın birlikte İtalya'ya, Paris'e ya da nereye gitmek isterse oraya gidiyorlardı.

İki yıl önce liseyi bitirdi ve şimdi Londra'da Richard'ın ona aldığı bir dairede yaşıyor. Son duyduğumda London College of Fashion'da moda fotoğrafçılığı okuyordu.

Evlenmeden önce, çıkmaya başladığımız zamandan beri Chloe'yle tanışmak istiyordum ama Richard ona ne zaman teklif etse bir bahanesi vardı. Çok meşguldü. Ders çalışması gerekiyordu. Çoktan başka planlar yapmıştı.

"Yaş farkı yüzünden mi? Bir keresinde sormuştum. "Bu onu endişelendiriyor mu? Richard benden on dokuz yaş büyük ve belki de Chloe'ye bu çok fazla geliyor.

Hiç sanmıyorum. Ona söylediğimde gözünü bile kırpmadı. Sadece zamana ihtiyacı var.'

Bir gün Le Gavroche'da öğle yemeğinde Chloe'ye bana evlenme teklif edeceğini söyledi. Benimle tanışması gerektiğini tekrarlamak istemişti.

Ama Richard bana daha sonra onun bembeyaz kesildiğini, k alk ıp ceketini aldığı ve gittiğini söyledi.

'Kendine gelecektir, göreceksin,' demişti.

Onun benimle tanışmasını ve onayını almak istemesinin çok tatlı olduğunu düşündüm ama haftalardır bunu yapmaya çalışıyorduk ve o pek ilgili görünmüyordu.

"Dünya kadar vaktimiz var," dedim, ancak o sırada merak etmeye başlamıştım.

Sonra bir gün artık canına tak ettiğini söyledi. 'Onun da kendi hayatı var, bizim de. Eğer oyun oynamak istiyorsa, öyle olsun.'

Güzel bir bahar gününde Kew Gardens'da evlendik ve ancak daha sonra, balayımız sırasında (Yunan adalarında, büyüleyici), Richard bana Chloe'nin düğün sabahı onu aradığını ve eğer düğüne devam ederse onunla bir daha asla konuşmayacağını söylediğini anlattı. Ona bunun kendisine bağlı olduğunu, onu çok sevdiğini ama kendisine böyle mantıksız bir şekilde dikte edilmesine izin vermeyeceğini söylemiş. Telefonu yüzüne kapattı. Bu son konuşmalarıydı. Ta ki ona Evie'den bahsedene kadar.

Şimdi yazması ve gelip bizi ziyaret etmek ve küçük kız kardeşiyle tanışmak istediğini söylemesi harika. Chloe birlikte yaşadığımız hayattaki tek karanlık gölgeydi ve bu nihayet değişmek üzere.

Richard odaya geri gelir. "Eee?

Onunla konuştun mu?'

Sırıtarak başını sallar. 'Evet. Evet yaptım. Cuma günü saat beş gibi trene binecek.'

Oh, Richard. Bu harika bir şey! Senin adına çok mutluyum'. Ayağa kalktım ve kollarımı boynuna doladım. 'Gerçekten hoş karşılandığından emin olacağım. Burası bizim olduğu kadar onun da evi ve bunu bildiğinden emin olacağım. Beni kollarının arasında tutuyor, gözleri nemli.

"Teşekkür ederim Joanne, bunun anlamı çok büyük. Burada birkaç gün geçirmesinin sakıncası olmadığına emin misiniz? Bizimle?"

"Sakıncası var mı? Gülüyorum. 'Aileden biri olmasının yanı sıra, sen isteyken yanında birinin olması güzel olacak. Sonunda onu tanımak için sabırsızlanıyorum.

O güne dönüp baktığımda kendimi umut ve sevinçle dolu görüyorum. Chloe'nin hayatımıza girmesiyle ailemiz tamamlanmış olacaktı. Onunla tanışmak, ona bir tehdit olmadığını, ilişkilerine saygı duyduğumu ve aralarındaki bağa asla ama asla engel olmayacağımı göstermek için sabırsızlanıyordum. Ben onların bir

şefkatli teyze. İyi geçinmemiz için elimden gelen her şeyi yapardım. Hayır, geçinmekten de öte, bir aile olarak birbirimize *ait olmamız* için.

Her neyse, işler pek de öyle yürümedi diyelim.

Chapter Six

Richard'ın Chloe'yi almak için istasyona gitmesinin üzerinden sadece beş dakika geçmiş gibi görünüyor ve şimdi dışarıda arabanın sesini duyuyorum. Sonunda onunla tanışacağım için çok heyecanlıyım. Üvey kızım! Richard ve ben son birkaç gündür başka bir şey konuşmuyorduk. "Bana ondan biraz daha bahset. Nasıl biri?" Tekrar tekrar sordum.

O gülerdi. 'Onu seveceksin. Gerçekten çok tatlı. Gerçekten çok tatlı bir kız. Tekrar evlenmem konusunda biraz tereddüt etti ama artık bitti.

Endişelenecek bir şey olmadığını öğrenecek. İkimizin yakınlaşması hakkında durmadan hayaller kuruyorum. Richard isteyken birlikte yemek pişirdiğimizi, onun erkek arkadaşları, dersleri, ne tür bir iş yapmak istediği hakkında sohbet ettiğimizi hayal ettim. Kendimi onun için bir tür abla olarak hayal ettim - garip biliyorum ama üvey anne de garip hissettiriyor - ne olursa olsun onun yanında olacak biri. Hala hayatta olsaydı annesiyle konuşabileceği biri.

Evie'yi karyolaya yerleştiriyorum. Richard aşağıdan seslendi. "Geldik! Hemen merdivenlerin başına gidip korkulukların üzerinden eğildim. İlk başta

Sadece Richard'ı görüyorum, mutlu yüzü bana bakıyor ve biraz daha eğiliyorum. Onu görmeden önce ayak seslerini duyuyorum. Karo zeminde yüksek topuklar. Onun yanına geliyor.

"Merhaba!" Neşeyle el sallıyorum. "Seninle tanıştığıma çok sevindim, Chloe! Hemen geliyorum! Evie'yi uyuması için yatırıyorum.

Chloe bana bakıyor. Ne kadar güzel olduğu dikkatimi çekiyor. Açık kahverengi saçları düz, ortadan ayrılmış ve sarı röfleli. Kirpikleri kalın ve koyu renk, yeşil gözlerini öne çıkarıyor. Kaşları babasına çekmiş. Koyu, gür ve mükemmel.

"Merhaba Joanna, seninle tanıştığıma gerçekten memnun oldum!" diyor şarkı söyler gibi bir sesle, onun yaşında biri için beklediğinden daha kız gibi.

"Sizinle tanıştığıma da memnun oldum! Az önce söylediğimin farkına varmadan önce söyledim. "Ve ben Joanne. Ben de gülüyorum.

"Ah! Özür dilerim! Kendi hatasından dehşete düşmüş gibi elini ağzına kapatıyor.

Şimdi kendimi berbat hissediyorum. "Hayır, lütfen. Hiç sorun değil!"

"Tamam, emin misin? Yanlış bir başlangıç yapmak istemem!"

"Gerçekten," diyorum, konudan uzaklaşmaya hevesli bir şekilde.

"Kesinlikle sorun değil.

Richard'a döner ve "Tamam" der. Vay be. Çantalarımı arabadan çıkaralım mı?"

"Evet, öyle yalım. Bana baktı. "Bir dakika sonra görüşürüz, sevgilim. İkisi de arkalarını dönüp ön kapıdan çıkıyorlar. Evie'nin yanına dönüp rahat olduğundan emin oluyorum. Bana gülümsüyor, gözlerini kapatıyor ve küçük bir iç çekiş yapıyor. Güzel birkaç saat geçirecekmiş gibi görünüyor. Bugün harikaydı. Aslında her yönüyle harika bir gündü.

Bu sabah Shelley ve benden sonra işe başlayan bir başka emlakçı olan Ben ile ilk iş toplantımı yaptım. Ben'i sevdim. Otuzlu yaşlarının sonunda, kel kafalı ve uzun yüzlü sevimli bir adam. Bana kiracılarla ilgili sistemi nasıl güncellediklerini, arayan ve onarıma ihtiyacı olan kiracıların kaydını tuttuklarını, hangi mülklerin boş kaldığını anlattı.

Bunların hepsini biliyorum, en azından çoğunu, ama tazelediğim için minnettarım. Evie bile toplantı sırasında mutluydu. Kucağımdan inmedi, küçük fil çingırağını emdi.

Ben toplantıdan çıktıktan sonra Shelley'e 'Haftada iki gün dadı tutacağım,' dedim. "Bil diye söylüyorum.

'Bu harika! Belki bazen gelip ofiste çalışabilirsin,' diye önerdi Shelley. 'Eğer istersen. Ekiple sohbet edersin. Seni kanlı canlı görmek isterim.

Güldüm. "Bu hemen olmayacak ama ara sıra buradan çıkmak güzel olurdu. Ellerimi hafifçe Evie'nin kulaklarına bastırdım. "Tamamen delirmeden önce," dedim ve yüzümü buruşturdum. Shelley gülmekten kırıldı.

Oturumu kapattıktan sonra Facebook'ta gezindim ve dadı tavsiyeleri için yerel grupları kontrol ettim. Zaten umut verici görünen iki ajansla konuşmuştum, bu yüzden birini bulma konusunda çok endişeli değildim.

Shelley ile tekrar çalışma ihtimali beni o kadar heyecanlandırdı ki mutfak tadilatına bir kez daha göz attım. Sonra bir gün önce iletişime geçtiğim dadı ajanslarından birinden bir telefon aldım.

"Mükemmel olacağını düşündüğümüz biri var," demişti Melanie adındaki kadın. 'Az önce CV'sini e-postayla gönderdim. Adı Paula, yirmi sekiz yaşında ve bebek psikolojisi okuyor.

"Gerçekten mi? Bir bakayım! Bir yandan e-postayı incelerken bir yandan da Melanie'yi soru bombardımanına tuttum. "Peki referanslarını kontrol ettin mi? Heyecandan nabzım hızla atarken sordum.

'Elbette! Mükemmeller. Onları da ekledim.'

Onları taradım. Paula'nın iki farklı aileyle çalışma konusunda altı yıllık deneyimi vardı ve ikinci ailenin de Evie'nin yaşlarında bir bebeği vardı. Referansları kesinlikle övgü doluydu. Düzenli, güvenilir, çok nazık, sorun çözücü, çocuklar ona bayılıyordu ve ebeveynler de öyle.

"Yakınlarda, Staines'de yaşıyor," dedi

Melanie. "Sadece on dakika uzaklıkta!

'Bu öğleden sonra bir görüşme için gelebilir. Zamanınız var mı? Sana karşı dürüst olacağım Joanne, öyle ya da böyle kapılacak.

'Hayır! Hayır, onu kaptırmayın! Buraya ne zaman gelebilir?'

Paula tam iki saat sonra geldi. Henüz yirmi sekiz yaşında olduğunu bilmeme rağmen, neredeyse matruşka gibi birini bekliyordum. Referanslar yüzünden. Mary Poppins ile Bayan Doubtfire arasında bir şeymiş gibi konuşuyordu. Onun yerine kendimi bir genç kızla yüz yüze buldum. Ya da en azından öyle görünüyordu. Siyah dikenli saçlar, kısa kollu bir gömlek ve bileğinde aniden durmadan önce tüm sağ kolunu kaplıyor gibi görünen bir dövme. Gülümsedi ve elini uzattı. 'Ben Paula. Pozisyon için mülakata geldim.

Otuz dakika sonra ona işi vermiştim. Eğlenceli ve konuşkandı, Evie'nin gülümsemesini sağladı, dersleriyle meşgul olduğu için haftada sadece iki gün çalışmak istediğini söyledi. Gittiğinde bir arkadaşşıma veda ediyormuşum gibi hissettim. Yani evet, her yönüyle harika bir gündü.

Richard ve Chloe'nin aşağıda konuştuklarını duyabiliyorum. Evie derin uykuda. Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve onlara katılmak için aşağı iniyorum.

Chapter Seven

Richard ve Chloe'yi oturma odasında, şöminenin yanında buluyorum. Birbirlerine bakıyorlar, el ele tutuşuyorlar. Richard çok mutlu görünüyor. Oscar ön patisini bacağına koyarak dikkatini çekmeye çalışıyor ama Richard aldırıyor.

Tatlım. Şu haline bak. Kocaman olmuşsun!

İçeri girdiğimi duymadılar, bu yüzden Chloe'yi kontrol etmek için bir dakikam var. Hiç de beklediğim gibi biri değil. Gerçi gördüğüm fotoğrafları uzun zaman öncesine aitti, çoğunlukla annesi ölmeden önceki ve birkaç tanesi de yatılı okuldayken çekilmişti. Ama o son fotoğraflarda bile hala bir çocuk gibi görünüyordu. Utangaç bir gülümseme, genellikle yüksek bir at kuyruğu şeklinde açık kahverengi saçlar, gözlerinin üzerinde bir saçak.

"İçecek bir şey ister misin, Chloe tatlım?" "Evet, olur. Bir

G&T iyi olurdu, teşekkürler baba.'

Richard kapı aralığında beni fark etti. "Joanne, cinimiz var mı? Ya da tonik?" 'Evet! Barda cin, buzdolabında da tonik var. Ben getireyim.'

'Hayır, sorun değil, ben yaparım. Siz ikiniz tanışın.'

Ellerini birbirine sürterek odadan çıktı. Chloe bana döndü. "Tekrar merhaba! Parlak bir şekilde söylüyorum. "Chloe! Sonunda tanışmak ne güzel

Sen!'

Kollarımı açmış, sarılmaya hazır bir şekilde odayı geçiyorum, ama ona ulaştığımda tokalaşmam için elini uzatıyor.

"Evet, öyle demiştin.

"Pardon?

"Benimle tanıştığına memnun olduğunu zaten üç kere falan söyledin.

Sesi farklı. Daha alçak. Daha doğal. Sonra, neredeyse belli belirsiz, o muhteşem kaşlarından birini kaldırıyor ve bana yavaşça aşağı yukarı bakıyor. Yüzümün kızardığını hissediyorum. Saçımı taramalıyım. Önüme bakıyorum. Sol köprücük kemiğimde Evie'den kalma küçük bir hastalık izi var. Ama yine de sol köprücük kemiğimde Evie'den kalma bir hastalık var.

Lekeyi fırçalamak için Chloe'nin elini bırakıyorum. Çıkmıyor. Şimdi hem parmaklarım hem de tişörtüm hasta. Gülüyorum. "Dört aylık bir bebek sana bunu yapar! Biraz iğrenmiş görünüyor. Parmaklarımı kotuma siliyorum. 'Her neyse, hoş geldiniz! Ziyaretiniz için çok heyecanlıydık.

Richard bir tepside soğuk bir şişe tonik ve biraz buzla döner ve sehpanın üzerine koyar.

"Bunu söylediğin için teşekkürler Joanne! Gerçekten çok tatlısın,' dedi Chloe tatlı tatlı, sesi yine o tuhaf, çocuksu tonuna dönmüştü.

Richard ışıldıyor. "İçecek bir şey ister misin, Jo?" Bir an için nutkum tutuldu. 'I...'

"Evet?

"Tabii, benim için de aynısı, teşekkürler

Richard. "İçiyor musun? Chloe sorar.

"Ne demek istiyorsun?

"Emzirmiyor musun? Evie kaç aylık, üç aylık falan mı?"

Kıllandım. "O dört aylık. Yani evet hala biberonla besleniyor. Ama ne yazık ki emziremedim.

"Neden?

Bu ne demek, *neden*? "Çünkü yeterince süt üretemedim.

Chloe biraz öne eğildi. "Bunun yaşınızla bir ilgisi var mı?

'Benim yaşımda mı? Tabii ki hayır,' diye gülümsüyorum. Tanrım, düşündüğümde daha yorgun görünüyor olmalıyım. "Otuz üç yaşımdayım.

"Oh," der ve gülümser. Richard'ın uzattığı bardağı alıyor. "Teşekkür ederim, baba.

Benimkini alıyorum ve yudum yudum içiyorum.

"Chloe'ye odasını göstermek ister misin? Richard içkilerimizi bitirdiğimizde söylüyor.

'Evet, iyi fikir' dedim. "Bu tarafa gel.

Koridorda yürüyoruz ve boy aynasında ikimizin görüntüsünü yakalıyorum. Kalbim sıkışıyor. Yaklaşık 100 yaşında görünüyorum ve gerçekten de rüküş görünüyorum. Richard'ın Evie'ye bakabileceği gelecek hafta sonu için bir yüz bakımı randevusu almayı aklıma not ediyorum. Ayrıca gerçekten ama gerçekten bir egzersiz bisikleti almalıyım. Ya da bir koşu bandı. Ya da her ikisini de.

"Her neyse," diyorum hızlıca, büyük merdivenden yukarı çıkarken. 'Sanırım odanızı seveceksiniz. Ön bahçeye bakıyor ve sabahları en iyi ışığı alıyor. Ayrıca Evie'nin odasına da yakın olacaksın, hoşuna gideceğini düşündüm. Evie'nin odasının önünde durup kafamı kapıdan içeri sokuyorum. "Onu şimdi görmek ister misin? Fısıldıyorum. "Uyuyor ama çok sessiz olursak...

"Hayır, sorun değil.

"Oh! Tamam. Belki daha sonra.' Ona çok güzel görünen misafir odasını gösterdim. Her şeyin kusursuz olduğundan emin oldum. Orta boy yatak yumuşak beyaz kuş tüyü bir yorgan ve dağ gibi yastıklarla kaplı ve şifonyerin üzerine bahçeden topladığım kardelen ve biberiyelerden oluşan küçük bir aranjman koydum.

"Kendi ebeveyn banyonuz var... Ve eşyalarınız için bolca yer olmalı. Gardırobu açıp kenara çekiliyorum. "Kendini rahat ettirmeli ve istediğin her şeyi kullanmalısın.

'Aslında, çantalarımı yukarı getirir misin? Onları koridorda bıraktım.'

O kadar geniş gülümsüyordum ki yanaklarım acıyordu. Her nasılsa cevap verirken bile öyle kalıyorum. "Richard'dan bunu yapmasını isteyeceğim. Sana evin geri kalanını göstereyim. Yolculuk nasıldı?"

"İyi.

"Çok fazla trafik yok mu?" "Trene bindim.

"Elbette, bunu biliyordum. "Çok mu unutkansınız?"

"Affedersiniz?

"Sürekli kendini tekrar ediyorsun ya da bir şeyleri unutuyorsun. "Özür dilerim, ben-

"Diğer yatak odalarını görebilir miyim?

"Tabii ki. Ona koridorun ilerisindeki diğer iki yatak odasını gösteriyorum, hiçbiri onun için seçtiğim oda kadar güzel değil.

"Üst katta ne var?

"Dönüştürülmüş bir tavan arası. Kullanmıyoruz ve yukarıda banyo da yok.

Başını sallıyor. "Büyük bir ev.

"Evet. Öyle.

"Ne kadara mal oldu?

Küçük bir nefes aldım. "Babana sorsan iyi olur.

Soracağım. Peki ya bu oda?

"Burası benim ofisim. Ona göstermek için kapıyı açtım. Etkilenmiş gibi görünmüyor.

"Yatak odanı görebilir

miyim?" "İstersen. Bu

tarafıdan.'

Koridorun sonuna kadar sessizce yürüdük. Odamızın kapısını açıyorum. İçeri giriyor, etrafa bir göz atıyor, şifonyerimin üstünü parmaklıyor. Bir şişe Cartier parfüm alıyor, burnuna yaklaştırıyor, sonra bileğinin iç kısmına bir tutam sıkıyor.

"Muhteşem, değil mi? Richard bunu bana geçen yıl doğum günümde vermişti. "Annem giyerdi.

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu doğru mu? Öyle olmalı. "Özür dilerim," diyorum. "Bilmiyordum. Şişeyi elime aldım. "Richard'ın bunu benim için almış olması seni rahatsız ediyor mu?

Omuz silkiyor. Ani bir karar veriyorum ve ona uzatıyorum. 'Almak ister misin? Rica ederim.

"Hayır," diyor umursamaz bir tavırla, odaya bakarak. Parfüm şişesini yere bıraktım.

"Tamam, aşağıya dönelim mi? Ben sorarım.

"Evie'yi şimdi görebilir miyim?

Gülümsüyorum, her şeye rağmen Evie'yi görmek istemesine seviniyorum. "Elbette görebilirsin. Evie'nin odasına doğru yürüyoruz. Yavaşça giriyorum, parmağım dudaklarımda. Karyolanın üzerinde duruyoruz.

"İşte orada," diye fısıldadım. 'Küçük kız kardeşinle tanış. Şimdiye kadar gördüğün en güzel şey değil mi?

Chloe aniden, hiçbir uyarıda bulunmadan eğiliyor ve onu kucağına alıyor. "Hayır, lütfen yapma," diye fısıldıyorum.

"Neden olmasın?

"Çünkü o..." *Uyuyor* diyecektim ama Evie ağlamaya başladığı için cümlemi bitirecek zamanım olmadı. Anlaşılır bir şey. Uykunun ortasında böyle kaldırılsaydım ben de feryat ederdim.

Sonra garip bir şey olur. Chloe, Evie'ye iyice bakabilmek için onu dışarı çıkarıyor. Ama nefes alışında bir gariplik var. O

burnundan hızlı, sık nefesler alıyor. Ayrıca hareket etmiyor, öylece duruyor ve ağlayan bebeğime bakıyor.

Kollarımı uzattım. "İşte, onu ben alırım.

Chloe bana dönüyor ve bir an için burada ne yaptığımdan emin değilmiş gibi görünüyor. Sonra başını hızlıca salladı.

"Çok gürültü yapıyor," diyor onu omzunda zıplatarak.

"Onu almamı istemiyor musun? Sinirli bir şekilde soruyorum.

Belli ki öyle değil. Onu benim hoşuma gitmeyecek kadar sert sallıyor. "İşte, işte, işte..." diyor, faydasızca. Evie'nin başı sallanıyor. Chloe dönmeye devam ediyor ve ben de onunla birlikte hareket ederek Evie'nin başını sabitlemeye çalışıyorum. "Eğer yapabilseydim..."

Chloe bana onaylamayan bir bakış attı. "Sorun ne, Joanne?"

"Onu doğru tutmuyorsun. Eğer... lütfen... bir dakikalığına..." Bu noktada aslında Evie'yi onun elinden almayı düşünüyorum.

"Bir bebeği nasıl tutacağımı biliyorum," diyor ve uzaklaşıyor.

"Tabii ki biliyorsun. Ama belli ki bilmiyor. "Demek istemedim ki..." Richard kapıda belirdi, "Siz ikiniz neyin peşindesiniz? Ah! Görüyorum ki prenses uyanmış."

"Chloe'ye Evie'yi biraz fazla zıplattığımı söylüyordum.

"Öyle bir şey yapmıyordum," diyor Chloe. "Evie'yi tutmam seni üzdüyse özür dilerim Joanne.

"Tabii ki hayır! Şimdi Chloe neredeyse hiç hareket etmiyor. Sadece hafifçe bir o yana bir bu yana sallanıyor. Evie ağlamayı bıraktı ve gözlerini kocaman açmış Chloe'ye bakıyor.

"Ben..." demek istemedim.

"Ne demek istemedin?" diye sorar, sesi yükselir. "Tam olarak neyi yanlış yapıyorum, Joanna?"

"Aslında Joanne, ama-"

"Ben de öyle dedim.

"Hayır, Joanna dedin ama bak, demek istediğim Richard gelmeden önce sen..." Başımı salladım. 'Yanlış bir şey yapmıyorsun, Chloe. Harika gidiyorsun. Seni sevdiğini görebiliyorum.

"Peki neden onu yanlış tuttuğumu söylüyorsun? Sesinin tonu yükseldi ve ağzı kapandı. Ağlayacak mı?

'Hayır! Ben demek istemedim... Yani sen daha önce... boş ver. Dürüst olmak gerekirse, her şey harika.' Ama Richard bana kaşlarını çatıyor.

"İyi misin, Jo?

"Evet, tabii ki! Gülümsemem sahte gibi ama onun dışında harikayım. "O zaman aşağı inip yemeği hazırlayalım.

Chloe Evie'yi bana verdi. Kıpırdanıyor, henüz nasıl yapacağını bilmesine de tartışmak için ağzını açıyor.

"Sakıncası var mı, Joanne? Evie'yi uyutabilir misin?" Richard söyledi. "Hayır. Tabii ki olmaz.

Chloe kolunu babasının koluna doladı. Koridorda şöyle dediğini duyuyorum: 'Dürüst olmak gerekirse, neyi yanlış yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Hiçbir şey yapmıyordum. Neden böyle tepki verdi bilmiyorum.

Çenem düştü. Evie'yi gerçekten de çok rahatsız edici ve tehlikeli bir şekilde zıplatıyordu. Evie'yi yatağına geri koyuyorum ve tekrar uyuması yaklaşık 20 dakika sürüyor. Bu kez aşağı inmeden önce odama uğrayıp üstümü değiştiriyorum, saçımı tarıyorum ve yüzüme biraz allık sürüyorum. Bir nefes alıyorum ve kendimi akşama hazırlıyorum.

Nedense Chloe ile ilişkimin düşündüğümünden biraz daha fazla çaba gerektireceğini hissediyorum.

Chapter Eight

Günün erken saatlerinde yaptığım lazanyayı getirdim. Masaya koyduğumda sıcak ve buharlıydı. "Ben servis yapacağım," diyorum. "Chloe? Tabağını bana uzatır mısın?"

"Biraz şarap açayım," diyor Richard. Rafın yanına gidip bir şişe seçiyor. Chloe'nin tabağı için elimi uzatıyorum. Lazanyaya sanki içinde siyanür varmış gibi kaşlarını çatıyor ama yine de tabağını uzatıyor. Richard şarapla döndü.

"Durun, yeşil salata da var," diyorum herkese servis yaptıktan sonra. "Gidip getireyim.

Richard kıkırdar. "Dürüst olmak gerekirse, Joanne, eğer vidalanmamış olsaydı kafanı kaybederdin. Ve Chloe bir kahkaha patlatıyor. Ben de gülüyorum ama Richard'ın benimle böyle dalga geçmemesini diliyorum, Chloe'yi ilk kez tanırken olmaz.

Salatayla döndüğümde Richard Chloe'ye dersleri hakkında sorular soruyordu. "Ders çalışmak için pek zamanım olmadı. Biraz modellik yapıyorum. Çatalıyla bir parça lazanya saplıyor. "Aslında çok fazla modelleme.'

"Modellik yaptığını bilmiyordum," diyorum. Ama neden yaptığını anlayabiliyorum. Gerçekten de büyüleyici görünüyor, ancak 1.80 boyunda olmasına rağmen podyum için biraz kısa olduğunu düşünüyorum. Bu gece sade koyu kahverengi bir balıkçı yaka giyiyor ve makyajı ile o ağır, güzel

Babasından miras kalan kaşları, gözlerinin yeşilini ortaya çıkarıyor. Omuz silkiyor ama cevap vermiyor.

"Bu çok ilginç," diyor Richard ağırbaşlı bir şekilde, sanki bize genetik mühendisliği üzerine yazdığı makaleden bahsediyormuş gibi. Chloe'ye bir kadeh şarap dolduruyor, sonra şişeyi bana doğru eğiyor. "Şarap ister misin, Jo?"

"Evet, lütfen. Bardağımı kaldırıyorum.

Chloe Richard'a döner. "Annem beni doğurduğunda kaç yaşındaydı baba?"

Richard salatayı fırlatıyor, tüm konsantrasyonunu gerektiren bir şeymiş gibi kaşlarını çatıyor. "Mmmm?"

"Annem beni doğurduğunda kaç yaşındaydı? Chloe tekrar sorar. "Sanırım annem yirmi dört yaşındaydı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ağzına bir parça lazanya atıyor, dişleri çatalına çarpıyor. 'Bence bebek sahibi olmak için iyi bir yaş. Sence de öyle değil mi baba?"

'Biliyorsun, otuz üç yaşında değilsin Chloe. İnan bana, bir gün bunun farkına varacaksın,' diyorum, sesim yüz otuz üç yaşındaymışım gibi çıkıyor. "Sence de öyle değil mi Richard?"

Şimdiye kadar bir yanıt ve tercihen beni savunacak bir yanıt gerektiğini anlamış olması gereken Richard, "Saçmalama Chloe. Jo yaşlı değil!" Salata servislerini bırakıyor ve kıkırdayarak iki parmağıyla yanağını sıkıyor. Elini çekerken Chloe onun bileğini tutuyor ve bir an için onun avucunu öpeceğini düşünüyorum. Bunu söylememe gerek yok herhalde, çok tuhaf olurdu. Ama belki de ben hayal ettim.

Elimden geldiğince çatal bıçağımı bırakıp biraz daha şarap içiyorum. "Yurtdışında geçirdiğin onca yıldan sonra Londra'yı nasıl buluyorsun?"

"Bu harika bir şey. Londra'ya bayılıyorum. Sen Londra'yı sevmiyor musun, baba?" "Evet, gerçekten. Harika bir şehir."

Biraz sessizlik var ve ben onu nasıl dolduracağımı bilmiyorum. Kadehimi kaldırıyorum. "Burada olduğun için çok mutlu olduğumu söylemek istiyorum Chloe. Hoş geldin.

Richard bana bakıyor, gözleri nemli. Birkaç kez göz kırpmıyor ve masanın üzerinde elimi sıkıyor.

Chloe'ye bakıyorum. Başını eğmiş, gözlerini devirdiğini görebildiğime eminim.

'Bu çok tatlı, Jo. Ne kadar tatlı, değil mi Chloe?' Richard diyor ki, dönüp Onu.

Önce babasına, sonra da bana tatlı tatlı gülümsüyor. "Evet, çok tatlısın Joanne.

Tanıdıkları insanlar hakkında konuşmaya başladılar ve ben de bu fırsattan yararlanarak tabakları topladım. "Raventli turta yaptım ve fırında ısıtıyor. Chloe, turtanın yanında krema ister misin?"

"Turta istemiyorum,
teşekkürler. "Oh? Tatlı
istemiyor musun?"

"Hayır, teşekkür ederim. Şarabının geri kalanını devirdi.

"Vücudun için endişeleniyor musun, tatlım? Bu yaşta? Richard sorar.

Neden herkes birdenbire yaştan bahsediyor? Tekrar yanağını okşar. "Çok güzel görünüyorsun, tatlım. Sonra kaşlarını çatıyor, birden ciddileşiyor. "Ama biraz daha etten zarar gelmez.

Tabakları ellerime dizdim ve başparmağıma bir parça domates sosu damladı. Yalarken Chloe'nin iğrenmiş bakışını yakaladım.

"Senin için krema, Richard?"

Karnına vuruyor. 'Benim için değil, tatlım. Belim genişliyor.'

Neden bahsediyor bu? Beli genişlemiyor. Çok formda. Başımı ona doğru eğiyorum. "Ama bu senin favorin! Ve krema yemek zorunda değilsin."

"Belki yarın biraz alırım. "Tamam! O

zaman sanırım sadece ben varım.

Chloe kalçalarımın yan gözle bakıyor.

Döndüğümde, "Bu arada, harika haberlerim var," diyorum.

Richard başını kaldırdı. "Oh?"

"Bugün bir dadı buldum.

"Dadı mı?"

"Sana ajanslarla iletişime geçme konusunu nasıl anlattığımı hatırlıyor musun? Konuşmaya onu da dahil etmek için Chloe'ye dönüyorum. "Yarı zamanlı çalışmaya geri dönüyorum.

"Gerçekten mi? Şimdiden mi?"

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Ama evden çalışıyorum,"
diye ekliyorum hemen. "Ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir emlakçıyım," diyorum. Hakkımda hiçbir şey bilmemesine biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Ama sonra Richard dedi ki,

"İşte böyle tanıştık. Sana söylemiştim. Başını sallıyor, hatırladıkça kıkırdıyor. "Sana anlattığım hikâyeyi hatırlamıyor musun? Kapana kısılmakla ilgili

Kiler mi? Zavallı Joanne çok korkmuştu.

"Bana söylediğini sanmıyorum baba. Sanırım hatırlardım. Gerçekten komik bir hikayeye benziyor. Peki neden işe geri dönüyorsun, Joanne?"

"Ben de bunu sordum," diyor

Richard. "Sordun mu? Kaşlarımı çattım.

"Ah tatlım, işe geri dönmenle ilgili konuşmamızı unuttun mu?"

"Hayır! Ben-

Chloe şarkı söyleyen bir sesle, 'Eğer vidalanmamış olsaydı kafanı kaybederdin,' diyor ve Richard gülüyor.

Gülümsüyorum, neden benimle dalga geçildiğinden biraz emin değilim, ama sonra bunun sadece onların bildiği bir şaka olduğuna ve benimle bir ilgisi olmadığına karar veriyorum. "Soruna cevap vermek gerekirse Chloe, zihnimi aktif tutmayı seviyorum diyelim ve yarı zamanlı çalışmanın bunun için iyi bir yol olduğunu düşünüyorum.

Richard kaşlarını çatarak, "Bana şu dadıdan bahset," diyor.

"Söylemeliyim ki, o harika biri. Ona Paula hakkında her şeyi anlattım, müsait olduğu ve yakınlarda yaşadığı için ne kadar şanslı olduğumuzu söyledim. Paula'nın yeteneklerini anlatırken heyecanımı zorlukla kontrol edebiliyorum ve tek düşünebildiğim *konusacak birisine sahip olacağım. İyi biriyle. Ne zaman odaya girsem kulağına kulaklık takmayan biri.*

"Yapabilirim," diye

geveliyor Chloe. "Neyi

yapabilirsin? Ben

soruyorum.

"Evie'ye bakıcılık yap.

"Çok tatlısın Chloe, ama üniversiteye gitmen gerekiyor," diyor Richard. 'Joanne'in en azından birkaç haftalığına birine ihtiyacı var.

'Aslında...!' Chloe bardağının sapını çevirir.

Richard kaşlarını çatıyor. "Evet?"

"İş arıyorum. Üniversiteyi bıraktım."

"İstifa mı ettin? Richard ve ben hep birlikte ağzımızdan kaçırdık.

"Sadece biraz ara verdim, hepsi bu. Büyütülecek bir şey değil. Gelecek yıl geri döneceğim.

Bilmiyorum. Göreceğiz.'

"Ama neden bunları bana daha önce anlatmadın? Richard soruyor.

Ona bir bakış fırlatıyor. "Yıllardır konuşmadığımız için mi? Her neyse, daha yeni oldu. Sıkıldım, hepsi bu. Eğer bir bebek bakıcısına ihtiyacın olursa, ben buradayım. Bundan sonra ne yapacağıma karar verene kadar birkaç aylığına yanına taşınabilirim.

Richard ve ben ne diyeceğimizi bilemeden ona bakıyoruz.

Başını Richard'a doğru eğiyor. "Bana güvenmiyor musun baba?"

Richard alay etmeden önce, gözünüzü kırpsanız kaçıracağınız kadar küçük bir duraklama olur. "Saçmalama! Elbette sana güveniyorum.

'Bundan emin misin, baba? Bana pek eminmişsin gibi gelmedi.

Bu konuşmanın ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Chloe beklerken ben birinden diğerine bakıyorum, başı eğik, hala babasına bakıyor, gözleri masumiyetle kocaman. Sonra tam, *benim zaten bir dadım var, ama teşekkür ederim, belki bir dahaki sefere*, diyecekken Richard'ın yüzü sırıtıyor ve bir kez alkışlıyor.

"Bence bu harika bir fikir! Ellerini birbirine sürtüyor. "Ne?"

Ben ağzımdan kaçırdım. "Ama Richard, daha yeni birini işe aldım!"

Bana döndü, sırıtışı hala yerindeydi "İşe alındım derken, gerçekten bir sözleşme imzaladığınızı mı kastediyorsunuz?"

'Şey, hayır, ama o mükemmel. Buralarda yaşıyor-'

"Ama Chloe bunu seve seve yapacağını söyledi. Ve burada, bizimle yaşayacak.'

Chloe'nin ağzından *mutlu* kelimesini duyduğumu hatırlamıyorum, ama bunu duymazdan geldim. "Ama Paula çocuk psikolojisi üzerine yüksek lisans yapıyor! Sızlanıyorum.

Richard kıkırdar. 'I Yapma. düşünmek sen ihtiyaç a yüksek lisans içinde Evie'ye bakmak için çocuk psikolojisi, tatlım.'

'Hayır, elbette değil. Sadece... Yani.... Ondan gerçekten hoşlanıyorum. "Teşekkürler," diyor Chloe.

Richard onun kolunu okşar. "Aptal olma. Joanne şaka yapıyor.'

"Hayır, öyle demek istemedim," diye geveledim, tam olarak bunu kastetmiş olsam bile. "Sadece ajansa zaten işi ona vereceğimi söyledim.

"Joanne, tatlım, neyin var senin? Chloe az önce yapacağını söyledi. Ajansla konuşup fikrini değiştirdiğini söyleyebilirsin. Umurlarında olmaz! Bu her zaman olur.'

"Biliyorum ama..." Chloe'ye dönüyorum. 'Yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin? Haftada sadece iki gün, sadece birkaç saat, hepsi bu. Geri kalan zamanda ne yapacaksın? Burası küçük bir kasaba, aslında bir köy. Burada yaşamının heyecan verici bir yanı yok. Modellik işin ne olacak?'

'Modellik işi aldığım da trenle Londra'ya gidebilirim. İstersen bebek bakıcılığı yapmadığım her gün oraya gidebilir ve arkadaşlarımla birlikte olabilirim. Çekil başımdan.'

Richard ona dilini şaklatır. "Tatlım. Joanne'in kastettiği bu değildi.'

'Küçük kız kardeşimi tanımak istiyorum. Ne de olsa buraya bu yüzden geldim. Ama bu sana bağlı, Joanne.

Bana gülümsüyor. İkisi de Stepford Kadınları gibi cevap bekliyorlar. Paula'yı düşünüyorum, ne kadar iyi anlaştığımızı, ne kadar sıcak ve arkadaş canlısı olduğunu, Evie'yle ne kadar iyi anlaştığını ve hayal kırıklığımı yutuyorum.

En sıcak gülümsememi takındım. 'Bence bu harika bir fikir. Yarın ajansı arayacağım ve artık hizmetlerine ihtiyacım olmadığını söyleyeceğim.

Chapter Nine

"Chloe'ye karşı bu kadar nazik olduğun için teşekkür ederim. Yataktayız ve Richard boynuma sokuluyor. 'Kolay zamanlar geçirmedi. Burada, bizimle vakit geçirmek istemesi benim için dünyalara bedel.

"Tabii ki.

Ona karşı sabırlı olun. Alışmak için zamana ihtiyacı olacak. O her zaman...'

"Ne oldu?

Çıplak omzumu öpüyor. "Boş ver. "Hayır, söyle bana, o her zaman ne değildi?

Ayağa kalktı, kaşları birbirine düğümlendi. "Her zaman *iyi değildi*, söylemek istediğim buydu. Olan her şeyle birlikte... anlarsın. Ama şimdi harika, harika biri, değil mi? Öyle değil mi? Ve bizimle vakit geçirmek istemesi harika değil mi? Küçük kız kardeşini tanımak istiyor...'

Başımı ona doğru eğiyorum. Bir yerlere gitmiş, kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyor. Elimini yanağına koyuyorum. "Bence bu harika. Gerçekten öyle. Senin adına çok mutluyum.

Birden onun dadı olmasını *istemediğim* için kendimi çok kötü hissettim. Burada bizimle olmak istediği için heyecanlanmalıydım. İyi bir üvey anne böyle hisseder. Minnettarlık.

Hafta sonunu Chloe'yi yerleştirerek geçirdik. Richard onu arabayla gezdirirken ben yemek yapıyorum. Arayı kapatmak için onlara birlikte zaman ayırmak doğru geliyor. Pazar günü e-postalarını kontrol edebilmesi için dizüstü bilgisayarımı kullanmasına izin verdim. Akşam yemeğinde çoğunlukla eski okulu, arkadaşları ve planları hakkında konuşuyorlar.

"Doğum günün için ne yapıyorsun? Richard sorar.

Chloe omuz silkiyor, tabağındaki birkaç bezelyeyi itiyor. "Bilmiyorum baba, herhangi bir planım yok.

"Doğum günün ne zaman?"

diye sordum. "Gelecek hafta sonu.

Richard kaşlarını çattı. "Peki arkadaşlarınla bir şey yapmıyor musun?"

"Hayır.

"Ama bu senin yirmi birinci yaşın, tatlım!" "Biliyorum.

Richard'a baktım. "Burada zel bir akşam yemeği yemeliyiz! Ben de diyorum ki. "Ne yemek istediğinizi söyleyin.

"Bu harika bir fikir! Richard diyor ki.

"Davet etmek istediğin özel biri var mı?" diye soruyorum gülümseyerek. ne doğru eğildim. "Belki bir erkek arkadaş?

"Hayır," diyor. "Yani, birkaç kız arkadaşına sorabilirim. 'Mkemmell!

Bana kaç kişi olduğunu söyle, ben de bir şeyler ayarlayayım. Biz de köydeki pastaneden bir pasta sipariş edin. En iyi doğum günü pastalarını onlar yapar.

"Tamam. Chloe hiç hevesli olmadan omuz silkiyor. Oh iyi. En azından Richard mutlu görünüyor. Sessizce *teşekkür ediyor*.

Ve şimdi Pazartesi. Ajansı aradım ve çok zgn olduğumu, Paula'yı gerçekten sevdiğimi ama kocamın kızının burada olduğunu ve işi istediğini söyledim. Tamam, belki böyle söylemedim. Sadece vey kızım bizimle kaldığı için birini işe almaya gerek olmadığını söylüyorum. "Etrafta bir aile olması güzel," diyorum. "Yardım etmek isteyen.

"Sizin adınıza sevindim ama bunu duyduğuma zldm Bayan Atkinson," diye yanıtlıyor hafif kırpılmış bir sesle. 'Bence Paula harika bir eş olurdu. Ama tabii ki sizi çok iyi anlıyorum.

İ ektim. Paula'nın haftada birkaç gün burada olmasını dört gözle bekliyordum. Çok iyi anlaşacağımızı biliyordum. "Bu sefer bunu başaramadığımız için zgnm. Lütfen Paula'ya en iyi dileklerimi iletin.

Ama aile her şeyden önce gelir. Evie'yi Evoque Range Rover'ımın araba koltuğuna sabitlerken kendime bunu söylüyorum. Evie homurdanıyor, battaniyeyi küçük bacaklarının etrafına her sıkıştırdığımda ayaklarını tekmeliyor. "Tanrım, seni seviyorum!" diye fısıldıyorum. Yanaklarına ahududu üflüyorum. Richard bunu ne zaman yapsa, histerik bir şekilde gülüyor. Ben yaptığımda ise mızızlanıyor. "Arabayı alıp bagaja koyacağım, tamam mı?"

Aile her şeyden önce gelir, ancak aile hiçbir yerde bulunamaz. Chloe'ye daha önce onu köye götürüp etrafı gezdireceğimi söylemiştim. Saatimi kontrol ettim. On buçukta burada buluşacağımızı söylemiştim ve saat on bire yirmi var. Belki de zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştır. Arabayı almak için evin birkaç basamak yukarısına çıktım. "Hazır mısın, Chloe?" diye seslendim. Sessizlik. Arabayı dışarı çıkardım ve katlamak için asla doğru yapamadığım çeşitli adımlardan geçtim. Parmağımı menteşeye sıkıştırıyorum.

"Ah! Parmağımın ucunu emiyorum, sonunda olması gerektiği gibi çökene kadar arabayı sallıyorum.

"Chloe! Botu düşündüğümde daha güçlü bir şekilde kapatırken tekrar sesleniyorum.

"Ben buradayım.

Yolcu kapısına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Ah!"

Gülüyorum. "Seni orada görmedim. Siyah kot pantolon giyiyor, siyah yüksek top Converse, siyah deri ceket ve kocaman bir güneş gözlüğü.

Oscar paytak paytak merdivenlerden iniyor.

'Oscar, hadi ama, bugün olmaz. İçeri gir.' Ama artık çok geç. Çoktan arka koltuğa, Evie'nin yanına atlamıştı.

"Tamam o zaman," diyorum kimseye belli etmeden. 'Görünüşe göre Oscar da geliyor. Chloe, Oscar'ın ipini tutar mısın lütfen? Ve ön kapıyı kapatır mısın?"

Tırnaklarını kontrol ederek, "İpucunun nerede olduğunu bilmiyorum," diyor. 'Bu, şey... boş ver. Ben bakarım.

Onu vestiyerin içinden çıkardım ve ön kapıyı kapattım. Chloe yolcu koltuğuna yerleşmiş, arabanın arka kapısını ardına kadar açık bırakmıştı. Kendi kendime kıkırdıyorum. O da babası kadar dalgın olmalı. Kapıyı kapatıp arabaya bindim.

"Tamam! Hadi gidelim!"

İlk kez baş başa kalıyoruz ve bu onu daha yakından tanımak için mükemmel bir fırsat. Onu soru yağmuruna tutuyorum. Neden üniversiteyi bıraktı? Bundan sonra ne yapacağını biliyor mu? O

erkek arkadaşın var mı? Söylemeliyim ki, onun standartlarına göre bile, cevapları oldukça sert: Üniversite sıkıcıydı. Hayır ve hayır. Belki de Chloe doğuştan çok durgun bir insandır. Onu daha iyi anlayabilmek için bu akşam Richard'a sormayı aklıma not ediyorum.

Sonraki beş dakikayı sessizlik içinde geçiriyoruz ve ben onun ilgisini çekecek bir şeyler konuşmak için beynimi zorluyorum ama aklıma ne gelirse homurdanarak karşılıyorum. Söylemeliyim ki, bunu Richard'a asla söylemem ama keşke daha kolay olsaydı. Keşke daha kolay olsaydı, çünkü üvey kızımın sıcak ve sevgi dolu bir ilişkim olmasını çok isterdim.

"Akşam yemeği için bir alışveriş listem var ve sana market alışverişini nereden yaptığımı göstermek için iyi bir fırsat olacağını düşündüm" diyorum.

"Çok fazla seçenek varmış gibi görünmüyor," diye cevaplıyor donuk bir şekilde.

"Şey, hayır. Gülüyorum. 'Taşradayız! Ve gidip doğum günü pastanı sipariş etmeliyiz. Doğum günün hangi gün?'

"Cumartesi.

Harika. Bana kaç arkadaş olduğunu söyle, tamam mı? Bu arada ehliyetiniz var mı?'

"Henüz değil.

"İstersen sana öğretebilirim.

Omuz silkiyor. "Tamam.

Alleluia.

"İşte geldik. Cipi pastanenin önüne park ediyorum, orada bir yer bulduğuma memnunum. Burası köyün en güzel yeri, ahşap çerçeveli eski dükkanların sıralandığı en eski yeri.

Arabadan inip tasmayı Oscar'a takıyorum, o da ağır ağır atlıyor. 'Chloe tutabilir misin-' Ama Chloe çoktan sokağa doğru yürümeye başlamıştı. Sanırım beni duymadı. Elbise mağazasının önünde durdu ve vitrine baktı.

"Tamam! Kendi kendime fısıldıyorum. Tekrar deniyorum. "Arabayı taşımama yardım eder misin lütfen? diye sesleniyorum. Yemin ederim omuzlarının hafifçe düştüğünü görebiliyorum. Arabaya geri dönüyor ve Evie'yi koltuğundan kaldırıyorum izliyor.

"Ben arabayı çıkarırken onu tutmak ister misin?" diye soruyorum, Evie'yi çoktan teslim etmişim.

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Ben arabayı çıkarayım.

"Oh, tamam o zaman. Aslında açması gerçekten zor, muhtemelen bir hilesi vardır ama ben hiç-'

Chloe arabanın yan tarafındaki siyah düğmeye basıyor. Kendini zarıfçe açıyor.

"Bir gün bana bunu nasıl yapacağımı göstermelisin," diye gülerek Evie'yi içine yerleştiriyorum. Oscar'ın ipini tutamağa asıyorum ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. 'Tamam. Gidip pasta sipariş edelim.

Oscar'ı dükkanın dışına bağlayıp içeri giriyoruz. Chloe sanki ondan balkabağı seçmesini istemişim gibi büyük bir hevesle Kara Orman pastası seçiyor. Bize hizmet eden genç kadına genişçe gülümsüyorum ve birkaç gün içinde numaraları teyit etmek için arayacağımı söylüyorum.

Chloe, "Şimdiye kadar evet diyen altı arkadaşım oldu," diyor.

"Oh güzel, tam bir parti olacak o zaman. En az dokuz kişi olacak. Belki de yemek servisi yaptırmalıyım.

Dışarıda Oscar'ı çözmesini istedim. 'Bir sonraki durak, bakkal. Listem burada,' diyorum ve listeyi çıkarıyorum. Dürüst olmak gerekirse, hareketlerini gören herkes ondan kendi ayağını kesmesini istediğimi sanırdı. Birlikte High Street'e doğru yürüyoruz, orada ona biraz köyden, köyün tarihinden, favori restoranlarımızdan bahsediyorum. "Pazar günleri bazen barda yemek yeriz, ya da eskiden yerdik! Evie'ye bakarak gülüyorum.

"Merhaba, Bayan A." Arkamı döndüm. Bu Roxanne. Kulaklıklarından birini çıkarıyor ve sadece benim yanımdayken takmadığını görmek beni makul olmayan bir şekilde memnun ediyor.

Merhaba Roxanne. Nasılsın? Bu...' *"Bu benim üvey kızım"* diyecektim ama kendimi durdurdum. "Bu Chloe, Richard'ın kızı. Birkaç günlüğüne ziyarete geldi. Haftalarca. Belki de daha uzun. Chloe'ye dönüyorum. "Roxanne haftada bir bana yardım etmek için eve geliyor.

"Ne yapıyorsun? Chloe, Roxanne'a kaşlarını çatarak soruyor. "Temizlik yapıyorum. Ben bir temizlikçiyim.

"İyi para veriyor mu?

Alt dudağımı ısırıyorum.

"Sorun değil," diye omuz silkiyor. 'Ben titiz değilim. Etrafta bir sürü iş var.

Gülümsüyorum. "O zaman yola çıksak iyi olur," diyorum. 'Yağmur yağmadan önce alışverişimizi bitirmek istiyorum. Hoşça kal, Roxanne.

"Tabii. Görüşürüz, Bayan A.

Chloe, idam sehpasına sürüklenen bir mahkûmun hevesiyle beni bakkala kadar takip etti. Oraya vardığımızda onun acısına son veriyorum.

"Oscar'la dışarıda beklemek ister misin? Sadece birkaç şeye ihtiyacım var.'

Ben arabayı iterken Evie sızlanıyor. Belki de onu Chloe'ye bırakmalıydım, sormak aklıma gelmedi. Alışveriş sepetimi doldurdum ve ancak on dakika sonra dışarıdaydım.

Oscar beni gördüğünde kuyruğunu sallıyor. Bir lamba direğine bağlı. Chloe'den hiç iz yok.

Alnıma bir damla yağmur düşüyor.

Oscar'ın ipi bileğime dolanmış halde bir on beş dakika daha bekliyorum. Tasmayı çekiştirerek huzursuzlanmaya başladı.

Evet, Oscar. Biliyorum. Hepimiz eve gitmek istiyoruz. Ama Chloe'yi burada bırakamayız, değil mi?'

Sadece hafif bir yağmur yağıyor ama sağanak yağacak diye korkuyorum ve arabanın üstünü Evie'nin üzerine çekiyorum. Ağlamaya başladı. Range Rover'a doğru gitmeye başladık. Buggy'nin saplarından birine asılı, içi yiyecek dolu bir çantam var. Ben yürüdükçe sallanıyor, kalçama çarpıyor. Oscar az önce geçtiğimiz bir ağacın dibindeki bir şeyi kontrol etmek istiyor ve sertçe geri çekiliyor. Yaşlı ve yavaş olabilir ama ağır bir köpek ve en iyileri kadar inatçı olabiliyor.

Chloe'nin arabanın yanında olmadığını uzaktan görebiliyorum ve cep telefonu numarasını sormadığım için kendime kızıyorum. Kayboldu mu? Buralarda kaybolmak oldukça zordur. Köy bir ana cadde ve bir demiryolu hattından ibaret. Bunun için gerçekten çalışmalısın.

Sonra onu gördüm. Roxanne ile otobüs durağının altında oturmuş, külahta dondurma yiyorlardı. Bu ikisi nasıl bu kadar çabuk arkadaş oldular? Roxanne önce beni görüyor ve dirseğiyle Chloe'nin kaburgalarını dürtüyor. Chloe bana bakıyor, Roxanne'a bir şeyler söylüyor ve Roxanne'ın sırtıttığını gördüğüme eminim. Sonra Chloe son külahını ağzına atıyor ve bana doğru yürüyor.

"Bakkalın dışında buluşacağımızı sanıyordum?" diyorum, ses tonumu eşit tutmaya çalışarak.

"Hayır. Arabada buluşalım demiştiniz.

Şaşkınlıkla başımı salladım. 'Hayır yapmadım. Her yerde seni arıyordum.'

"Seninle arabada buluşmamı söylemiştin. Chloe! Öyle dememiştik.'

"Sadece unuttun. Bunu çok sık yapıyorsun. Önemli bir şey değil, tamam mı? Sakin ol. İstersen arabayı ben iterim.'

Tamamen şaşkına döndüm. Delirdi mi? Kulakları ağır mı işitiyor? Ama ben tartışmaya vakit bulamadan arabayı tuttu, Oscar'ın

kolun etrafından dolanır ve SUV'a doğru yola çıkar. Dilimi ısırdım. Öylece çekip gideceğini ve kendi işini yapacağını bilseydim Oscar'ı yanıma almazdım. Ve onu süpermarketin dışında tek başına bırakmazdım. Ya biri onu alırsa? Ona bakıyorum. Tamamen rahattı, arabayı itiyordu. Belki de gerçekten bir yanlış anlaşılmadır. Umarım bir yanlış anlaşılmadır, çünkü kızımı ona emanet edeceksem bu pek hayra alamet değil.

'Döndüğümüzde Evie ile ne yapacağımı bana gösterebilirsin. Onu nasıl besleyeceğimi falan.

Başımı sallamadan önce tereddüt ettim. "İyi fikir. Ve duvara keçeli kalemle yazmam gerekse bile ona net talimatlar vereceğim. *Yanlış anlamalara* yer kalmayacak.

Evie'yi arka koltuğa oturttum. Oscar onun yanına atlıyor ve başını sallayarak arabanın içine su püskürtüyor, çoğu da tekrar ağlamaya başlayan Evie'nin üzerine.

"Bilseydim onu almazdım..." diye mırıldanıyorum. Arabayı katlamak için tekmeliyorum, işe yaramıyor. Dişlerimi sıkıp tekrar tekmeliyorum. Ve tekrar. Ve yine.

"İşte," diyor Chloe, uzanarak.

Ben bırakıyorum, o eğilip siyah düğmeye basıyor. Bebek arabası yumuşak bir vınlamayla kendini katlıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. 'Böyle yaptığını bilmiyordum. Nereden biliyordun?'

Omuz silkiyor. "*Burada* büyük bir düğme var, *buraya basın* diyor.

Gülüyorum, şaşıyorum ve bir şakayı paylaşabildiğimiz için rahatlıyorum. Ama sonra ekliyor, "Belki de gözlüğe ihtiyacın vardır.

Ciddi olup olmadığını anlayamıyorum. Başımı eğiyorum.

"Gözlük mü?" "Senin yaşında alışılmadık bir şey değil.

Chapter Ten

Eve döndüğümüzde Evie yorgun ve huysuzdu. Yani ikimiz de. Onu şezlonguna yatırdım, küçük bebek fil çingırağını eline tutuşturdum. Çingırağı fırlattı ve ağlamaya başladı.

Chloe, 'Senden pek hoşlanmıyor,' diyor.

Arkamı döndüm. Çenem neredeyse yere düşmüştü. "Affedersiniz?

"Oyuncağını pek sevmediğini söyledim. Oyuncağı işaret ediyor. "Onu atıp duruyor.

Birkaç kez göz kırptım. Farklı bir şey duyduğuma emindim ama üzerinde durmadım. Yanılmış olmalıyım. Fil çingırağını elime aldım. "Onu çok seviyor. En iyi arkadaşım Robyn verdi.

Chloe yüzünü buruşturup yan yan bakıyor. "Sen öyle diyorsan," diye mırıldanıyor. Fil çingırağını Evie'ye geri veriyorum, o da hemen fırlatıp atıyor. "Tamam, boş ver.

Ben Evie'ye göz kulak olurken Chloe yiyecekleri kaldırmama yardım ediyor. Hâlâ gözlüğe ihtiyacı olduğunu söylemesinin etkisindeyim. Belki de şaka yapıyordu. Gözlüğe ihtiyacım olup olmaması umurumda olduğundan değil, sadece bazen ses tonunu çok kaba buluyorum. Tamam, sık sık.

"Onun nesi var?" diye soruyor, çenesini Evie'ye doğru sallayarak.

"Hiçbir şey. Karnı aç, hepsi bu. Şimdi onu besleyeceğim. Sana gösterebilmem için benimle yukarı gelmek ister misin?

"Elbette.

'Buzdolabından onun için bir şişe alabilir misin? Kapıdalar.' "Bu mu?" diye tutuyor.

"İşte bu kadar.

Chloe kreşe bakarak, "Güzel," diyor. Sadece tek bir kelime ama ilk kez olumlu bir şey söylüyor. Bunu bir ilerleme olarak görüyorum.

"Süsledin mi?" "Evet.

Başını sallıyor. "Güzelmış.

İşte böyle. Belki de beni kabullenmeye başlamıştır. Benimle evlendiği için babasıyla on sekiz aydır konuşmuyor. Eğer onunla bir ilişkim olmasını istiyorsam - ki tüm kalbimle istiyorum - o zaman daha sabırlı, daha anlayışlı olmalıyım.

'Beğendiğinize sevindim. Dekorasyonundan gerçekten keyif aldım. Gerçek şu ki, bu odada olmayı seviyorum. Gül bahçesine bakan büyük pencereleri seviyorum. Bulutlu bir günde bile odayı çok aydınlık ve neşeli kılıyorlar. Uzanmak için yeterince uzun bir pencere koltuğu var - ve bazen tam da bunu yapıyorum - ve bir duvar Alice Harikalar Diyarında'nın duvar kağıdı sahnesi ile kaplı. Yumuşak, pelüş mobilyalar, soluk döşeme tahtalarının üzerinde renkli halılar, beyaza boyadığım ve alt değiştirme masası olarak kullandığım antika bir Fransız şifonyer ve Evie'nin battaniyelerini ve nevresimlerini sakladığım zencefilli kurabiye evi şeklinde bir dolap.

'Burada mı uyuyor? Yoksa seninle mi?" diye soruyor.

"Çoğu gece burada uyuyor. Yatak odamızda başka bir karyola var ve bazen orada uyuyor ama o kadar çok uyanıyor ki Richard'ın iyi bir uyku çekmesi zorlaşıyor, bu yüzden onu kendi odasında uyuması için eğitiyoruz.

Başını sallıyor ama başka bir şey söylemiyor. Ona biberon ısıtıcısını nasıl kullanacağını gösteriyorum ve beklerken ona yeni bir biberonu nasıl sterilize edeceğini ve mamayı nasıl karıştıracağını anlatıyorum. Sonra biberon ısıtıcı bip sesi çıkararak doğru sıcaklıkta olduğunu gösteriyor.

"Sen buraya otur," diyorum, koltuğu işaret ederek. Evie'yi dikkatle ona uzatıyorum, Chloe'nin onu almasını bekliyorum ama almıyor. Sadece ona bakıyor, sanki yeni yakaladığım değerli bir balığı gösteriyormuşum gibi.

"Sorun yok, ısırmaz.

Onu yavaşça benden aldı. Başını desteklemeye dikkat ederek onu nasıl tutacağını gösteriyorum ve salyalarını tutması için küçük pembe havlumu veriyorum.

tişörtü lekelenmesin diye. Bu arada Evie giderek daha huysuzlaşıyor ve Chloe giderek daha gergin görünüyor.

"Sorun sen değilsin," diyorum. 'Son birkaç gündür böyle. Çünkü dış çıkarıyor. Onu besledikten sonra daha sakin olacaktır.

Biberonu ona veriyorum ve doğru akışı sağlamak için nasıl açılı tutacağını, Evie'yi emmesi için nasıl nazıkçe yönlendireceğini gösteriyorum.

"Mükemmel. Diş etleri için Calpol getireyim.'

Çocuk odasının dışında bir ebeveyn banyosu var. Evie'nin ilaçlarını orada saklıyorum. Arkamı dönüp kapıya doğru yürüyorum.

"Onu alabilir misin? Chloe arkamdan söylüyor.

Evie'nin biberonu emdiğini duyabiliyorum. "İyi gidiyorsun," diyorum makyaj masasının kapağını açıp ilaç şişesini ışığa tutarak. Neredeyse hiç kalmamıştı ve sonra daha önce marketten biraz daha almayı unuttuğumu hatırlıyorum. Telefonumu çıkarıp Richard'a mesaj atıyorum.

"Onu alabilir misin?

"Bir saniye, hemen geliyorum. Mesajı yazıyorum, "*Eve giderken bir şişe bebek Calpol'ü alabilir misin lütfen hayatım?*

Onu alabilir misin? Şimdi!"

Arkamı döndüm. "Ne oldu?

Chloe ayağa kalktı. Gözleri vahşi ve manik. Evie'yi bana uzatıyor, elleri titriyor. Mama şişesi yere düştü.

"Ne-

Al onu! Sadece onu al!" Chloe bağılıyor. Evie'yi kollarıma itiyor. Evie feryat ediyor ve ben onu yakınımda tutuyorum, başı omzumda ve onu sakinleştirmek için hafifçe sallıyorum.

"Ne oldu böyle? Tekrar soruyorum ama Chloe odadan kaçmış.

Evie'yi sakinleştirmeyi başarıyorum ve biberonu yerden alıyorum, temiz bir tane sterilize ediyorum ve yeni bir parti ile dolduruyorum. Oturup Chloe'yi besliyorum. Bitirdiğinde onu karyolasına koyuyorum ve hemen uykuya dalıyor. Her şeyi temizliyorum. Bir saat sonra dışarı çıktığımda kalbim hala hızlı atıyordu.

Chloe'yi arka verandadaki salıncaklı sandalyede oturmuş, ayağıyla kendini ileri geri iterken buluyorum.

Hasır sandalyelerden birine oturduğumda "Oradaki adam kim?" diye soruyor.

Bakışlarını takip ediyorum. 'Bu Simon. Bahçeyle o ilgileniyor.

Bir şeyler fısıldıyor. *Sıcak* gibi geliyor.

"Az önce olanlar hakkında konuşabilir miyiz, Chloe? Simon seksi, buna hiç şüphe yok. Güneşin öptüğü dağınık saçları ve gülümsediğinde kırışan yeşil gözleri var. Ayrıca inanılmaz bir vücudu var. Baktığın her yerde kaslar var.

Ama yine de.

"Nereden geliyor?" diye sorar. "Ne demek istiyorsun?"

"Buralarda mı yaşıyor?"

"Evet, köyün hemen diğer tarafında babasıyla birlikte yaşıyor.

'Gerçekten mi? Kaç yaşında?'

"Bilmiyorum, sanırım otuzlu yaşlarında. Babası bir iş kazasında yaralanmış. Kolu parçalanmış, Simon da ona bakmak için yanına taşınmış.

"Peki onu nasıl buldun?"

"Kilisedeki ilan panosuna bir ilan astı. Chloe, lütfen orada olanlar hakkında konuşabilir miyiz?"

Ayak parmağını yere sürüyor. Salıncağın ileri geri dönmesine neden oluyor. "Ben sadece... Ben bebeklere alışık değilim, hepsi bu.

"Ama-

"Sadece pratik yapmam gerekecek, tamam mı?"

Bu çok anlamsız. Daha önce bırakın bir bebeği beslemeyi, kucağına bile almamış olan herkesin alıştırmaya yapmaya ihtiyacı vardır, ancak odadan çılgılık atarak kaçmazlar.

Bir nefes çekiyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun," diyorum, merak ediyorum

- Tamam, belki de Paula'nın hâlâ müsait olduğunu umuyorum. "Eğer rahat değilsen-
"Hayır!" diye tersledi. "Ben yapmak istiyorum. Özür dilerim, tamam mı? Bir daha olmayacak.

Tanrım, benden ne istiyorsun!" Salıncaklı sandalyeden kalkıyor.

"Hala anlamıyorum...

Bana baktı. "Bana bir iyilik yap. Babama söyleme?" "Ne?"

"Ona olanları anlatma, tamam mı?"

"Neden?"

"Endişelenmesini istemiyorum, hepsi bu. "Endişelenmesini mi?"

'Bunu yapamayacağımı. Ona söyleme. Ağzı hareket ediyor, sanki bir şey söylemek istiyor ama ifade etmekte zorlanıyor. "Lütfen?" diye nefes alıyor.

Tereddüt ediyorum ama sonra aramızda bir bağ oluşması ve onun bana güvenmesi için bir fırsat görüyorum. Başımı sallıyorum. "Tamam. Yapmayacağım.

Tam o sırada arabanın çakıllara doğru geldiğini duyduk. Saatimi kontrol ettim. "Görünüşe göre eve erken gelmiş.

Chloe Fransız kapılarından içeri doğru koşmaya başladı bile. Saniyeler sonra sevinçle seslendiğini duydum. "Baba!

Chapter Eleven

Kollarını onun boynuna dolamış ve başını omzuna koymuş. Uzun kirpiklerinin altından bana bakıyor.

"Nasılmış benim güzel kızlarım? Richard başının üstünü öpmeden önce onu tek koluyla sıkıyor. Chloe'nin gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve içlerinde garip bir zafer kıvılcımı var.

"Çok güzel bir gün geçirdik," diyorum gülümseyerek. 'Evie uyuyor, Tanrı'ya şükür. Dış çıkarıyor ve bende sadece biraz Calpol kalmıştı.

"Ah evet, işte. Richard Chloe'yi bıraktı ve deri çantasından bir kâğıt torba çıkardı.

"Oh, teşekkür ederim.

"Ve senin için bir sürprizim var!"

"Benim için! Chloe kız gibi söylüyor.

Richard gülüyor. "Aslında Joanne'i kastetmişim. Chloe başını yavaşça bana doğru çeviriyor. Yüzü maske gibi ve ne düşündüğünü anlayamıyorum ama her neyse, hoş bir şey olduğunu sanmıyorum. Çenemi kapalı tutacağıma dair verdiğim söz üzerine kurduğumuz bağ buraya kadarmış.

Richard'a döndüm ve gülümsedim. "Benim için mi?

Ön kapı hâlâ açık ve Richard dışarı çıkıyor. Onu takip ediyoruz. Range Rover'ının bagajını açıyor - büyük ve lüks bir araç kullanıyor.

- ve gidonunda büyük kırmızı bir fiyonk olan bir bisiklet çıkarır. Bu

Suluk mavi, önünde bir sepet var ve yere koyduğunda biraz zıplıyor.

"Benim için mi?" diye tekrar sordum ve bu sefer gerçekten şaşırdım. "Bisiklet istediğini söylemiştin.

Sanırım öyle yaptım. Bunu gerçekten kastetmemiştim. Roxanne ile sohbet etmeye çalışıyordum ve aklıma gelen tek şey buydu. O gece Richard'a bundan bahsettiğimi hayal meyal hatırlıyorum.

Gülüyorum. "Bu çok güzel Richard ama Evie'nin sepete sığacağını sanmıyorum!

Başını bana doğru eğdi. 'Ama Evie'yi sepete koymana gerek yok. Artık ona Chloe bakacak. Mesele de bu.'

Başımı sallıyorum. Öğleden sonra olanlardan sonra Chloe'nin buna katlanıp katlanmayacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Bisikleti ondan alıyorum ve kapının yanındaki duvara yaslıyorum. "Teşekkür ederim, Richard. Bu mükemmel.

Richard kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?

Chloe bisikletten etkilenmemiş, içeri geri döndü. Merdivenin altındaki trabzana yaslanmış, bizi bekliyor.

"Bir şeyler içelim mi baba?

"Bir dakika tatlım. Yukarı çıkıp Evie'ye bakabilir misin?" "Evie iyi," diye yanıtlıyor. "Uyuyor.

Ama bebek telsizini yukarıda bıraktığımızı hatırlıyorum. "Aslında Chloe, monitörü aşağı getirebilir misin lütfen?

Arkasını döner ve sessizce yukarı çıkar.

"Bugün bir şey mi oldu? Richard kaşlarını endişeyle birbirine ya k l a ş t ı r a r a k soruyor.

"Neden

soruyorsun?"

"Bilmiyorum...

"Hayır, pek sayılmaz," diye cevap veriyorum. Oturma odasına doğru ilerliyoruz, kolunu omuzlarıma dolamış. Bu çok hoş bir his ve ona yaslanmak istiyorum.

Ona Evie ile olanları anlatabilirdim ama söz sözdür. "Biliyorsun... Sadece merak ediyorum...

Omuzlarımı tutuyor ve yüzümü inceliyor. "Ne?

"Chloe'nin benden pek hoşlandığını sanmıyorum. Herhangi bir tartışmayı önlemek için elimi kaldırıyorum. "Daha erken olduğunu biliyorum. Sabırlı olmam gerektiğini biliyorum ama merak ediyorum, Evie'ye bakmak onun için ne kadar akıllıca? Sizce burada mutlu mu?

"Ne demek senden pek hoşlanmıyorum?"

"Sadece bir his. Sana benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

Yüzünde bir şeyler değişti. Beni bıraktı ve daha dik durdu.

Joanne! Daha yeni geldi! Ne bekliyordun ki? Ve Evie'ye bakmayı teklif etti! Bence bu çok tatlı, sence de öyle değil mi?"

"Evet! Tabii ki!"

"Belki de pek dostça davranmayan sensindir," diyerek bara doğru döndü.

Tavrındaki değişiklik beni tamamen şaşırttı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece bunun gerçekten garip bir şey olduğunu söyledim. "Ne söyledim ki?"

Chloe'nin senden hoşlanmadığını düşünüyorsun. Tanrım! Kendin biraz daha çabalamaya ne dersin? Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

'Ama deniyorum! Sadece tavsiyeni istiyorum!' Bana kaşlarını çatı. "Deniyor musun? Gerçekten mi?"

'Tabii ki deniyorum. Bunu neden soruyorsun ki?"

Bir şişe viski çıkardı. "Bir kere, buraya geldiğinde odasına bir buket taze çiçek koysaydınız iyi olurdu diye düşünüyorum.

"Ne? Buna ne sebep oldu? Ve ben yaptım! Bahçeden bir buket kardelen ve biberiye koydum! Çok güzel çeşitlerimiz var. Biberiyenin yılın bu zamanında hoş bir gümüş rengi var. Ve güzel kokuyor.'

"Aynen öyle. Alay ediyor. Kendine bir içki koyuyor, sonra bana dönüyor. 'Sadece güzel bir buket çiçek uygun olurdu diye düşünüyorum. Özel bir şey.

Şaşkına döndüm. "Bahçeden gelen bir buketin özel olduğunu sanıyordum. İç geçirdi. "Evet, öyle. Sen yapardın.

Ellerim kalçalarımdaya duruyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Ama bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Ben ondan ya da arkadaşlarımdan daha düşük bir sosyo-ekonomik geçmişe sahibim. Isabella'dan bile. Ve Diane paradan geliyordu, çok paradan. Ben sadece GCSE'sini bitirememiş sıradan bir emlakçıyım. Doğru zevke sahip değilim. Richard'la ilk çıkmaya başladığımda beni Ascot'a güvercin atmaya götürmüştü. Dehşete düşmüştüm. Ona en az on altı yaşına kadar kil güvercin vurma kil renginde güvercin vurma anlamına geldiğini sandığımı söylediğimde kahkahayı bastı.

'Mağarada mı doğdun? Nasıl olur da kil güvercin atıcılığının ne olduğunu bilmezsin?

"Çok gençtim," dedim somurtarak. Yine güldü. Gerçi her birini ıskaladığımda gülmemişti. "Önemli olan denemek ve vurmak, sevgilim," demişti yorgun bir şekilde.

Bir de beni akşam yemeği için Le Gavroche'a götürdüğü gece vardı. Kadife gömleğime nasıl baktığını hâlâ hatırlıyorum. Ertesi gün beni Harrods'a alışverişe götürdü. Aldırdığımı söyleyemem. Aşık olduğum adamın benden güzel elbiseler için modellik yapmamı istemesi aslında seksi bir deneyimdi. Kendimi bir öğleden sonra için Pretty Woman gibi hissettim. Ama ne giymem gerektiği ya da ne tür bir yemek servisi almamız gerektiği konusunda önerilerde bulunmaktan hiç vazgeçmedi. Sonra mutfakı yenilemekten bahsettiğimde bana planları gözden geçirmek istediğini söyledi. "Sadece emin olmak için" demişti.

"Neyden emin olmak için?

"İkimizin de hoşuna gittiğini. Alnımdan öptü. Ona yine de gösterecektim elbette. Elbette ikimiz de beğenmeliyiz ama kastettiği şeyin bu olmadığını hissettim. Demek istediği daha çok şuydu: *Ikea'dan ucuz şeyler almayın.*

"Boş ver. Bir içki ister misiniz?' Omzumun üzerinden baktı. "Chloe, tatlım. İşte buradasın. Ne içmek istersin? BİR G&T?"

Aniden arkamı dönüyorum, ama kapıya yaslanışından, bir eli cebinde, diğerinden sarkan monitörden, bir süredir orada olduğunu anlıyorum. Bana gülümsüyor, ama sadece ağzının bir tarafından. Alaycı bir gülümseme. Ve birden aklıma korkunç bir düşünce geliyor: Richard onun orada olduğunu biliyordu ve bu yüzden bana yeterince çaba göstermediğim konusunda nutuk çekti. Chloe'nin yanında olduğunu bilmesini istiyordu.

Başımı sallayıp bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum. Bunu düşünmek bile korkunç bir şey.

Paranoyaklaşıyorum. Bu kadar paranoyaklaşmam beni endişelendiriyor. Beni çok endişelendiriyor.

Annem gibi olup olmadığımı merak ediyorum.

Chapter Twelve

Oldukça sakın bir akşam yemeğinden sonra, akşamdan kalanları plastik kaplara koyuyordum ki, bütün akşam esnemesini bastıran Richard bulaşık makinesini yerleştirmeye başladı.

"Ben yaparım! Chloe sesini yükseltiyor. "Çok yorgunsun baba. O kadar çok çalışıyorsun ki, her şeyin üstüne bir de bulaşıkları yıkaman hiç adil değil!

'Çok nazıksın tatlım' dedi. Oldukça yorgunum, bu yüzden sakıncası yoksa sanırım yukarı çıkacağım.

"Tabii ki hayır, baba!" diye şarkı söylüyor. 'Joanne'e yardım edeceğim. Seve seve. "Teşekkür ederim, tatlı kızım. Başının üstünü öpüyor.

Richard odadan çıkar çıkmaz Chloe masadan şarap şişesini kapıyor ve kadehini ağzına kadar dolduruyor. Arkasını tezgâha yaslıyor. Göbeğini açıkta bırakan kısa bir bluz giymiş, yan gözle bakıyorum. Çok zayıf ve karın kaslarına bakılırsa spor yapıyor. Kollarını kavuşturuyor ve içkisinden bir yudum alıyor. "Güzel bir damla bu. Onu ışığa doğru kaldırıyor. "Aslında hiçbir fikrim yok. Hey, Joanne, emziremediğin doğru mu? Yoksa her gece sarhoş olabilmek için mi böyle söylüyorsun?

Omuzlarımı dikleştiriyorum. Tetiklenmeyeceğim. Yemi yutmayacağım. Yemek artıklarını buzdolabına koyarken kendime hakim oluyorum.

'Hayır, gerçekten, sadece merak ettim,' diyor.

"Bulaşık makinesini yerleştirdiğini sanıyordum.

"Babam yapmak zorunda kalmasın diye öyle söyledim. Bulaşık makinesini doldurmasına izin verdiğine inanamıyorum. Cidden, bütün gün çok çalışıyor. Her zaman da öyle. Eminim çoğu gece eve geç geliyordur, değil mi?"

Sertleşiyorum. "Bazen. Şu anda çok büyük bir yeniden yapılanma üzerinde çalışıyor.

Aynen öyle. Sonra eve geliyor, çok yorgun olduğu belli ve sen ona bulaşık makinesini mi yıkatıyorsun? Kadın başını sallıyor. "Anlamıyorum. Pek *meşgul sayılmazsın*, Joanne. Temizlikçin, bahçıvanın, dadın var... Yapacak başka bir şeyin yok gibi. Kendini mutfak tezgahından aşağı itti. "Sanırım biraz televizyon izleyeceğim.

Kapının eşiğinde kapı pervazına tutunup kendini geriye doğru savuruyor. 'Ve eğer babama bulaşık makinesini benim yerleştirmediğimi söylersen, inkar ederim. Ayrıca sana bir tüyo vereyim. Her zaman beni sana tercih edecektir. Ve eğer bana inanmıyorsan, neden ona sormuyorsun?"

O gece yatağa girdiğimde Richard'a umutsuzca bu konuşmadan bahsetmek istedim. Neredeyse anlatacaktım. Ama ne diyecektim ki? *Benden pek hoşlandığını sanmıyorum. Gerçekten. Hayal görmüyorum. Sen yokken bana çok kaba davranıyor.* Ama muhtemelen yeterince çabalamadığım için bunun benim hatam olduğunu söyleyeceğini biliyordum, o yüzden söylemedim.

Bir şey beni uyandırdı. Geç oldu, hava karardı ve Richard yanımda uyuyor, usulca horluyor.

Bebek telsizini elime aldım ve gözümü kısarak baktım. Tamamen karanlık. Yanlışlıkla mı kapattım? Hayır. Ama. Ses yok ve sadece karanlık, grenli bir görüntü var.

Yorganı üzerimden atıyorum, bornozumu alıyorum ve kapıyı açıyorum. Geçit zifiri karanlık. Parmak uçlarımda çocuk odasına doğru ilerliyorum ve kapının her zamanki gibi tamamen açık değil de aralık olduğunu görünce şaşırıyorum. Ayrıca Evie'nin gece lambası da kapalı ve her zaman yaptığım gibi yatmadan önce açık bıraktığımı biliyorum.

Kapıyı yavaşça iterek açıyorum. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Banyonun ışığı yanıyor ama kapı kapalı. Banyoda ışığı açık bırakmadım. Bundan eminim. Yine de kapının altından görebiliyorum.

Çıplak ayaklarım pelüş halının üzerinde sessiz bir şekilde karyolaya doğru acele ediyorum. Evie'yi kontrol ettiğimde kalbim hızla çarpıyor ama o iyi. Uyuyor, küçük göğsü her nefeste inip kalkıyor, dudaklarından küçük bir tükürük baloncuğu kaçıyor. Ama sonra yanaklarının ıslak olduğunu görüyorum. Ağlıyor muydu?

Banyodan gelen bir ses beni zıplatıyor. Kapıyı itip açtığımda kalbim güm güm atıyor ve Chloe'nin lavabonun başında, sırtı bana dönük durduğunu görüyorum. Calpol şişesini ışığa doğru tutuyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Arkasını döndüğünde nefesi kesilir. Şişe elinden kayıyor ve karo zemine çarpıyor.

"Bu da ne-

"Ben bir şey yapmıyordum!" diye ağlıyor.

Yerdeki kırık camı gösteriyorum. "Evie'nin ilacıyla ne yapıyorsun?"

"Ben de tam ona biraz vermek üzereydim çünkü ağlıyordu!"

"Ona biraz vermek mi?"

"Ne haltlar dönüyor? Richard'ın sesi arkamdan gürlüyor.

"Ben bir şey yapmadım, baba! Chloe feryat ediyor. "Evie'nin ağladığını duydum ve onu görmeye gittim. Doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Dış çıkardığı için biraz Calpol iyi gelir diye düşündüm.

"Ona bir şey verdin mi? Bileğini sallayarak haykırıyorum.

Hayır! Henüz yapmadım. Yapmak üzereydim! Bırakın beni! Kolunu serbest bırakır ve bileğine masaj yapar.

"Neden bu kadar üzgünsün, Joanne? Richard sorar.

'Çünkü ağlamıyordu! Onu duyabilirdim! Chloe'ye dönüyorum. "Neden yalan söylüyorsun? Ve onun ilacıyla ne yapıyordun? Cevap ver bana!"

"Sakin ol Jo," diyor Richard ciddiyetle, eli omzumda. 'Bunu sakın ve makul bir şekilde konuşalım, tamam mı? Yetişkinler gibi.

Chloe'ye döner. "Ne oldu, tatlım?" "Sana anlatmaya çalışıyorum! Evie ağlıyordu-"

"Senden Evie'ye ilacını vermeni hiç istemedim!"

'Neyin var senin? Neden böyle davranıyorsun? Richard söylüyor. Onu duymazdan geliyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Ama bana dış çıkardığını söylemiştin. Parmağına biraz Calpol sürüp dış etlerine sürmenin iyi geldiğini söylemiştin. Yaptığını gördüm. Yardım etmeye çalışıyordum. İyi bir şey yapmak istedim çünkü sürekli stres altındasın. Sen biraz uyuyabilesin diye Evie'ye göz kulak olmak istedim!"

Uyumak iyi olurdu, diye düşünüyorum otomatik olarak. Bu arada Evie arka planda uluyor. Arkamı dönüyorum, Richard'ın yanından geçiyorum ve

kırık cam. Ayağımın tabanına batıyor ve her adımda halının üzerinde küçük kan noktaları bırakıyor.

Evie'yi kucağıma alıp sırtını sıvazlıyorum ama o kadar çok titriyorum ki daha da üzülüyor.

Arkamı döndüğümde Richard'ın ağlayan Chloe'yi kucağına aldığını görüyorum. Her hıçkırığında göğsü kabarıyor. "Yanlış bir şey yapmak istememiştin!" diye feryat ediyor.

'Her şey yolunda, tatlım. İşte, işte.'

"Çünkü benden nefret ediyor!" diye ağlıyor, gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum!"

"Senden nefret mi ediyorum? Kulaklarıma inanamıyorum. 'Ben bu kadar çabalarken bunu nasıl söylersin! Beni sevmeyen sensin.'

"Bu kadar yeter! Richard tersler. Hâlâ hıçkıran Chloe'yi kapıdan dışarı çıkarır. "Kontrolden çıktın, Jo.

"Affedersiniz?

Omzunun üzerinden 'Sabah konuşuruz,' diyor.

"Gerek yok," diye çıkışıyorum.

"Evet, var. Ve bana çok kızgın görünüyor, hiç görmediğim kadar kızgın. Benim gördüğümü görmediği için öfkeyle gözlerimin dolduğunu hissediyorum.

Bana inanmadığını.

Chapter Thirteen

Evie'yi uyuması için yatak odamızda tuttuğumuz küçük karyolaya getiriyorum. Richard bu gece burada uyumayacağı için şikâyet edemeyecek. Kapıyı kapatıyorum, hatta Chloe'nin gece yarısı bizi ziyaret edip işi bitirmeye karar vermesi ihtimaline karşı bir koltuğu kapının önüne çekecek kadar ileri gidiyorum. Ne demişlerdi? Paranoyak olman, bebeğini öldürmeye çalışan kötü bir üvey kızın olmadığı anlamına gelmez.

Evie'yi yatıştırmak için kucağıma aldığımda hâlâ titriyordum. Odanın içinde dolaşıyorum ama o sakinleşmiyor. Küçük yüzü kıpkırmızı, yumrukları göz kapaklarına dayanmış, ıslak gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. Çığlık atmak için ağzını sonuna kadar açıyor ve üst diş etlerinin arasından çıkan küçük beyaz noktaları görebiliyorum.

"Tatlım, tabii ki üzgünsün, zavallı küçük şey. İşte o zaman kreşte onu ilk kontrol ettiğimde ıslak yanaklarını hatırladım. Ağlayarak uyandı da ben mi duymadım? Chloe doğruyu söylüyor olabilir miydi? Ona sadece Calpol vermeye çalışıyor olabilir miydi? Şu anda banyonun her yerinde olan Calpol'u mu?

Bir saatten fazla sürüyor ama sonunda Evie'nin gücü tükeniyor ve kollarımda yorgunluktan sarkıyor. Onu nazikçe karyolaya yatırıyorum ve battaniyeyi üzerine örtüyorum. Sonra yatağın kenarına oturup onu izliyorum. Orada aşırı tepki göstermiş miydim? Chloe'nin niyeti söylediği kadar masum muydu?

Evie'nin derin uykuda olduğunu kontrol ettikten sonra parmak uçlarımda dışarı çıkıyorum, kapıyı arkamdan sıkıca kapatıyorum ve bebek telsizini aramak için çocuk odasına dönüyorum.

Kamera halıya bakacak şekilde yerde buldum. Kazara devrilmiş gibi görünüyor. Bu neden bir şey görmediğimi ve duymadığımı açıklıyor. Daha önce ben mi düşürdüm? Hatırlamıyorum ama mümkün sanırım.

Yatağa geri döndüm ve yan yatıp Evie'yi izlemeye başladım.

Annemi düşünüyorum. Ben bebekken, insanların beni zehirlemeye çalıştığını düşündüğü için bizi eve kilitlerdi. Büyükanneimin yanıma yaklaşmasına bile izin vermezdi. İşler o kadar kötüye gitmiş ki yan komşumuz Bayan Delaney çocuk hizmetlerini aramış ve evin halini gördüklerinde - annem her pencereye ve her kapıya barikat kurmuş ve artık temizlikle ilgilenmiyormuş - annem daha sonra doğum sonrası psikoza olarak teşhis edilecek bir hastalıktan dolayı hastanede iyileşirken ben birkaç aylığına büyükanneimle yaşamaya gönderildim.

Neyse ki iyileşti. Onunla yaşamaya geri döndüm, ancak büyükanneim iki haftada bir bizimle kalıyor ve her şeye göz kulak oluyordu.

Ve şimdi, o gece olanları zihnimde tekrar tekrar yaşarken, acaba ben de onun gibi miyim diye düşünmeden edemiyorum.

Ama ben değilim. Evie'ye hamile kaldığımda, bu konuyu aile hekimimle konuşmamı öneren Richard'dı. Richard annemi biliyordu, bunlar birbirinizi tanıdığınızda ortaya çıkan türden konular, ama yine de bu konuyu açmasına şaşırmıştım.

"Kan testi yapabilirler mi? Annenin hastalığının sana geçip geçmediğini anlamak için?" diye sordu ciddiyetle. "Sadece emin olmak için.

Bu öneri beni biraz rahatsız etti ama bebeğimizi önemseydiği için sorduğuna karar verdim ve bunun için ona kızamazdım. Aile hekimimle bu konuyu konuştum ve hayır, test yok ve Richard'ın deyimiyle aynı hastalığa yakalanma olasılığımın çok düşük olduğunu ama yine de gözümüzün üzerinde olacağını söyledi. Bir şeylere göz kulak olmama gerek yok. Ben deli değilim.

Teknik olarak önümüzdeki haftaya kadar işe başlamıyorum, ancak Shelley bu sabah aradı ve öğleden sonra onunla ve Ben'le bir video toplantısı yapıp yapamayacağımı sordu. Beni bilgilendirmek ve işi nasıl bölüşebileceğimizi tartışmak istiyorlarmış. Bana zaten bir e-posta gönderdiğini söyledi. Hâlâ önceki gecenin etkisindeydim, bu yüzden muhtemelen onun kadar hevesli görünmüyordum.

Bekleniyordu, çünkü 'Hâlâ bizimle çalışmak istiyorsun, değil mi? Fikrinizi değiştirmediniz mi?

'Hayır! Hiç de değil. Sadece ... dadıma müsait olup olmadığını soracağım ve mesajla teyit edeceğim, ama bunun dışında, hadi yapalım.

Bu noktada, Chloe'nin burada kalmak isteyip istemediğini bile bilmiyorum. Onu kahvaltıda görmedim, sadece Richard'ı gördüm, yani tek bildiğim çoktan eşyalarını toplayıp gittiği (yaşasın!).

Ama öyle bir şans yok.

Richard, sanki Chloe acil serviste arka arkaya on iki saatlik dört vardiya yapmış gibi, "Yatıyor," dedi kasvetli bir sesle. Bana endişeyle baktı, elimi tuttu. "Olan her şey için özür dilerim.

"Öyle misin? Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Chloe'yi Evie'ye ilaç vermek üzereyken bulmanın ne kadar üzücü olduğunu anlayabiliyorum.

Bu kulaklarıma müzik gibi geldi. "Gerçekten mi? Yapabilir misin?"

'Elbette! Ama nasıl aşırı tepki verdiğinizi görmelisiniz. Aklından ne geçiyordu?"

Ne düşünüyordum ki? Söylemeye bile cesaret edemedim. Kız *kardeşini zehirleyeceğini mi?*

Yanına oturdum ve başımı omzuna yasladım. "Haklısın. Özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum.

Başparmağıyla omzumu okşadı. "Bu konuyu Dr. Fletcher ile konuşmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Kendimi geri çektim. "Sen biliyor musun?"

Boştaki eliyle çenesini ovuşturdu. Tıraş olmadığı için bu sabah güzel bir kirli sakalı vardı. "Eğer sende... bilirsin işte... bu durumun olma ihtimali varsa, bu çok şeyi açıklar, sence de öyle değil mi?"

Ona göz kırptım. "Ciddi misin?"

"Git ve bunu Dr. Fletcher'la konuş. Sonra ekledi, "Benim için.

Başımı salladım. "Bunu düşüneceğim.

Sonra Chloe kalktığında ondan özür dileyeceğimi söyledim ve o da bundan memnun oldu.

Ama şimdi onu bulamıyorum. Her yerde onu aradım. Anladığım kadarıyla evde değil. Dışarı çıktım ve onu o zaman gördüm.

Bahçıvan Simon ile selfie çekiyor. Oscar bile bu aktiviteye dahil oluyor. Bir köpek yavrusu gibi etraflarında zıplıyor. Simon biraz rahatsız olsa da uyumlu görünüyor. Kadın onu bir kuklaymış gibi idare ediyor,

kolunu tutup boynuna doluyor. *Klik!* Parmağıyla yanağına dokunur. Adam güler ve o noktayı öper. *Klik!*

Tereddüt ediyorum. Onları rahatsız etmeli miyim? Bu garip aktiviteye çok dahil olmuş görünüyorlar. Eğer eğleniyorlarsa, hatta belki flört ediyorlarsa, neden olmasın? İkisi de son derece çekici, bekâr insanlar (Simon için öyle düşünüyorum). Ne zararı var ki?

Ama sonra Simon beni gördü ve coşkuyla el salladı, bana kurtarılmayı çok istediğini düşündürdü.

Çimenlikte yürüyorum. Chloe bana ters ters bakıyor.

Onlara ulaştığımda "Merhaba!" dedim. "İkiniz eğleniyorsunuz, bu çok hoş.

Chloe ağzının bir yanıyla bana gülümsüyor. Simon şapkasını çıkarıp başını kaşıyor. "Buradaki genç bayan fotoğraf çekmek istedi, ben de tam-

'Hayır, sorun değil, gerçekten. Hiç sorun değil. Sadece Chloe ile kısa bir konuşma yapmak istedim, hepsi bu.

"Yapmalıyım..." Şapkasını tekrar takar ve başparmağını omzunun üzerinden geçirir.

'Uzun sürmez,' diyorum.

'Sorun değil. Yapacak işlerim var,' diyor. Chloe'ye sırtııyor. Tanrım, gerçekten de öldürücü bir gülümsemesi var. Ve belli ki böyle düşünen tek kişi ben değilim. Chloe son bir fotoğraf çekiyor. Simon kızarıyor.

Simon gittikten sonra "Ee, ne var ne yok?" diye soruyor, yeni çektiği fotoğraflara göz atarken.

"Sadece şunu söylemek istedim..." Tırnağımı ısıırıyorum. Yukarı bakıyor, mükemmel bir kaşı kalkık.

"Dün gece için özür dilerim. Aşırı tepki verdiğimi biliyorum. Ben... Evie'ye başka birinin bakmasına alışkın değilim ve kendim de hala buna alışmaya çalışıyorum.

Tek kelime etmiyor. Sadece bekliyor. Sanırım yaptığım şey daha fazla yalvarmayı hak ediyor.

"Her neyse, söylediğim şeyler ve sana davranış şeklim için çok özür dilerim.

Bileğine bakıyor. Dün gece tuttuğum yerde başparmak izi gibi kırmızı bir iz var.

"Aman Tanrım! Bunu ben mi yaptım? Dokunmadan daha yakından bakmak için elimi uzattım ama elini geri çekti.

"Çok ama çok üzgünüm Chloe. Bu kesinlikle affedilemez. Bana ne oldu bilmiyorum. Lütfen yeniden başlayabilir miyiz? Bu sefer doğru adımlarla? Lütfen?"

Sanki düşünüyormuş gibi başını kaldırıp bakıyor. "Tamam," diyor.

"Teşekkür ederim. Gerçekten çok nazıksınız. Bir nefes verdim. "Kahvaltı yaptın mı?"

"Hayır.

"İstersen sana bir şeyler hazırlayabilirim. Yumurta ister misin?" "Umm...

Kızarmış peynirli sandviçe ne dersin? Ve bir kahve?"

"Tabii ki. Birlikte eve doğru yürüyoruz. "Simon çok yakışıklı, değil mi?"

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye yanıtlıyor.

"Şey. Yani, benim tipim değil ama senin tipin olduğunu görebiliyorum," diye gülümsüyorum.

Cevap vermiyor. Konuyu devam ettirmekle ilgilenmiyor gibi görünüyor, ben de peşini bıraktım.

"Doğum günü yemeğine kaç arkadaşının geleceğini biliyor musun? Cumartesi günü yaklaşıyor!"

"Evet. Şu ana kadar evet diyen on kişi var.

"Bu harika! Eğlenceli olacak. Trene mi binecekler? Simon gelip onları istasyondan almaya yardım edebilir mi bir bakayım. Muhtemelen oturarak yemek için çok kalabalıklar, ama misafir odasında açık büfe tarzı bir yemek yaparız. Bazıları gece kalacak mı? Ben yatak odalarını hazırlarım, Roxanne de yardım eder. İster misiniz?"

Omuz silkiyor. "Her neyse.

"Oh, tamam. Bunu daha sonra konuşabiliriz. Umarım çok geç değildir çünkü fazla zamanımız yok. Doğum günü yemeğinden bahsederken on misafir beklemiyordum. Ayrıca, *şimdiye kadar* dediğini duyduğuma eminim, bu da daha fazla olabileceği anlamına geliyor.

Ben sandviçini hazırlamak için mutfaka giderken o odasında kayboluyor. Birlikte oturup parti hakkında sohbet ederiz, menüyü birlikte gözden geçiririz, hatta belki dün gece hakkında konuşuruz diye düşünmüştüm ama aşağı inmedi, ben de sandviç hazır olduğunda merdivenlerin dibine gidip ona seslendim. "Chloe? Sandviçin hazır!"

Saniyeler sonra saçları yüzünü çevreleyen korkulukların üzerinden eğiliyor. "Yukarı getirebilir misin?"

"Oh! Eğer istersen. Yani düşündüm ki-'

'Teşekkürler!' Odasına geri koşar.

Pekâlâ, işleri yoluna koyma konusunda umduğum şey bu değildi ama boş ver. O çok genç. Kendime bunu hatırlatıyorum. Daha çok bir genç kız gibi, gerçekten.

Elimde tepside kahvaltısı, tam sevdiği gibi bir fincan kahve - süt, iki şeker - ve çatal bıçak takımıyla kapısını çaldım. Kapıyı hafifçe aralıyor ve tepsiyi benden alıyor.

"Teşekkürler. Kapıyı tekrar kapatmaya başladı, ben de elimi kapıya dayadım. 'Sana bir şey sormak istiyorum. Bu öğleden sonra bir iş toplantım var,

"Ben çalışırken Evie'ye göz kulak olabilir misin?" "Bunu ne zaman yapacaksın?

"Saat bir buçukta. Sadece bir saat kadar sürecek." "Tamam.

"Teşekkür ederim. Toplantıdan önce karnının doyduğundan ve üstünü değiştirdiğinden emin olacağım. "Onu besleyebilirim.

Başımı ona doğru eğdim. "Emin misin?" "Eminim.

"Ama ne hakkında-

"Emin olduğumu söyledim. Bunu yapmak istiyorum. Dün olanları unut, tamam mı?"

Dünün hangi *kısımından bahsettiğinden* bile emin değilim. Bebeğimi beslemesini istediğimde panikle neredeyse pencereden dışarı fırlatmasından *bahsediyorum*.

"Tamam," diyorum yavaşça. *Ama sen bunu yaparken masamdaki monitörden izleyeceğim.*

Chapter Fourteen

Her şey hazır ve gitmeye hazırım. Makyajımı daha erken yaptım, her zamanki allık fırçası ve rujdan daha güzel. Eşofman altımı çıkardım ve eskiden ofiste giydiğim şık lacivert elbisemi giydim. Hâlâ üzerime oturmasının tek nedeni vücudu saran türden olması. Yine de kendimi oldukça iyi hissediyorum.

Görüntülü toplantı başlıyor.

"Hesap tablolarını gözden geçirme fırsatın oldu mu? Ön hazırlıkları tamamladıktan sonra Ben soruyor.

"Elektronik tablolar mı?

Shelley, "Bağlantıları bu sabah e-posta yoluyla gönderdim," diyor.

'Bunlar, bir sonraki denetimlerin tarihiyle birlikte kiralık mülklerin veritabanı. Tüm bunları koordine edebileceğinizi düşünmüştüm,' diyor Ben.

Özür dilerim. Bir e-posta hakkında bir şeyler söylemiştin Shelley, ama dikkatim dağıldı. Bir bakayım.'

E-postayı bulmak için çabalıyorum ve gelen kutumda duruyor. Aslında birkaç tane var, hepsi de sabah 6:30 civarında gönderilmiş.

Hızlıca belgeleri gözden geçiriyorum. Ben kalemini masaya vurarak bitirmemi bekliyor. Evie'nin arka planda çıkardığı seslerin farkındayım. Ağlamıyor, en azından henüz ağlamıyor, daha çok huysuzlanıyor. Monitöre bakıyorum. Karyolasında yatıyor, battaniyelerini dibine kadar tekmeliyor. Chloe'den hiç iz yok.

"Affedersin Ben, ne dedin?"

'Onarımlar için tercih edilen tüccarların listesine bir bağlantı gönderdim. Sizde var mı?'

"Bekle. Bir bakayım.'" Evie artık tamamen ağlıyor. Bir parmağını kaldırıyorum. " zg n m Ben, kızım ağlıyor.

"Evet, bunu duyabiliyorum," diyor ve ses tonunda bir bıkkınlık notası olduğundan eminim.

"Hemen döneceğim.

 ocuk odasına giderken Chloe'ye sesleniyorum ama cevap yok. Evie acıktı, gerçekten bir an önce beslenmeli yoksa bu tam bir çığlık festivaline dönüşecek. Biberon ısıtıcıda hazır ama Chloe'den bir iz yok. Evie'nin kuklasını ağzına koyduktan sonra sahanlığa çıkıyorum ve Chloe'nin kapısını  alıyorum. "Chloe?"

Cevap yok. Uyuyor olabilir mi? Birkaç dakika önce uyanıktı. Kapıyı tekrar sertçe  aldım. "Chloe?"

Hiçbir Şey.

Sahanlıkta, korkulukların üzerinden eğildim. "Chloe?"

Bir Şey yok. Aceleyle  ocuk odasına geri döndüm. Evie kuklasını karyoladan düŐürmüştü. En sevdiği çıngırağı alıyorum - ki o da atılmıŐtı - ve yüzünün önünde sallayarak ona veriyorum.

'İŞte orada, bebeğim, gördün mü? Bak, Evie! Bak! Aldı, hemen geri fırlattı ve ağlamaya devam etti. Aceleyle ofisime döndüm, kafamı kapıdan uzattım. Ben başını eğmiş not alıyordu. Shelley profilden, ekran dıŐından biriyle konuşuyor. "Hemen geliyorum! diye bağırdım.

 ocuk odasına döndüğümde Evie'nin kuklasını duruluyorum ve tekrar deniyorum. Bu sefer ağlamayı kesiyor. Nefes veriyorum. 'Orada kal ve uslu dur, tamam mı? Annen en kısa zamanda dönecek.

Ofise dönüyorum.

"Bunun için  zg n m! Tekrar otururken nefes alıyorum. "Tamam, nerede kalmıŐtık?" "Her Şey yolunda mı? Shelley soruyor.

'Sorun yok, sadece Evie acıktı ve nerede olduğunu bilmiyorum... her neyse. Bunu duymak istemezsin. Hadi iŐimize dönelim. Nerede kalmıŐtık?'

"Tercih edilen tüccarların listesi mi? Ben

diyor ki. "Ah evet, bana bir saniye ver.

Bir saniyeden fazla sürüyor. Birinin tırnaklarının masaya vuruŐunun sesi geliyor. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum. Sonunda buluyorum

ve bu talepleri doğrudan almamın en iyi yolunu tartışıyoruz, böylece onlarla ilgilenabiliyorum.

"Sence Marilyn benimle irtibat kurabilir mi?" diye soruyorum Shelley'ye. "Marilyn mi? Meryl mi demek istiyorsun?"

"Evet. Üzgünüm. Başımı salladım. 'Marilyn mi dedim? Meryl demek istedim.'

Evie beni zıplatan bir çılgılık atıyor. "Hemen döneceğim. Hemen yanına koştum. Küçük yüzü ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Onu kucağıma alıp odanın içinde gezdiriyorum, hafifçe zıplatıyorum ve sakinleşene kadar sırtını sıvazlıyorum. Kuklası hala karyoladaydı ve ona verdim.

"Chloe! Dişlerimin arasından tıslıyorum. Sessizlik.

Evie'yi karyolasına geri koyduğum anda yeniden başlıyor. Bunu birkaç kez yapıyoruz, ben sinir krizinin eşiğindeyim ve arada dizüstü bilgisayara bağırıyorum, *Orada ol, Shelley!* Sonunda pes ettim. Onu da yanıma alıp tekrar bilgisayarın başına oturuyorum.

"Özür dilerim! Yüzümdeki saçları üfleyerek söylüyorum. 'Bebek bakıcım sırta kadem bastı. Buna inanabiliyor musun? Bir yandan Evie'yi omzumda zıplatıp sırtını sıvazlarken bir yandan da boştaki elimle saçlarımı yeniden düzenliyorum. "Onun nesi var bilmiyorum. Daha önce gayet sakindi.

Shelley bana hızlı bir gülümseme verdi. "Belki de daha sonra görüşmeliyiz. 'Ona sarıldığım sürece şimdi sorun olmaz,' diyorum.

Toplantının geri kalanını bir şekilde atlatıyoruz, ancak telaşlıyım ve her şeyi boştaki elimle karalıyor olsam da, daha sonra kendimi okuyamayacağımdan eminim. Ya da bir kiracının elektriğinin kesilmesi ve kalp pilini şarj edebilmesi için elektriğin bir an önce geri gelmesi gibi kritik bir şeyi kaçıracağım.

Dürüst olmak gerekirse, eğer ortaya çıkarsa Chloe'yi öldüreceğim.

Toplantıyı bitiriyoruz ve Evie'yi beslemek için kreşe geri götürüyorum. İşim bittiğinde pencereden dışarı bakıyorum ve Chloe'yi görüyorum. Siyah ayakkabılar giyiyor - bunlar benim mi? - ve Richard'ın büyük açık hava ceketlerinden birini. Bisikletimi patikada yürütüyor. Saçları dağınık ve yanakları kırmızı, sanki bir yerden bisikletle dönmüş gibi.

Sahanlıkta duruyorum. "Neredeydin?"

Yukarı bakar, yüzünde sıkılmış bir ifade vardır. "Dışarı.

"Dışarı mı? Çenem düştü. 'Ben iş toplantımdayken Evie'ye bakacağını söylemiştin! Evie'nin karnı doymadı, ağlıyordu ve ben de bir video görüşmesinin ortasındaydım!

Eşyalarını vestiyer odasına koyuyor - ve evet, o ayakkabılar benim. Onları normal ayakkabılarıyla değiştiriyor. "Ben akıl okuyucu değilim, Joanne. Eğer bugün işe gideceksen bana söylemen gerekirdi. Senin emrine amade olmak için beklemiyorum. Bana haber vermelisin."

Çenem gerçekten yere çarpıyor. "Chloe! Bu konuşmayı iki saat önce falan yapmıştık!"

"Hayır, yapmadık."

Merdivenlerden yukarı yürüyor. 'Chloe,' diyorum yavaşça, sahanlığa ulaştığında. "Odanın önündeydik. Sana kahvaltı için kızarmış peynirli sandviç getirdim ve bir toplantım olduğu için Evie'ye yardım etmeni istedim. Onu besleyeceğini bile söylemiştin, hatırladın mı?"

Odasında kayboluyor.

"Chloe?"

Tekrar dışarı çıkıyor, ama bu sefer elinde tepsiyle, üzerinde kirli tabağı ve kirli bardağı var. Bana uzatıyor.

"Sanırım aklını kaçırıyorsun, Joanne. Tıpkı annen gibi."

Chapter Fifteen

Chloe kapısını kapatıyor ve ben elimde tepsiyle orada öylece duruyorum, başım dönüyor. Onu doğru mu duymuştum? Chloe annemi *biliyor mu?* Eğer öyleyse, bu bilgiyi nereden aldı?

Bunun tek bir cevabı var tabii ki. Günün geri kalanını Richard'ın eve erken gelmesini *isteyerek* Evie ile geçiriyorum. Daha önce de kullandığımız yerel bir şirket olan Gourmet Catering'i arayıp Cumartesi günü için menüyü organize ederken Evie'yi yakınımda tutabilmek için ofisime taşıdığım oyun parkına koyuyorum. Her ihtimale karşı vegan yemeklerin yanı sıra fıstıksız ve glütensiz yemekleri de ekliyorum.

"Garsonlara ihtiyacınız olacak mı? Chris soruyor. 'Size karşı dürüst olacağım Bayan Atkinson, normalde bu çok kısa bir süre olurdu ama bu hafta sonu bizim için durgun geçiyor, bu yüzden yardım isterseniz sizi ağırlayabiliriz.

Tanrım, normalde hayır derdim, kendi başlarının çaresine bakabilirler ama Richard her şeyin mükemmel olmasını isteyecek ve maliyeti umursamayacak, bu yüzden evet diyorum. Sonra pastaneyi arayıp devasa bir Kara Orman doğum günü pastası ayarlıyorum.

Her şeyin bittiğine kanaat getirdikten sonra aklımı Shelley'nin gönderdiği belgelere veriyorum.

Hesap tablolarının çıktısını alıyorum, notlarımı gözden geçiriyorum, yazıyorum. Sonra Richard eve geliyor. Alt kattan her zamanki selamlamasını yapıyor. "Kızlarım bugün nasıl? Ve bir an için gözlerimi kapatıyorum, ardından gelecek tartışmayı bekleyerek çünkü elbette ona ne olduğunu söylemem gerekiyor

oldu. Chloe bebek bakıcılığına hazır değilse bebek bakıcısı olarak kalamaz. Bunu istemenin çok fazla olduğunu sanmıyorum. Ayrıca annemin hastalığını ona neden anlattığını bilmek istiyorum, ki bunun çok kişisel olduğunu düşünüyorum.

Onunla aşağıda buluşacağım.

"Merhaba sevgilim. Yarım saat kadar çalışma odamda olacağım. Bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor. Chloe nerede?"

"Odasında. "Gidip
merhaba diyeceğim.

'Önce seninle bir saniye konuşabilir miyim? Ver şunu bana. Paltosunu alıp portmantoya asmasına yardım ediyorum.

"Daha sonraya kadar
bekleyebilir mi?"

"Hayır, pek sayılmaz.

"Anlıyorum..." Takım elbise ceketinin düğmelerini açıyor ve kravatını gevşetiyor. Elini tutuyorum ve onu oturma odasına götürüyorum.

"Ne oldu?"

"Chloe'ye annem hakkında ne söyledin?"

Kafasını biraz şaşkınca sallıyor. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Neden? Ne oldu?"

"Daha önce bir anlaşmazlık yaşadık. Chloe ve ben."

İç çekiyor, ki bunun biraz sinir bozucu olduğunu söylemeliyim. Benim hatam olduğuna çoktan karar vermiş gibi hissettiriyor.

"Tartışma ne hakkındaydı?"

"Ben bir iş toplantısında iken ondan bana yardım etmesini istedim.

"İş toplantısı mı? Gelecek hafta başlayacağını söylememiş miydin?"

"Öyleydim - öyleyim - ama Shirley bu sabah aradı ve bir işe alım toplantısı yapmamızı istedi. Başımı salladım. "Bak, bu konunun dışında. Chloe'den Evie'ye bakması için yardım istedim. Ama o hiçbir yerde yoktu, Evie aç ve üzgündü ve toplantı tam bir felaketti.

"Gerçekten mi?"

Baba!

Arkamızı dönüyoruz. Chloe kapıda belirdi. 'Baba! Geldiğini duymadım.' Kollarını kocaman açmış bir çocuk gibi ona doğru zıplıyor.

"Aslında, Chloe, sakıncası var mı? Diyorum. Kelimenin tam anlamıyla adamın boynunda asılı duruyor. Bana doğru dönüyor.

"Ne?"

"Babanla özel bir konuşma yapmam gerekiyor.

"Ne hakkında?

"Joanne bana ikiniz arasında bir yanlış anlaşılma olduğunu söyledi," diyor Richard ciddi bir şekilde.

Chloe üzgün bir şekilde bana baktı. "Üzgün olduğun için üzgünüm, Joanna-" "Adım Joanne.

"Ama bu benim hatam değil.

"Ne oldu? İkinizin arası mı açıldı?" Richard soruyor.

Keskin bir nefes aldım ve Richard'a döndüm. "Ne yazık ki Richard, bunun kasıtlı olduğunu düşünüyorum.

"Kasıtlı mı? Chloe haykırıyor, gözleri fincan tabağı gibi kocaman. "Bir hata yaptın, şimdi de bunun için *beni mi* suçlayacaksın?

"Ne hatası? Richard sorar.

"Ben yapmadım-

"Bana toplantısından bahsetmeyi unuttu baba. Evie'ye göz kulak olmamı istediğini bilmiyordum. Aksi takdirde, bunu memnuniyetle yapardım. Ne istersem yapabileceğimi düşündüm. Bisikletini ödünç aldım...' Bana döndü. "Özür dilerim! Tamam mı? Bu yüzden mi bana kızgınsın? Bisikletini ödünç aldığım için mi?"

Richard dudaklarını büzerek ve kaşlarını çatarak, "Şimdi," dedi. 'Eminim Joanne bisikletini ödünç almanı sorun etmez. İzin istediğin sürece. Öyle değil mi Joanne?"

Ellerimi kaldırdım. "Bunun bisikletle hiçbir ilgisi yok! Ellerimi bıraktım.

Chloe kolunu babasının koluna doluyor ve onun yanına yaslanıyor. Babası onun eline şefkatle dokunuyor.

"Ona dedim ki, baba, ne zaman isterse çalışmaktan mutluluk duyarım, ama bana zamanını söylemesi gerekiyor. Ne yapmam gerekiyor? O karar verene kadar bir nöbetçi gibi bekleyecek miyim? Çalışmadığım zamanlarda evden çıkmama izin verildiğini sanıyordum.

Hâlâ duyduklarıma inanamıyorum. "Öyle olmadı Chloe, bunu sen de biliyorsun.

Gözlerini kocaman açar ve Richard'ı bırakır. "Dur bakalım. Simon yüzünden mi bu kadar üzgünsün?"

"Simon?

'Simon'la bu sabah oynastık diye mi? Aman Tanrım! *Kıskandın* mı?"

Richard başını hızlıca salladı. "Simon?"

Bu o kadar çirkin bir teklif ki kendimi kızarıırken buluyorum. "Bu çok saçma," diye alay ediyorum.

'Ne var Bu hakkında Simon?' Richard sorar. Onun ton var biraz serinledi. Önceden o kadar sıcak değildi.

'Hiçbir ey! Chloe bu sabah onunla selfie çekti ama bunun hiçbir anlamı yok-'

Chloe'ye dönüyor. "Selfie mi? Simon'la mı?"

'Sakin ol baba, üzerimizde kıyafetlerimiz vardı.

"Neyse, konumuz bu değil," diye ıkıştım. "Simon'ı unut. Ama şimdi aklım başımdan gitti ve birkaç kez göz kırpyorum. "Sen bebek bakıcısısın Chloe, unuttun mu? Sana ihtiyacım olduğunda yanımda olmazsan başka birini bulmam gerekecek.

Richard bana döndü. "Anlamıyorum. Bunu Chloe'yle birlikte mi ayarladınız?"

Sanırım ığlık atacağım. "Söyledim. Az önce söyledim.'

"Ama bana gelecek haftaya kadar çalışmak zorunda olmadığını söylemiştin," diyor Chloe. 'Ama sonra bir telefon aldım. Bildiğiniz gibi.

"Dur bir dakika. Bana gelecek hafta da çalışacağını söylemiştin,' diyor Richard. 'Bugün çalışmakla ilgili hiçbir şey söylemedin. Yanılıyor olabilir misin?

Yanılmak mı? Yarım saat boyunca görüntülü bir toplantıda olduğum konusunda nasıl yanılmış olabilirim? Ayrıca, bu arada, annem hakkında ona ne söylediğinizi bilmek istiyorum.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum.

"Chloe bir şeyleri unuttuğumu ve annem gibi delirdiğimi söyledi. Ona ters ters baktım.

"Sonunun tımarhane olduğunu söylemiştin, değil mi baba?

Birinden diğerine bakıyorum. "Pardon?

Chloe Richard'a, "Söyledin," diyor.

"Tanrı aşkına! Richard tersler. Kanepeye oturur, bir bacağını diğerinin üzerine atar. "Tımarhaneye düştüğünü söylemedim. Hastanede tedavi görmesi gereken zihinsel sorunları olduğunu söyledim.

Ağzım şokla açılıp kapanıyor. "Neden böyle bir şey söyledin?

Annenin akıl hastanesine yatırıldığını mı? Çünkü bu doğru, Jo. Bunun bir devlet sırrı olduğunu fark etmemiştim. Ve her neyse, sadece geçerken söyledim.'

"Aynen öyle. Bunun önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim," diyor Chloe tırnaklarını kontrol ederken.

"*Geçerken* mi? Ama bu benim için çok kişisel!"

Tatlım. Chloe ile konuşuyordum. Sadece geçirdiğin zor çocukluğu anlatıyordum, hepsi bu. Kötü bir niyetim yoktu.'

"Ama annem deliymiş gibi konuşuyorsunuz.

"Tabii ki hayır. Ama sen doğduktan sonra sorunları olduğunu söylemiştin. Seni büyükannene götürmek zorunda kaldığını. Bu doğru değil mi?"

"Hayır! Evet!" Başımı sallıyorum. Öyle değil! Hem konumuz bu değil.' Chloe'yi gösteriyorum. "*Ona* söylediğine inanamıyorum!"

"Neden? Chloe diyor ki. 'Ya doğrudur ya da değildir. Sanırım bilmemiz gerekiyor. Çünkü sen de pek istikrarlı davranmıyorsun. Bu sana miras kalan bir şey gibi, değil mi? Sadece soruyorum çünkü gerçekten garip davranıyorsun.'

Gözlerini iki yana deviriyor, sonra babasının yanına gidip başını omzuna koyuyor. 'Özür dilerim baba, bugün çalıştığını gerçekten bilmiyordum. Yanlış bir şey yapmak istememişim, yemin ederim baba.

Kolunu ona doluyor ve başının üstünü öpüyor. 'Biliyorum, balkabağım. Her şey yolunda. Sen yanlış bir şey yapmadın.

Bu noktada o kadar sinirliyim ki konuşamıyorum. Tepinerek odadan çıktım ve Evie'yi kontrol etmeye gittim. Gözleri kapalı ama ağzı hareket ediyor. Birazdan günün son beslenmesi için uyanacak.

"Joanne?"

Bu Richard. Sesi yumuşak ve utangaçtı. Arkamdan yaklaşıyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. "İyi misin?"

Hayır. Ben iyi değilim. Nasıl iyi olabilirim ki? Kaba ve güvenilmez biri. Ve sen her zaman onun tarafını

tutuyorsun. "Her zaman onun tarafını tutmuyorum.

Onu omuz silkiyorum. 'Biliyorsun, Richard. Bana gaz verme.' Sana gaz vermiyorum. Lütfen. Konuş benimle.

"Hadi gidelim buradan. Evie'yi uyandırmak istemiyorum.' Aşağı iniyorum, sonra tereddüt ediyorum. Tam soracaktım, Chloe hâlâ içeride mi? Çünkü şu anda onu görmek istemiyorum. Sonra bugünkü gerginlikten dolayı bu sabah kurutucuya çamaşır koyduğumu unuttuğumu hatırlıyorum. Çamaşırhaneye doğru bir adım atıyorum, çamaşırları çıkarıp bir sepete atıyorum.

Richard arkamdan dilini şaklatıyor. "Jo, lütfen. Kavga etmek istemiyorum.' 'O yüzden sana bir şey söylediğimde bana güven. Onu

otomatik olarak
yan. Gülünç olmaya başladı.'

Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. İkinizin aynı evde olmasına alışkın değilim. Ben sadece herkesin iyi geçinmesini istiyorum.

Sepeti elimden alıp yere koyuyor, sonra beni kendisine yaklaştırıyor ve ben de teslim olup kendimi onun kollarına bırakıyorum.

'Ben de aynı şeyi istiyorum,'
diyorum. "Biliyorum.

Ondan uzaklaşıyorum, yüzünü inceliyorum ve yeterince pişman görüldüğüne karar veriyorum. "Bunları kaldırayım, sonra da yemek hazırlayayım.

Başını sallayıp çalışma odasında kayboluyor. Çamaşırları katlayıp bizimkileri yukarı çıkarıyorum, Chloe'ninkileri sepette bırakıyorum. Kendisi yukarı çıkarabilir. Richard'ın çalışma odasının önünden geçerken telefonla konuştuğunu duyuyorum. Durup dinliyorum, her ihtimale karşı... Bilmiyorum. Simon mı? Kovulmak mı?

Öyle mi? Hayır, bana bundan bahsetmedi. Teşekkür ederim, Solomon. Eminim bir şey yoktur. Sadece meraklı davranıyor.'

Solomon aile avukatımız. Dinlemeye devam ediyorum çünkü bu garip bir konuşma ve *kimin* meraklı olduğunu bilmek için can atıyorum. Ben olmadığımı eminim. Solomon'la aylardır konuşmadım. "Seni tam olarak ne zaman aradı? ... Evet. Lütfen arayın. Teşekkür ederim.'

Sessizlik. Görüşmeyi sonlandırmış olmalı. Sandalyesinin geriye itildiğini duyuyorum ve hızla uzaklaşıyorum. Richard'ın beni kapıda dinlerken bulsa etkileneceğini sanmıyorum ve onu suçlayamam.

Çamaşırları odamıza götürüp kaldırıyorum, aklım yine o tuhaf konuşmaya gidiyor. *Sadece meraklı davranıyor. Bir şey olmadığına eminim.* Acaba Chloe hakkında mı konuşuyorlardı? Ona sormalıyım. Tesadüfen yanlarından geçtiğimi ve kulak misafiri olduğumu söyleyeceğim, ki aynen öyle oldu. Durup dinlediğim kısmı atlayacağım.

Yarım saat sonra Evie'yi tekrar kontrol ediyorum, ama karyolaya ulaştığımda orada değil. Sahanlığa koşup korkuluklara yaslanırken nabzım hızla atıyor. Tek düşünebildiğim, *onu kaçırdığı*.

"Richard? Çığlık atıyorum.

Merdivenlerden aşağı koşuyorum ve Richard'ı mutfakta buluyorum, Evie dirseğinin kıvrımında, gözlerini kırpmadan ona bakıyor ve mutlu bir şekilde ona verdiği biberonu emiyor.

"Aman Tanrım! Çok korktum! Rahatlamış bir şekilde gülüyorum. "Gerçekten mi? Neden?

Elimi göğsüme koyuyorum. "Onu almaya gittim ama gitmişti.

"Seslendim, beni duymamış olmalısın.

Arkamdan gelen bir ses beni durdurdu. Arkamı döndüm. Chloe duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. İçeri girdiğimde onu orada görmemiştim ama Evie'ye bakarken yüzünde beliren ifade kanımı donduruyor.

Saf bir nefret bakışı.

"Chloe'nin artık dadı olması gerektiğini düşünmüyorum.

Yemek boyunca dilimi tuttum ve şimdi Richard'la birlikte üst kattaki yatak odamızdayız. Yastıkları dolgunlaştırıyorum. Daha çok yumrukluyorum. "Üzgünüm ama ben kararımı verdim. Zaten onun da bunu yapmak istediğini sanmıyorum.

"Tabii ki biliyor.

"Burada istediği kadar kalabilir," diyorum, pek de ciddi olmayarak. "Ama Evie'nin dadısı olmasını istemiyorum. *Onu Evie'nin yakınında istemiyorum.*

Richard 'işte yine başlıyoruz' dercesine gözlerini tavana kaldırır. "Bugünkü yanlış anlaşılma mı ilgili?

'Yanlış anlaşılma yok, Richard, tamam mı? Sadece ona güvenmiyorum.'

Tanrım, Jo! Neyin var senin? Chloe Evie'yi seviyor! Bu yüzden buraya geldi! Küçük kız kardeşi yüzünden!"

Nedense bu sözler tüylerimi diken diken ediyor. "Üzgünüm Richard, ama kararımı verdim.

'Ve senden ona bir şans vermeni istiyorum. Size karşı düşmanca davrandığını düşündüğünüzü biliyorum ama o sadece bir çocuk.

"O bir çocuk değil.

"Joanne, dinle. Ellerimi tuttu. 'O tatlı bir kız, burada olmaktan mutlu, çok iyi gidiyor. Sadece onu daha yakından tanımalısın, o zaman göreceksin. O gerçekten çok tatlı. Harika bir çocuk.'

"O bir çocuk değil. Sadece çocuk gibi davranıyor, böylece söylediği her şeye inanıyorsun. Seni manipüle ediyor.'

"Bu ne cüret!

Ondaki bu değişim çok ani, duraksamama neden oluyor. Alt çenesini ileri geri hareket ettiriyor. Ellerimi o kadar sıkı kavradı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu.

"Canımı yakıyorsun!

Bir iki saniye bana ters ters baktıktan sonra bıraktı ve yastığını elimden çekip aldı. 'Saçmalayan sensin. Kıskanç olan sensin. Senden daha iyisini beklerdim.

"Nereye gidiyorsun?

"Ben diğ er odada uyuyacağım.

"Beni bırakıp gitme! Tam kapıyı açarken yalvarıyorum. Chloe bir metre bile uzakta değil, yüzü ifadesiz ve tüyler ürpertici. Ve bahse girerim bunca zamandır bizi dinliyordu.

Karanlıkta tek başıma uzanırken, Richard'ın söylediği bir şeyi hatırlıyorum, biraz sarsıcı bir şey.

Çok iyi gidiyor.

Bu ne anlama geliyor?

Chapter Sixteen

Evie rüya gibi uyudu. Sadece iki kez beslenmek için uyandı. Biberonunu hazırlamak için kreşe gitmem gerekti ve ellerimi yıkamak için banyoya gittiğimde bir cam parçasına bastım. Zeminini iyice temizlemiştim ama o parçayı gözden kaçırmış olmalıyım.

Onu aldım ve ışığa tuttum. Chloe o gece Evie'nin ilacıyla ne yapıyordu? Gerçekten de söylediği kadar masum muydu?

Ya öyle değilse?

Daha erken. Richard için kahvaltı hazırlıyorum. Her zamanki gibi Chloe'den çıt çıkmıyor. Hiç erken kalkmaz. Şikayet etmiyorum. Daha çok Richard'a odaklanmış durumdayım.

'Dün gece Chloe hakkında öyle şeyler söylediğine inanamıyorum,' diyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var. On yıl yaşlanmış gibi görünüyor.

"Üzgünüm, Richard. Dediğim gibi, istediği kadar kalabilir ama Evie'ye bakmasını istemiyorum.

'Ben de Evie'nin dadısı olarak kalabileceğini söyledim, dolayısıyla öyle olacak. Yeterince açık olabildim mi?

"Bunu neden yapıyorsun? Neden benim kararına güvenmiyorsun?" "Sanırım nedenini biliyorsun. Tabağını lavabonun yanına bırakıyor. "Bu ne anlama geliyor?

"Bence Dr. Fletcher'ı görmelisiniz. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Bence olaylara aşırı tepki veriyorsun, unutkanlık yaşıyorsun. Bence sen ..."

"Ne? Sadece söyle!" "Saplantılı derecede güvensiz."

"Paranoyak demek istiyorsun. Annem gibi." "Sen söyledin, ben değil."

Richard bana veda öpücüğü vermeden işe gitti.

Şimdiye kadar olmadıysam bile delireceğim. Sanki gerçeği gören tek kişi benim ve o bana inanmıyor. Ya bundan daha ciddiye? Richard paranoyaklaştığımı düşünüyor ama ya öyle değilse?

Ya Chloe'nin gerçekten kötü bir niyeti varsa?

Ürperiyorum. Bilmek zorundayım. Kendimi bu şekilde sorgulamaya devam edemem. Sonunda biriyle konuşmam gerektiğine karar verdim.

Robyn'i aradım.

Robyn'i çok uzun zamandır tanıyorum. Ortaokuldan beri. Tanıştığımız günden itibaren, anında en iyi arkadaş olduk. Onun evinde kendi evimden daha çok vakit geçirirdim. Benim evim üzgün, yalnız ve ihmal edilmiş gibiydi. Annem doğum sonrası travmasını atlatmış olabilirdi ama her zaman biraz hayalperest, biraz kaybolmuştu. Ev temizliği benim evimde büyük bir mesele değildi. Ev ödevleri, besleyici yemekler ya da dışarı çıkıp spor yapmak da öyle. Ama Robyn'in evinde tüm bunlar ön plandaydı ve okuldan sonra oraya gitmeye bayılırdım, annesinin limonlu kek veya kırmızı kadife kek ya da aynı derecede harika bir şey pişireceğini bilirdim. Cumartesi öğleden sonraları babası bizi köyün etrafında bisiklet sürmeye ya da parkta top oynamaya götürürdü. Daha sonra o hukuk okumak için üniversiteye gitti ve ben de hayatımda ne yapacağımı düşünürken evde bakım asistanı olarak işe girdim. Ama kanka olmayı hiç bırakmadık. Robyn şimdi şehirde büyük bir şirkette avukatlık yapıyor ve ikiz erkek çocuk annesi.

"Sana bir sorum var," diyorum merhabalaştıktan sonra. "Ateş et."

"Bir şişenin, bir ilaç şişesinin içeriğini test etmek isteseydiniz, bunu nasıl yapardınız?"

Hemen cevap vermiyor. "Belirli bir şeyi mi test ediyorsunuz?"

"Yani şişenin içinde ne varsa etikette yazanın da o olduğundan emin olmak istediniz. Bunu yapan yerler var mı?"

"Var. Bir keresinde bir davamız vardı. Bir sağlık takviyesi üreticisi, rakibini ürünlerinin içeriği hakkında yalan söylemekle suçlamıştı. Bizim

"Müşteri, yalan söylemedikleri sürece bu kadar ucuza satamayacaklarını söyledi. "Bu tam olarak peşinde olduğum şeye benziyor. Eğer varsa test yapabilirler mi?"

Sadece kırık cam parçalarında ürünün izi mi var?

"Bilmiyorum, öyle olduğunu varsayıyorum. Size kullandığımız şirketin detaylarını göndereceğim. Bir süre durakladıktan sonra, "Nedenini sorabilir miyim?" diye sordu.

"Ee... sadece merak ettim," diye cevap verdim, inandırıcı olmayan bir şekilde. "İyi misin, Jo?"

"Evet! Çok iyiyim, teşekkür ederim. Sadece çok meşgulüm. Nasıl olduğunu bilirsin." Şimdi düşündüm de, bilmiyor. Robyn beş yaşından küçük iki çocukla ve tam zamanlı bir şirket avukatlığı kariyeriyle başa çıkmaya çalışıyor ve tüm bunları ayakta yapıyor. Ben sadece Evie için endişeleniyorum.

"Tamam," diyor yavaşça. "Sana birkaç link göndereceğim. Ama beni haberdar et. İyi olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle. Yani ona söyleyebilirdim, o benim en iyi arkadaşım, ama sanırım bunu tüm dünyaya söylemeden önce üvey kızımın gerçekten bir psikopat olup olmadığını öğrenmek akıllıca olur.

"Evet, rahatlatırdı. Dedi. "*Kesinlikle*, o kadar da değil.

Gülüyorum. Bu, en sevdiğimiz filmlerden biri olan *İngiliz Hasta'dan bir replik*. O filmi yüzlerce kez izlemiş olmalıyız, gözlerimizden yaşlar akıyor, ağzımız karamelli patlamış mısırda doluyor.

"Evet," dedim. "Evet, ben iyiyim.

Robyn sözüne sadık kalarak ilaç hammaddelerini analiz eden bir şirketin linkini gönderdi. Onları kreşten aradım ve neyin peşinde olduğumu açıkladım. O şişede gerçekten CALPOL Bebek Süspansiyonu olup olmadığını ve başka bir şey olup olmadığını bilmek istiyorum. Sorun değil, dediler. Görünüşe göre, çok küçük sıvı kalıntıları üzerinde testler yapabiliyorsunuz. Hızlı takip için ekstra ödeme yapıyorum. Bugün ilerleyen saatlerde bir kurye gelip numuneyi alacak.

Geçen gece banyonun zeminini temizlerken, kırılan parçaları daha sonra boşaltmak üzere çöp kutusuna attım. Şimdi yukarı çıkıyorum, uyanık ama halinden memnun olan Evie'yi kontrol ediyorum ve kendimi çocuk odasının banyosuna kilitliyorum. Bir cımbız kullanarak cam parçalarını dikkatlice topluyor ve kilitli bir poşete atıyorum. Bulabildiğim kadarını topladıktan sonra kilitli poşeti temiz beyaz kağıtlara sarıyorum. Sonra aşağıya inip hepsini küçük bir karton kutuya koyuyorum ve tam oturması için buruşturulmuş gazete kağıdı ekliyorum. İşte oldu. Tamamdır. Lavabonun

altına saklıyorum. Chloe'nin gözetlemeyeceğinden emin olabileceğim tek yer orası.

Kurye öğleden sonraya kadar gelmeyecek ve ihtiyacım olan bir şey daha var. Video kameralar. Chloe bir şeylerin peşindeyse, bunu öğrenmenin en kolay yolu onu gözetlemektir. Şimdi gidip alsam iyi olur. Staines'deki alışveriş merkezinde bir Argos var. İhtiyacım olan şey onlarda vardır.

Evie'yi araba koltuğuna oturttum. Ceketimi giydim ve o geldiğinde ön kapıyı kapatmak üzereydim.

"Dışarı mı çıkıyorsun?"

Zıplıyorum. 'Chloe! Beni korkuttun! Ne zamandır ayaktasın?'

'Çok olmadı. Dışarı mı çıkıyorsun?'

"Evet.

"Nereye?"

"Arabayla

gezmeye.

Bana kaşlarını çattı. İkimiz de bunun pek olası olmadığını biliyoruz, bu yüzden ekliyorum, 'Ben alışverişe gidiyorum. Buzdolabında öğle yemeği için bir sürü yiyecek var. Tek başına iyi olacaksın, değil mi?

"Elbette," diyor bir tırnağını çiğneyerek. "Evie'yi de yanında mı götürüyorsun?"

"Evet. Tabii ki.

"Benim de gelmemi mi istiyorsun?"

Sıkılacaksın, Chloe. Her neyse, konseye gitmem gerekiyor. Bir randevum var.'

"Ne için?"

Tereddüt ediyorum, ama sadece bir saniyeliğine. 'Evle ilgili. Verandaya açılan Fransız kapılar eklemek istiyorum. Ki bu doğru, bunu yapmayı düşünüyordum. Sadece son zamanlarda değil. "Biraz zaman alabilir.

Neden Evie'yi burada benimle bırakmıyorsun? Senin için çok daha kolay olur. Sen alışverişte ya da belediyede eğlenirken ben de ona göz kulak olurum.

"Belki bir dahaki sefere," diyorum sıkı bir gülümsemeyle.

Topuklarının üzerinde döner ve başka bir şey söylemeden yukarı çıkar.

Chapter Seventeen

Tam da aradığım şeyi buldum: pille çalışan, küçük, göze batmayan kablosuz kameralar. Kare şeklinde, beyaz, kurulumu kolay ve saklaması kolay. Dükkanda bunlardan beş tane var ve ben hepsini satın alıyorum.

Eve dönerken bu akşamki yemek için alışveriş yapmak üzere köyde duruyorum. Dün geceyi telafi etmek için Richard'a özel bir şeyler yapmak istiyorum. Tatlı patatesli, beyaz peynirli ve karamelize soğanlı kişimi sevdiğini biliyorum, bu yüzden onda karar kılıyorum.

Arabayı süpermarketin karşısına park ediyorum ve ancak indiğimde Chloe'yi görüyorum. Kasap dükkânının yanındaki tuğla duvara yaslanmış, sigara içiyor. Yanında Roxanne duruyor, omzunu elektrik direğine dayamış. Hep birlikte bana dönüyorlar ve elimi yarım bir el sallamak için kaldırıyorum, ama ikisi de beni tanımıyor. Sanki beni görmüyorlarmış gibi. Chloe sigarasını kaldırıma bırakıp botunun ucuyla eziyor ve sonra ters yöne doğru yürüyorlar. Bu da neydi böyle? Beni görmedi mi? Beni nasıl görmez? Bana doğru baktı, arabayı tanıyor. Belki de ondan alışverişe yardım etmesini isteyeceğimden endişelenmiştir.

Evie'yi arabaya koyup alışverişimi yapıyorum. Eve döndüğümde bisikletimin bıraktığım yerde olmadığını fark ediyorum, bu da Chloe'nin köye nasıl geldiğini açıklıyor.

Evie'yi uyuması için yukarı çıkarıyorum. Mutlu ve tatlı, bana bir sürü gülümseme veriyor. Günlerdir bu kadar mutlu olmamıştı. Belki de onu daha çok dışarı çıkarmalıyım. Belki Richard'dan odamızda uyumasına izin vermesini isteyebilirim. Homurdanacak ama evet diyecek, biliyorum. Fazla karşı koymayacaktır bile.

Chloe'nin kapısının önünden geçerken tereddüt ediyorum. Burada bir kez olsun sadece ben varım ve aniden bir göz atmak için can atıyorum. Tabii ki eve gelip beni orada bulursa Richard'a söyler ve ben de bunun sonunu duymam. Çabuk olabilirim. Ya da daha da iyisi, çamaşırhanede hâlâ bir yığın temiz kıyafeti var, odasına götürmesini istemiştım ama götürmedi. Çamaşırhaneye koşuyorum, düzgünce katlıyorum ve yukarı çıkarıyorum. Ne de olsa bana hizmetçi gibi davrandığı için bir şey düşünmeyecektir. Bunun hizmetin bir parçası olduğunu söyleyeceğim.

Kapalı kapısının önünde durup kapıyı iki kez çalıyorum, belki geri dönmüştür ve ben onu yolda kaçırmışımdır diye, ama cevap yok. Kapıyı hafifçe itiyorum ve çenem düşüyor. Gözlerime inanamıyorum. Oda tamamen dağınık. Yatak sadece dağınık değil, sanki çarşafları toplamış, büyük bir top haline getirmiş ve çok yüksekte düşürmüş gibi buruşmuş. Kıyafetleri her yere saçılmış. Bavulları hala yerde, içindekiler dökülüyor. Şifonyerin üstünde bir ton makyaj malzemesi var. Bıraktığım kardelen buketi tamamen ölmüştü. Yavaşça içeri giriyorum, temiz kıyafetlerini yatağın dağınık olmayan tek köşesine koyuyorum ve etrafa bir göz atıyorum. Gözlerim yerdeki açık bavula takılıyor. İçindekileri yavaşça gözden geçiriyorum, zaten her şey dağınık olduğu için bir şeylerin yerinde olmadığını fark edeceğini sanmıyorum.

Parmaklarım bir şeye sürtünüyor. Onu elime alıyorum. Yüzüstü yatmış, başı kameraya dönük, sırttan bir bebeğin fotoğrafı. Kenarları kırışmış ve yıpranmış. Eski görünüyor ama ne kadar eski olduğunu söylemek mümkün değil.

"Odamda ne halt ediyorsun?"

Hâlâ yere çömelmiş durumdayım ve fotoğrafı yerine koymak için el yordamıyla ilerliyorum ama eli üstümde bir yerden fırlayacak gibi oluyor ve bir de bakıyorum ki fotoğrafı elimden kapmış.

"Eşyalarım dokunmaya nasıl cüret edersin?"

"Özür dilerim," diyorum, kalkıp dizlerimi fırçalıyorum. "Temiz çamaşırlarınızı bırakmak için gelmişim. Buraya. Yatağın köşesini gösteriyorum.

Çenesini kaldırıyor. "Eşyalarımın arasında ne arıyorsun?" "Fotoğrafın çıktığını gördüm. Sadece merak ediyordum. "Meraklı demek istedin herhalde.

Gülümsemeye çalışıyorum. 'Tamam, beni yakaladın. Kim o?' Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Benim.

"Oh! Bu çok hoş. Her zaman bebeklik fotoğrafını mı taşırsın?"

Bir an tereddüt ediyor. "Evie'nin bebekken bana benzeyip benzemediğini görmek istedim.

Başımı ona doğru eğdim.

"Gerçekten mi?" "Yani? Ne olmuş yani?"

"Bir şey yok. Bir kez daha bakabilir miyim?"

Hayır. Yapamazsın. Babama gitmem gerektiğini söyledin mi?" 'Ne? Hayır!'

"Yaptın, değil mi?"

"Gitmek zorunda değilsin. İstedğin kadar kalabilirsin.

Sorduğum şey bu değildi. İstedğim kadar kalabileceğimi biliyorum. Bu evi babam aldı, hatırladın mı? Ona gitmemi istediğini söyledin mi, söylemedin mi?"

Nefes alıyorum. "Hayır, yapmadım.

Ama...' 'Ama ne?"

'Ama bence Evie'ye bakması için başka birini bulsak daha iyi olur.

Ve evet, babanla bu konuşmayı yaptım. "Neden?"

"Bir kere, sana ihtiyacım olduğunda ortadan kayboldun.

"Ama bu senin hatandı.

Hadi, Chloe. Burada sadece sen ve ben varız. İkimiz de bunun bir hata olmadığını biliyoruz.'

Gözlerini bana dikiyor, işaret parmağını çenesine vuruyor. "Hey, biliyorum! Parmağıyla beni işaret ediyor. 'Belki de gitmelisin. Bebeğini de yanında götür.

Cesareti karşısında o kadar şaşırdım ki bir an konuşamadım.

"Affedersiniz?"

"Belki de taşınmalısın. Kaşını kaldırıyor. "Ya da kalabilirsin ama biliyorsun, ben burayı seviyorum. Sonsuza kadar burada kalacağım. Burası benim evim. Bebeklik fotoğrafına bakıyor. 'Benden asla kurtulamayacaksın. Bunu ister miydin?"

'İyi....'

Aynen öyle. Bunu bir düşünün. Tek istediğim bu.' "Neyi düşünüyüm?"

"Gidiyorum.

İnanmayarak alay ettim. 'Ben burada yaşıyorum, Chloe. Hiçbir yere gitmiyorum. Bir elimle yüzümdeki saç tellerini fırçalıyorum, boş çamaşır sepetimi alıyorum ve kapıya doğru yürümeye başlıyorum.

"Babama fikrini değiştirdiğini ve bebek bakıcılığı yapmamı istediğini söyle, tamam mı?"

"Bu benimle baban arasında.

"Bekle. Telefonunu eline alıyor, parmağı ekranda hızla geziniyor. İstedikini bulduğunda telefonu yüzüme doğru itiyor. Gözlerimi kısarak geri çekiyorum.

"Bu da ne?"

"Neye benziyor?"

Midem sıkışıyor. Bu benim açık havada çekilmiş bir fotoğrafım. Güneş gözlüğümü takmışım ve saçlarım rüzgârda savrulmuş. Ayrıca Simon kameraya sırtırken ben onun yanağını öpüyorum.

"Bu da ne böyle?" Simon'ın yanağını ya da başka bir yerini hiç öpmemiştim. Bu fotoğrafın nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama sonra aklıma geldi. *Ben* kısmı, Evie doğmadan önce, geçen yıl Richard'la birlikte gittiğimiz Brittany tatilinde çekilmişti. Ama Simon o tatilde değildi. O fotoğraf, gerçek olan, Simon'ın olmadığı, Richard'ın yanağını öptüğüm fotoğraf.

"Anlamıyorum.

Telefonu geri alır. 'Sadece küçük bir Photoshop. Senin fotoğrafını babamın telefonundan aldım. Bu arada orijinalini sildim, bu yüzden ikisini karşılaştırmanın bir yolu yok. Simon'ın fotoğrafı dün çekilmiş. Düşünüyorum da, babama fikrini değiştirdiğini söylersin, ben de kalıp Evie'ye bakarım. Ne dersin?"

Yüzüne bakıyorum. Şaka mı yapıyor? Bu bir tür şaka mı? "Evie'nin gitmesini istediğini sanıyordum?"

'Sen ve Evie, evet. Ama eğer yapmazsanız, o zaman bebek bakıcısı benim.' "Ama neden?" diye bağıriyorum. "Ona zarar vermek mi istiyorsun? Bu mudur yani?"

Hayır! Tanrım, Joanne. Bu kadar dramatik olma. Sadece kız kardeşimle takılmak istiyorum, hepsi bu. Evie'ye zarar vermeyeceğim. Evie'yi seviyorum.'

"Öyle mi?"

"Evet.

"Richard'a o fotoğrafı gösterecek misin?"

"Sadece Evie'ye bakıcılık yapmama izin vermezsen.

'Bu delilik. Buna asla inanmayacak!'

"Öyle değil mi? Başını bana doğru eğdi. "Sana hikayeler anlatabilirim, biliyorsun. Belki annem öldüğünde sadece on bir yaşındaydım, ama onunla yaptığı kıskanç tartışmaları hala hatırlıyorum. Ve yüzünüze bakılırsa, neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsunuz. O yüzden tekrar soruyorum. Buna inanmayacağından emin misin?

Kalbim bir öfke topu gibi göğsümde zıplıyor. Bunu yanına bırakamam. Ama Richard konusunda haklı. Kıskanç bir yapısı var ve şu anda aramızdaki şeyler...

Başparmağımın eklemeni ısıırıyorum. Keşke bir kez daha bakabilseydim, Instagram'da gördüğünüz, bellerini daraltmaya çalışan ve arkalarındaki denizi tsunami olacakmış gibi gösteren influencer'ların Photoshop başarısızlıkları gibi, çalışmasında bariz bir kusur olup olmadığını görebilseydim.

Mesele şu ki, buna inanmayabilir ama merak edecektir. Ve ne olur ne olmaz diye Simon'ı kesinlikle kovacaktır. Simon babasına bakıyor ve bu işe ihtiyacı var.

"Harika," diyor. "Görüyorum ki bir anlaşmamız var. "Bu sadece... şeytani.

'Kendimizi fazla kaptırmayalım. Pazarlık yapıyoruz, hepsi bu.'

Zar zor ayakta durabiliyorum. Bacaklarım jöle sütunları gibi. Düşünmek zorundayım. Bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmalıyım. Gitmek için arkamı döndüm.

"Bir saniye bekle.

Tanrım, şimdi ne olacak? Arkamı döndüm. Yerdeki kirli giysileri topluyor ve sepetime atıyor. 'O zaman bu yolculuğu boşuna yapmamış olursun,' diyor. Şifonyerin yanına gidip oturuyor ve saçlarını taramaya başlıyor. 'Bu arada seni daha önce dükkânda gördüm. Akşam yemeğinde ne var?

Hâlâ her şeyin etkisindeyim. Aynada ona bakıyorum. Tek kaşını kaldırmış, sanki bu tamamen geçerli bir soruymuş gibi.

"Şey..." Parmaklarımı alnıma sürüyorum. "Kiş yapıyorum," diyorum.

"Kiş mi?

"Babanın en sevdiği beyaz peynirli ve tatlı patatesli. "Güzel.

Kapıya vardığımda "Babama söyleme." dedi.

"Babama neyi söylemeyeyim? Bir elim kapı kolunda, soruyorum.

Babama söylememem gereken o kadar çok şey var ki, sayısını unuttum.

"Bebek fotoğrafım

hakkında. "Neden

umursasın ki?

Gözlerini bana dikti. "Geçmiş hakkında konuşmayı sevmez, tamam mı?
"Ama bu sadece bir bebek fotoğrafı.

Aman Tanrım! Joanne! Nerelerdeydin? Hala ailemizi özölüyor, annemi
özölüyor, anlamıyor musun? Hala ona aşık!

Chapter Eighteen

Chloe'nin söylediği tüm o korkunç şeyleri anlamaya çalışırken başım dönüyor. Richard'ın hala Diane'e aşık olması da dahil. Bu doğru mu? Bana hiç öyle bir izlenim vermedi. Simon'la çektiğimiz fotoğrafı düşünmeden edemiyorum. Neden böyle bir şey yapsın ki? O bir deli, işte bu yüzden. Richard buna inanır mıydı? Ona gösterdiğinde vereceği tepkiyi hayal etmeye çalışıyorum ve gerçekten ne düşüneceğini bilmiyorum. Evie'nin dadısı olma takıntısı neden? Ona istediği kadar kalabileceğini söyledik, ancak şimdi bunu düşünmek bile beni ürpertiyor. Gitmemi istediğine inanamıyorum. Yani haklı olduğu bir nokta vardı. Bir ömür boyu onun yanımda olmasına katlanabilir miyim? Sadece daha büyük bir ev alırsak. Müştemilatı olan ve birbirimizi hiç görmeden var olabileceğimiz bir ev.

Sonra bir arabanın geldiğini duydum. Kuryeyi tamamen unutmuştum. Birden keşke benimle kapıda buluşmalarını isteseydim diye düşündüm ama artık çok geçti.

Onlar zili çalmaya fırsat bulamadan ben kapıya koşuyorum. Şoföre paketimi veriyorum ve o da acele etmeden bana imzalamam için bir dosya uzatıyor. Kalemı ondan alırken Simon'ın çitin yanındaki yaprakları tırmıkladığını görüyorum.

"Merhaba!" diye neşeyle bağıırıyor. Fotoğrafla hiçbir ilgisi olmamasına ve fotoğrafın gerçek olmamasına rağmen yine de bir utanç hissediyorum. Elimi kaldırıp yarım bir el sallama hareketi yapıyorum. Sonunda şoför minibüsüne geri biniyor ve gidiyor.

Arkasından kapıyı hızla kapattım.

Öğleden sonranın geri kalanını çocuk odasında, neredeyse Evie'ye yapışmış bir şekilde geçiriyorum. Chloe'nin merdivenlerden indiğini, sonra kapıların açılıp kapandığını duyuyorum. Sanırım mutfakta ve orada ne yaptığını merak etmeden duramıyorum. Kendine atıştırmalık bir şeyler mi hazırlıyor? Öğle yemeği yediğini biliyorum; jambonu düzgünce paketlemeden buzdolabına geri koymasından ve bu da yetmezmiş gibi kirli tabağını ve kirli bardağını mutfak masasının üzerine bırakmasından anladım.

Saat 5'te kiş için her şeyi hazırlamak üzere aşağıya indim. İlk fark ettiğim şey masanın üzerine serpilmiş toz çikolata oluyor. Masayı silip temizliyorum, sonra yumurtalara ulaşmak için buzdolabını açıyorum ama orada değiller. Etrafı karıştırıyorum, belki arkaya itilmişlerdir diye eşyaları yerlerinden oynatıyorum.

Yumurta yok.

"Evie uyandı.

Aniden arkamı döndüm. Chloe üst dolaptan bir bardağa uzanıyor. "Ne dediğimi duydun mu?" diye soruyor. Musluğu açıyor.

Midem çalkalanıyor. Bebek monitörüne bakıyorum. Evie gerçekten de uyanık. "Ağlıyor mu? diye soruyorum.

"Hayır. Sadece uyandı.

"Tamam. Sanırım en iyisi bu aptal fotoğrafla ilgili ne yapacağımı bulana kadar normal davranmak. Ellerimi bir çay havlusuna siliyorum. 'Bu arada, bu öğleden sonra biraz yumurta aldım. Nerede olduklarını biliyor musun?

Elinin tersiyle ağzını silmeden önce iki ya da üç yudum su içiyor. "Acıkmıştım. Omlet yaptım.

"Ne zaman?

"Bir saat önce.

"Şaka yapıyorsun.

"Hayır, neden?

"Altısını da mı kullandın?

Lavaboya yaslanıyor. "Dediğim gibi. Acıkmıştım."

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. 'Keşke bana sorsaydın. Sana başka bir şey yapardım.

'Ne istersem alabileceğimi söylemiştin,' diyor.

"Biliyorum ama... Bu akşamki yemekte kiş yapmak için yumurtaya ihtiyacım vardı. Dondurucunun kapağını açıp çekmeceyi çekiyorum ve yüksek sesle yiyecek bir şeyler arıyorum.

Özür dilerim. Sanırım hala zihin okuyamıyorum. Benim hatam.'

Tam ben de bir şeyler söyleyecektim ki, Richard'ın koridordan gelen sesiyle sözüm kesildi.

"Merhaba! Kızlarım bugün nasıl?" "Boş ver," diyorum.

Richard her zamankinden daha stresli görünüyor, belki de evdeki atmosferden kaynaklanıyordur. Akşam yemeği için tekrar ısıtılmış tavuk güveci servis ediyorum. Richard, masaya güzel bir ev yemeği bile koyamıyorsa bütün gün ne yaptığımı merak edecektir.

"Peki siz ikiniz bugün neler yaptınız?" diye soruyor. "Pek bir şey yapmadım, alışverişe gittim.

"Bisiklete bindim," diyor Chloe. "Çok güzel," diyor. "Köye mi?

"Evet, Joanne burada değildi ve ben de yalnızdım. Richard kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Yapmam gereken işler vardı.

"İşler mi?

"Evet, ayak işleri. Alışveriş, bu tür şeyler.'

Chloe, "Joanne evle ilgili bir şeyler konuşmak için konseye gitti," diyor.

"Oh? Neydi o?

Saçıma dokunuyorum. "Biliyorsun, tadilat için sunmak istediğimiz planlar için hiçbir şey, genel şeyler.

"Ne kadar ilginç! Bunu yapacağını bilmiyordum!" Arkasına yaslandı, memnun görünüyordu. "Hangi kısmı?

"Evet," diye katılıyor Chloe. "Hangi bölüm?

"Kuzey duvarı verandaya açılan mutfak uzantısı.

"Ama neden bana söylemedin? Richard sorar. Hem şaşırmış hem de sevinmiş görünüyor.

Chloe bir kolunu sandalyesinin arkasına atıyor ve sırtıyor. "Evet, Joanne, neden bize konseye yapmayı planladığın ziyaretten bahsetmedin?

O biliyor. Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Muhtemelen şu anda pancar gibi görünüyorum. Richard ona kaşlarını çatıyor ve onun sırtışı tatlı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Evie'yi de yanında mı götürdün? Richard sorar. "Evet.

"Bence bu harika. Evie ile dışarı çıkmanız iyi oldu. Umarım konsey salonunda ele avuca sığmaz biri değildir.

O haklı. Çok gerekli olmadıkça Evie ile dışarı çıkmıyorum. Bebek arabasını ve ilgili bebek gereçlerini yükleme ve boşaltma deneyimini sınır bozucu buluyorum. Onu gönüllü olarak konseydeki sıkıcı bir toplantıya götürmem hiç mantıklı değil.

"Joanne kendi başına gidebilsin diye bebek bakıcılığı yapmayı teklif ettim," diyor Chloe.

"Çok nazıksın, tatlım," diyor Richard. Sanki Chloe'nin bebek bakıcılığı teklif etmesi onun işi değil de bir iyilikmiş gibi. Ücretli işi. Onun almakta, Richard'ın da ona vermekte ısrar ettiği iş. Şimdi de bana tutmam için şantaj yaptığı iş.

"Chloe teklif ettiğinde kabul etmemene şaşırdım, Jo. Gerçekten deliriyorum. "Çünkü Evie'yi de yanımda götürmek istedim.

Richard başını sallıyor. Herkesin yemeğini bitirdiğini görünce, dikkatimi dağıttığım için memnun bir şekilde tabakları toplayıp üst üste koyuyorum. Sonra Richard'ın Chloe'ye küçük bir baş selamı verdiğini ve Chloe'nin sandalyesini geriye ittiğini fark ediyorum.

'Bir şeyler alacağım. Hemen döneceğim.'

Kilerde kayboluyor - kiler diyorum ama daha çok ikinci bir mutfak gibi. Bir masa ve derin dondurucu için yeterince büyük. Ve duvardan duvara raflar var.

Richard kendi kendine gülümsüyor ve az önce Chloe'nin bulunduğu yöne doğru bakıyor.

"Bütün yumurtaları yedi,"

diyorum. "Pardon?"

"O çok sevdiğin kışten yapmak istedim. Köye gittim ve her şey için alışveriş yaptım. Sonra yemek hazırlamak için aşağı indiğimde hepsi gitmişti. Onları yedi. Altısını da. Çünkü acıkmıştı.'

"İyi misin?"

'Evet! Yani, pek sayılmaz. Keşke sorsaydı, anlıyor musun?' Başımı salladım.

"Sürpriz! Chloe diyor ki.

Arkamı döndüm. "Bu da ne?"

"Bu bir pasta!" diyor. Ve öyle de oldu. Çikolatalı kek. 'Bu yüzden yumurta kullandım, Joanne. Bunun için özür dilerim, onlara ihtiyacın olduğunu bilmiyordum. Yani sende yedek yumurta vardır diye düşünmüştüm. İyi niyetliydim. Yemin ederim.'

"Pasta mı yaptın?"

"Doğru, Joanne. Richard söyledi. 'Chloe bir pasta yaptı. Senin için.

Neden bana pasta yapsın ki? İkisi de beklentiyle bana bakıyor. 'Bana söylemeliydin. Hem kiş hem de kek için yeterince yumurta alırdım.

"Onlara ihtiyacın olduğunu bilmiyordum!"

diyor. "Ama sana kişten bahsetmiştim!

"Hayır, yapmadın.

"Pardon?"

"Yani yumurtalara ihtiyacın olduğunu bilmiyordum. Bir şey söylemiştiniz... neydi o? Kiş mi? Fransızca mı? Ne olduğunu bilmiyorum. Sen ne olduğunu biliyor musun baba?"

Richard ciddiyle, "Evet," diye yanıtlar. Sanki bu tamamen normal bir soruymuş gibi.

"Yüz yumurta gerektiğini biliyor muydun?"

"Yüz değil, Chloe, ama evet, bunu biliyordum.

"Huh. Ben bilmiyordum. Hiç içmedim ve bilmiyordum, özür dilerim. Özür dilerim, tamam mı? Gerçekten, gerçekten, gerçekten üzgünüm. Pastayı masaya bırakır, ağzı kapanır, gözleri sulanır.

"Ama ben-" dedim.

"Tanrı aşkına! Richard havlıyor. 'Bu kadar kiş yeter! Neyin var senin?'

"Özür dilerim, ben--

"Seninle bir adım bile doğru atamıyorum, değil mi? Chloe feryat ediyor. 'İyi bir şey yapmaya çalışıyordum ama bunun bir önemi yok çünkü benden hoşlanmıyorsun ve beni burada istemiyorsun. Belki de gitmeliyim. Belki de gerçekten istediğin budur. Belki bu seni mutlu eder.

Richard aniden ayağa kalktı. "Tatlım, buraya gel. Kollarını ona doluyor ve o sırtını sıvazlayıp rahatlatıcı sesler çıkarırken kız göğsünde hıçkırıyor.

"Bir dakikalığına yukarı çıkıyorum baba," diyor hıçkırıklar arasında. "Yüzümü yıka, tamam mı?"

Yüzünü ellerinin arasına alır. "Özür dilerim tatlım. Sen yukarı çık, ben birazdan gelip seni göreceğim. Mendilini çıkarıp kızın gözlerini siler.

"Tamam," diyor küçücük bir sesle. Ama ortadan kaybolmadan önce kekin bulunduğu tabağı kapıp çöp kutusuna atıyor, sonra tabağı neredeyse lavaboya fırlatıyor ve boğuk bir hıçkırıkla kapıdan dışarı koşuyor.

"Tanrım, Jo! Senin neyin var böyle?"

Kaşımı kaldırıyorum. 'Oyunculukta kariyer yapmayı hiç düşündü mü? Çünkü, gerçekten, *çocuğa* bir BAFTA verin. O bunu hak etti.' "Aklını mı kaçırdın sen?"

İç çekiyorum. 'Seni manipüle ediyor. Yumurtaları kiş yapmak için aldığımı biliyordu. Bu konuda konuşmuştuk. En sevdiğin yemek olduğu için senin için yapmak istediğimi biliyordu. Bu yüzden yumurtaları kullandı. Kendini iyi, beni de kötü göstermek istiyor.

Hiçbir şey söylemiyor. Ona baktığımda ağzı açıktı. 'Artık ne diyeceğimi bilmiyorum. Sen delirmişsin. Gerçekten delisin.

Şarabımdan bir yudum aldım. "Sana doğruyu söylüyorum.

'Chloe'nin senin ondan hiç hoşlanmadığını düşündüğünü biliyor musun? Bunun farkında mısın? Çünkü belki de haklıdır.'

"Onda bir sorun mu var?" "Ne?"

Chloe ile mi? O, bilirsin, akli dengesi yerinde değil mi?"

Yüzünde gerçek bir endişeyle bana bakıyor. "Bir pasta yaptı, Tanrı aşkına! Şimdi de Chloe'nin akli dengesinin yerinde olmadığından mı bahsediyorsun?"

"Bana cevap vermedin.

Başını yavaşça sallıyor. "Chloe bu öğleden sonra beni ofisten aradı. Dün gece seni üzdüğü için sana sürpriz olarak bir pasta yapmak istediğini söyledi. Bu onun özür dileme şekliydi. Sonra bana sordu, Joanne bunu ister mi? Ben de evet dedim. Joanne bunu gerçekten isterdi. Çok tatlı bir jest. Çok düşünceli. Ama şimdi görüyorum ki Chloe ne zaman güzel bir şey yapmaya çalışsa, sen onu mahvetmek için elinden geleni yapıyorsun. Ondan gerçekten hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Bir anlamı yok. Bunu şimdi anlıyorum. Ve eğer zorlarsam, Richard'a resmi gösterecek. Sonra ne olacak? Bilmiyorum. Belki de beni boşar, çünkü şu anda değerli küçük kızının bir melek olduğuna ve benim kıskanç üvey anne olduğuma ikna olmuş durumda. Fotoğrafi ona gösterirse bahçıvanla yattığımı düşünecek.

Bu tartışmayı asla kazanamayacağımı anladığımda gözlerim karıncalanıyor. Chloe beni kötü göstermek istedi ve yaptı da. Bana bir tuzak kurdu ve ben de balıklama daldım.

Teşekkür etmeli ve lanet pastayı yemeliydim. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

'Bana söyleme, Jo. Chloe'ye söyle.'

Pek sayılmaz ama yine de başımı salladım. "Başımı sallayacağım. Gerçekten çok üzgünüm.

Richard ayağa kalkıyor, büfeye gidiyor ve bir şişe şarap daha açıyor. Masayı toplamak için ayağa kalktım. Kendine bir bardak dolduruyor ve bana isteyip istemediğimi sormuyor.

"Kızımı kontrol etmeye gidiyorum," dedi. Bir an için Evie'yi kontrol edeceğini sandım ama sonra yirmi yaşındaki psikopat kızını kontrol edeceğini anladım.

İçimi çekiyorum ve başımı sallıyorum. Sonra kapının kenarında bir şey hareket ediyor. Bir gölge. Artık yok.

Chloe. O yaptı. Bundan eminim. Orada durmuş, tartışmamızın her kelimesini dinliyor ve muhtemelen her saniyesinden zevk alıyordu.

Daha sonra yukarı çıktığımda yatak odasında konuştuklarını duyuyorum ve kapının önünde bir an duruyorum. Döşeme tahtaları gıcırıyor. Nefesimi tutarken irkiliyorum.

'Başka ne yapabilirim bilmiyorum baba! Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum!' 'Şşt. Tatlım. Her şey yoluna girecek,' diye yatıştırır Richard.

Hayır, olmayacak! Beni sevmesini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum! Her gün bana ne kadar kalacağımı soruyor! Her gün! Ama sen istediğim kadar kalabileceğimi söyledin ve ben kız kardeşimi gerçekten tanımak istiyorum, anlıyor musun? Gitmek zorunda mıyım, baba? Kalıp kız kardeşimle vakit geçiremez miyim?"

Ne yalancı bir inek. Richard sert ve öfkeli bir sesle karşılık verir. "Öyle mi dedi? Evet! Bunun için endişelenme, tatlım. Onunla konuşacağım."

Sanırım hasta olacağım. Evie'yi yatak odamıza götürüyorum çünkü hoşuna gitse de gitmese de Evie bizimle uyuyor. Ama sonuçta bunun bir önemi yok çünkü Richard üst üste ikinci gece de tek kelime etmeden yastığını alıp misafir odalarından birinde uyumaya gidiyor.

Chapter Nineteen

Evin etrafına kameraları yerleştirmem gerekiyor ve bunu bu gece yapmalıyım. Tek sorunum bu evin gıcırdaması. Yüksek sesle. Chloe ya da Richard araştırmak için kalkarsa diye iyi bir bahaneye ihtiyacım var.

Tesadüfe bakın ki, burada bir tane var.

Uyuyan bebeğime bakıyorum, yatağımın kenarına oturuyorum ve bekliyorum. Sonra, gece yarısından birkaç dakika sonra, Evie beslenmek için uyanıyor. Biberonunu veriyorum, ama sonra onu karyolasına geri koymak yerine kucağımda ayağā kalkıyorum ve hafifçe kalçamda zıplatıyorum.

"Küçük bir yürüyüşe çıkıyoruz, tamam mı tatlım? Küçük yumruklarıyla gözlerini ovuşturuyor. İzin versem hemen uyuyacağına bahse girerim, ki bu normalde minnettarlıktan ağlamama neden olurdu.

Ama bu sefer değıl. 'Küçük bir maceraya çıkıyoruz. Ne dersiniz?'

Telefonumu bornozumun cebine sokarken küçük bir inilti çıkarıyor. Yatak odasının kapısını biraz açıyorum. Sessizlik. Evie kalçama sıkıca yapışmış halde, koridor boyunca usulca çocuk odasına doğru yürüyorum. Dolabı karıştıırken ve kameraları bebek battaniyelerinin arkasına sakladığım yerden alırken bir gözümü kapıdan ayırmıyorum. Bu odada bir tanesini saklamak için en iyi yerin oyuncak ayının içi olacağına çoktan karar vermiştim. Bunu gerçekten uzun uzun düşündüm. İdeal değıl, çünkü filmlerde hep böyle yaparlar, dolayısıyla birinin ilk bakacağı yer orasıdır, ama ben

aklıma başka bir şey gelmiyor. Oyuncak onun için çok büyük, bu yüzden sadece dolabın üstünde toz topluyor.

Zavallı ayıcığı kesip açarken, beyaz dolgu malzemesini çıkarırken, kamerayı içeri iterken ve dolgu malzemesini geri sokarken Evie'yi karyolasına yatırdım.

Arkamda bir ses duyuyorum. Ya da belki hayal ediyorum. Nefesimi tutuyorum, gözlerim kapıya dikilmiş. Şu anda biri içeri girse, yaptığım şeye mantıklı bir açıklama getirebilmemin hiçbir yolu yok.

Sessizlik. Bir nefes veriyorum ve görevime dönüyorum. Zavallı ayıcık, onu rafına geri oturtup kamerayı doğrudan karyolaya doğrulttuğumda ve iPhone uygulamamdan açının doğru olup olmadığını kontrol ettiğimde biraz dağılmış görünüyor. Sonra diğer dört kamerayı, alışverişe gittiğimizde bebek eşyalarını taşımak için kullandığım büyük mavi pamuklu bez çantaya koyuyorum. Onları bebek bezi paketlerinin altına koyuyorum, çantayı omzuma alıyorum, yeni uyumuş olan Evie'yi kucağıma alıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Sonraki durak, oturma odası.

Merdivenlerden inerken çıkardığım ses o kadar yüksek ki her iki adımda bir durmak zorunda kalıyorum, kalbim boğazımda atıyor.

Oscar bizi merdivenlerin dibinde bekliyor. Yukarı çıkmasına izin verilmediğini biliyor ve bu konuda çok itaatkâr. Ama şimdi etrafımızda zıplıyor, kuyruğu yol boyunca bir ya da iki vazoyu devirmekle tehdit ediyor. Belki de bunu şimdi yapmak kötü bir fikirdi. Evie gülüyor çünkü Oscar üzerime atlıyor. Daha önce kimse uyanmadıysa, şimdi her an uyanabilirler.

İlk durak, kiler. Chloe bizi zehirlemek istiyorsa, bunu orada yapacaktır. Bir kavanoz kahvenin içine fare zehri damlatmak ne kadar zor olabilir ki? Belki de çikolatalı pastayı yemediğim için şanslıyım.

Evie'yi bir battaniyenin üzerine yüzüstü yatırıyorum, sonra da ayak parmaklarımin üzerinde durarak un ve kinoa paketlerinin arasına bir kamera saklıyorum. Paketlerin hepsi aşağı yukarı beyaz ve kameranın çok fazla göze çarpmayacağını umuyorum. İyi bir açı yakalarken olabildiğince görünmez olmak için birkaç deneme yapmam gerekiyor ama başarıyorum ya da yeterince yaklaşıyorum.

Sonraki durak, oturma odası. Evie'yi kucağıma alıyorum, battaniyesini çantaya geri koyuyorum ve geri çekilip yaptığım işi hayranlıkla izliyorum.

"Burada neler oluyor?"

Arkamı döndüğümde nefesim kesiliyor. Richard mavi beyaz çizgili pijamalarıyla orada duruyor, saçları bir tarafa doğru sarkmış.

"Ben-" Yüzünü inceliyorum, kalbim boğazımda atıyor, ne kadarını

gördüğünü anlamaya çalışıyorum. Ama bir cevap beklerken gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

Cevap ver. Raflara, az önce sakladığım kameraya doğru bakmıyor.

"Uyuyamıyordum. Her şeyi denedim. Seni uyandırmasın diye onu aşağıya indirdim.

"Artık uyandım. Bütün gece evin içinde tepinip durdun."

Öyle mi yaptım? Özür dilerim. Ben...' Evie başını omzuma yaslıyor.

Göz kapakları çırpınıyor. Uyumasına saniyeler kaldı.

"Nihayet! Gözlerimi abartılı bir şekilde devirerek söylüyorum. Richard iç geçiriyor. "Artık hepimiz yatabilir miyiz lütfen?"

"Evet. Ben de öyle dedim. "Sanırım yapabiliriz. Çantayı almak üzereydim ama tereddüt ettim. Battaniyeyi yerine koyarken dikkatli değildim ve kameralardan birinin dışarı çıktığını açıkça görebiliyorum. Ne olduğunu ve ne için olduğunu bilmek isteyecektir. Arkasını döndü. "Geliyor musun?"

"Evet, geliyorum. Çantayı ayağımla itiyorum ve alt rafın altına, gözden uzak bir yere kaydırıyorum. Daha sonra alırım.

Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum. Benimle odamıza gelmesini bekliyorum ama sahanlığa vardığımızda sola dönüyor ve beni sağa dönmek zorunda bırakıyor. Görünüşe göre affedilmedim.

Evie'yi tekrar uyuttum ve kendi yatağıma kayarak kamera uygulamasını kontrol ettim.

Ben yaptım. En önemli yere iki kamera koydum. İkisini de buluta kayıt yapacak şekilde ayarladım ve sonunda uyumaya gittim.

Chapter Twenty

'Konuşmamız gerek,' diyorum.

Richard hızlıca bileğini oynatıyor ve saatine bakıyor. Dün gece beni odama geri götürdüğünden beri ona söylediğim ilk sözler bunlar. Onu kalkmış ve giyinmiş olarak mutfakta bulunca şaşırdım. Saat sabahın yedisi bile değil. Kahve makinesini açtım ve öğütülmüş çekirdekleri dağıtıcıya döktüm.

"Gelemem. İşe gitmem gerekiyor. Öğleden sonra görüşürüz."

"Ama kahvaltı etmedin."

"Şehirde bir şeyler bulacağım."

Dün bana kızgın olduğunu düşünüyordum ama bu tamamen yeni bir seviye. Bana bakmıyor bile. "Gerçekten konuşmamız gerek, Richard. Söylemek istediğim şey, Chloe hakkında gerçekten konuşmamız gerektiği, çünkü dün gece ona her şeyi anlatmaya karar verdim. Ona uydurduğu fotoğrafı anlatacağım; hatta fotoğrafın sahte olduğuna tanıklık etmesi için Simon'dan yardım isteyeceğim. *Benden* bu evi terk etmemi ve bebeğimi de yanıma almamı istediğini söyleyeceğim. Onunla ilgili doğru olmayan bir şeyler olduğunu söyleyeceğim, sanırım bunu biliyorsun ve gitmesi gerekiyor."

"Ne zaman evde olursun?"

"Dörde kadar dönmeye çalışacağım. Bu akşamki akşam yemeği partisi için her şey hazır mı?"

Yüzüm bomboş. "Ne akşam yemeği partisi?"

Çoktan odadan çıkmıştı, sırtı bana dönüktü, bir elinde pahalı deri çantası vardı ve diğer eliyle kravatını çektiştiriyordu. "Lütfen bana unuttuğunu söyleme!

'Doğum günü partisi mi? Yarın,' diye geveledim.

"Yarın mı?" Başını eğiyor. Bu bir şaka mı? Joanne! Bu gece!

Gözyaşlarına boğuldum.

"Chloe? Kapısını çalarak usulca söylüyorum. Az önce Richard'ın bana ne kadar kızgın olduğu yüzünden hâlâ titriyorum. "Bunu halletsen iyi olur, yemin ederim," diye bağırıyordu.

Kapıyı açtı. "Ne?

"Doğum günü partin yarın, değil mi? Sorarken yüzümü buruşturmadan edemiyorum.

"Yarın!" diye bağıyor. "Hayır! Bu gece! Neden?"

'Ama bana Cumartesi olduğunu söylemiştin!'

Aman Tanrım. Sanki hiç beynin yok. Buraya geldiğimden beri Cuma diyorum. Babama sor.'

Alt dudağımı ısırdım. "Evet, öyle dedi. Tartışmak istiyorum, gerçekten istiyorum, Cumartesi dediğini biliyorum ve bana tuzak kurduğunu biliyorum. Başarısız olmamı istiyor. Babasına ne kadar korkunç bir üvey anne olduğumu göstermek istiyor, üvey kızının yirmi birinci yaş günü için bir düzine kişilik basit bir parti düzenlemeye zahmet edemeyen babasına. Aslında, Richard bundan bahsetmeseydi, misafirleri gelecekti ve parti olmayacaktı. Sadece bir elimde bir tabak zeytin, diğer elimde bir şişe gül suyu tutacaktım.

İki seçeneğim olduğunu fark ettim. Ya Richard'ın onun tarafını tutacağını çok iyi bildiğim için fikrimi savunur ve Üçüncü Dünya Savaşı'na neden olurum ya da durumu kurtarır ve on iki saatten az bir süre kala on üç kişilik bir doğum günü partisi düzenlerim - bu kesinlikle bir alamet olmalı.

İkinci seçenek o zaman.

Chloe gözlerini bana dikti. 'Bu her şeyi yanlış gün için sipariş ettiğimiz anlamına mı geliyor? Arkadaşlarım gelecek ve yiyecek ya da içecek hiçbir şey olmayacak mı?

'Hayır, hayır. Her şey kontrol altında.'

'Öyle olsa iyi olur,' diye tersledi, kapıyı çarpmadan önce.

Masama oturdum ve Gourmet Catering'den Chris'i aradım. Yanlış anlaşılmayı açıkladım ve garsonlar da dahil olmak üzere bu gece yapıp yapamayacağımızı sordum.

'Ne yazık ki Bayan Atkinson, bu akşamki partinize hizmet vermem mümkün değil. Zaten tamamen doluyuz.'

Alt dudağımı ısırđım. "Bu çok kötü.

"Yarınki siparişı iptal edecek misiniz?" diye soruyor. 'Çünkü kırk sekiz saatten önce iptal ederseniz tam ücret alınıyor. Web sitemizde yazıyor.

"Anlıyorum. Elden bir şey gelmez sanırım. "Korkarım hayır, Bayan Atkinson.

Telefonu kapatıp diğer yemek şirketlerini arıyorum, her biri giderek daha uzakta ve daha pahalı. Sonunda bütçemden sekiz yüz pound daha fazlasına bu işi yapacak bir şirket buluyorum. Bu noktada o kadar rahatladım ki, mükemmel olduğunu söylemem gereken bir menü önerirken neredeyse ağlayacaktım. Şarap isimlerinden, şampanyadan, kokteyllerden bahsediyor... "Olur mu?" diye soruyor.

"Evet!" dedim. 'Evet, bu işe yarar! Hem de hepsi! Çok teşekkür ederim. Sen bir cankurtaransın!'

Gülüyor. "Endişelenmeyin, Bayan Atkinson. Bu çok sık olur. Öğleden sonra saat dörtte görüşürüz.'

Sonra pastaneyi aradım ve durumu anlattım.

"Üzgünüm ama pastayı zamanında hazırlamamın imkanı yok.

"Anlıyorum," diyorum, hâlâ bir önceki galibiyetimin etkisindeyim. Yarınki siparişı iptal ediyorum - sadece yüzde 50 ceza, pazarlık - ve internette bir Kara Orman pastası tarifi arıyorum.

Bütün sabahı Evie'yle birlikte bebek arabasında alışveriş yaparak ve öğleden sonrayı da Evie'yle birlikte mutfaktaki oyun parkında pasta yaparak geçirdim. Masanın üzerine güzel çarşaf lar serip sandalyeleri ve kanepeleri düzenlerken onu sabah odasına taşıdım. Arada onu besledim, bezini değiştirdim ve uyuttum.

Chloe hiçbir yerde görünmüyordu.

Simon yardım etti - Chloe'nin arkadaşlarını istasyondan alabilmesi için gelmesini istedim. Saat neredeyse dört oldu ve bu noktada hala kaç kişi, ne zaman ya da isimlerinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Simon şampanya kadehlerini masaya bırakırken, "Chloe için güzel bir parti veriyorsun," dedi.

'Teşekkür ederim. Umarım mutlu olur,' dedim. Mutlu olsa iyi olur. Hiçbir şeyi şansa bırakmadım.

Dörde üç kala yemekçiler geldi. Onlar her şeyi organize ederken ben yukarı çıkıp üzerimi değiştiriyorum, Evie kalçamda. Ne ben onun yanından ayrılıyorum ne de o benim. Bu arada Chloe'den hâlâ bir iz yok. Dördü on beş geçe Richard eve geldi, üst katta bana katıldı.

'Her şey harika görünüyor tatlım,' diyor. "Sen de dahilsin. Kollarına atıldım. O kadar rahatlamıştım ki ağlayabilirdim. Chloe'nin doğum günü hediyesi elimde - Harrods'tan 250 sterlinlik bir hediye kartının en iyisi olacağına karar vermiştik, böylece istediğini seçebilecekti.

"Doğum günü kızı nerede?" diye sorar. "Hiçbir fikrim yok.

Ben hazırlanmayı bitirirken Richard Chloe'yi aramaya gitti. Saat 17:00'de tekrar aşağıdayım. Evie odamdaki karyolasında uyuyor.

Richard endişeli bir ifadeyle, "Umarım bir şey olmamıştır," diyor. Ona mesaj bırakıyor ama telefonlarına geri dönmüyor.

"İşte orada. Pencereyi işaret ediyorum. Chloe bisikletimi patikadan yukarı itiyor, üstü başı dağınık görünüyor. Onunla salonda buluşuyoruz.

"Neler oluyor? Richard soruyor. "Misafirlerin ne zaman geliyor?"

"Misafirlerim mi? Alt dudağı titriyor. Ağlamaktan gözleri kızarmış. O titreyen parmağıyla beni işaret ediyor. 'Yanlış güne denk geldi! Bütün arkadaşlarımı arayıp gelmemelerini söylemek zorunda kaldım! Hayatımda hiç bu kadar *utanmamıştım!*

Çenem düştü. "Ne? Ama ben-

"Sen neden bahsediyorsun! Richard diyor ki. 'Joanne her şeyi düzeltti. Parti salonda hazır!'

Kızgın ve keskin hareketlerle ceketini çıkarır ve yere atar. "Bunu bana söylemedi. Yanlış güne denk geldiği için partinin iptal olduğunu söyledi.

Richard'ın öfkeli bakışlarına karşı kendimi şimdiden hazırlayarak, "Hayır, yapmadım," diye geveledim.

Ama onun yerine Chloe'ye kaşlarını çattı. "Joanne bütün gününü partiyi senin için hazırlamakla geçirdi.

"Bunu bilmiyordum. Kimse bana söylemedi.'

"Kimsenin gelmeyeceğini mi söylüyorsun? İnanamayarak sordum.

"Ciddi olamazsın, Chloe! Richard tersledi. "Joanne bir sürü zahmete girdi ve sen şu anda çok şımarık davranıyorsun.

Ona saf nefret dolu bir bakış fırlatıyor ama hemen kendini tutuyor. Bir hıçkırık koparır, omuzlarını titreten büyük bir hıçkırık. Sonra kolunu gözlerinin üzerine atıyor, boğuk bir "Senden nefret ediyorum!" sesi çıkarıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak yukarı koşuyor.

Evie ağlamaya başlar.

İki garson sabah odasına açılan kapının girişinde durmuş, ellerinde birer tepsi şampanya kadehi tutmaktadır.

"Lanet olsun," diye mırıldandım ve karşıya geçip iki tanesini mideye indirdim.

Richard gülerek, "Gerçekten her şeyi yapmışsın," dedi. Son zamanlarda ilk kez benim tarafımda olduğu için o kadar mutluyum ki, Chloe ortaya çıktığından beri en iyi akşamımı geçiriyorum.

Chloe suratını astı ve Richard onu ne kadar ikna etmeye çalışsa da odasından çıkmayı reddetti. Garsonları eve gönderdik ve yoğurt soslu nane kuzu koftası ve pastırmalı İtalyan arancini topları yedik. Simon'a roka ve nar reçeli ile Prosciutto'ya sarılmış armut tabaklarını verdik çünkü saklanmayacaklardı, soğuk etler ve peynirlerin yanı sıra bütün bir somon balığı ve Tanrı bilir başka neler vardı. Dondurucuya koyabildiklerimizi koyduk, sonra da Kara Orman pastası ve şampanya ile karnımı doyurdum.

O gece Richard benimle birlikte yatak odasına döndü. Evie'yi karyolada bizimle birlikte tutmak istediğimi söylediğimde itiraz bile etmedi. "Burada çok daha iyi uyuyor," dedim. Bu doğrudu ama asıl nedenin onu çocuk odasında yalnız bırakmaktan korkmam olduğunu söylemedim. Kollarına sokuldum.

"Sanırım bu sadece onun açısından bir yanlış anlaşılmaydı," diye fısıldadı.

Sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum ama yine de bu kadar çabuk dönüşmesini beklemiyordum. İçimi çektim ve bıraktım. O kadar güzel bir gece geçirmiştik ki, doğum günüm de olabilirdi ve bunu mahvetmeyecektim.

Chapter Twenty-One

Richard'a 'Bunu bilerek yaptı' dedim. Ertesi sabah oldu ve Richard ilk kez benim tarafımı tuttuğu için hâlâ çok mutluyum. Kalkıp aşağı indiğimizde Harrods hediye kartını şöminenin üzerinde bıraktığımız yerde bulduk. Onu küçük parçalara ayırmış ve zarfının içine geri koymuştu. Gülsem mi ürpersem mi bilemedim.

Richard ona gösterdiğimde "Çok şımarık," diye mırıldandı. Tepkisi karşısında şok olmuşum. Richard çok nadiren küfür eder.

Çok güzel bir gün ve bahçede yürüyoruz, Evie bebek arabasında, Oscar Richard'ın yanında yürüyor.

Richard'la birlikte arazide yaptığımız bu yürüyüşlere bayılıyorum. Her şeyin bize ait olduğuna her zaman inanamıyorum. Çok fazla şey var gibi görünüyor. İki dönümlük yemyeşil çimler, güzel çiçek tarhları, kestane ağaçları, günlerce süren manzaralar. Richard cebini karıştırıp balıklar için biraz yem serperken balık havuzunun yanında duruyoruz. Normalde onları isimleriyle çağırırdı. Evet, benim şapşal, harika kocam balıklarımızı ilk aldığımızda onlara isim verdi ve çağırdığımda doğru balığın geleceğini garanti ediyor, bu da beni güldürüyor çünkü hepsi aynı görünüyor.

Ama bugün onları çağırmıyor. Bu onların yüzeye çıkıp ne kadar yiyecek varsa kapışmalarını engellemiyor.

"Neyi bilerek yaptı?"

Omzuna vurdum. 'Biliyor musun? Bana yanlış günü söyle! Bugün olduğunu!' Gözlerimi kocaman açıyorum. 'Dün sabah bu konuyu açmamış olsaydın ne olurdu, düşünebiliyor musun? Dramı? Hazırlanmak için hiçbir şey yapmadığım bir partiye gelen bir düzine insan? Onun istediği de buydu, biliyorsun. Beni küçük düşürmek. Benden gerçekten nefret ediyor.' Sonra merak ediyorum, bir düzine arkadaşı var mı? Ya da on tane? Ya da *hiç*?

Richard'a bakmak için döndüm. Boynunun yan tarafında bir damar zonkluyor.

"Yani Chloe'nin sana kasten yanlış günü söylediğini düşünüyorsun. Ses tonu buz gibi. Kelimeleri dişlerini sıkarak söylüyor. Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Gayet açık olduğumu sanıyordum.

Ama belki de hiçbir şey söylememeliydim. Her neyse, artık çok geç. Omuzlarımı dikleştiriyorum.

Korkarım öyle. Tıpkı ben çalışırken Evie'ye yardım etmesini istediğimi söylemediğim için beni suçladığı zamanki gibi. Ya da bakkalın önünde buluşmak için sözleştiğimizde onun yerine arabaya gittiğinde, sonra da söylediğimin bu olduğunda ısrar ettiğinde olduğu gibi. Ya da o zaman--'

Yürümeyi bıraktı. "Neyin var senin? Bazı şeyleri unutuyorsun, Joanne. Sorun değil, olur böyle şeyler, ama bence sorumluluk almalısın, değil mi? Açıkçası hataların için Chloe'yi suçlamak biraz çocukça ve kindarca. Doğum günü partisi için yanlış günü seçmiş olman da buna dahil. Chloe'nin bu konuda şarkı söyleyip dans etmesi çocukça, kabul ediyorum, ama hataların için onu suçlamaya devam *edemezsin*.

"Ama demek istediğim-

"Ne demek istediğin umurumda değil," diye tersleyerek arkasını döndü. Oscar için bir sopa daha almıştı ama onu öfkeyle yana fırlattı. Eve doğru bir adım atıyor ama elimi koluna koyarak onu geri çekiyorum.

"Bekle! Richard, lütfen!

Arkasını döndü ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Senin gibi değil. Senin için çok endişelenmeye başlıyorum.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. O--'

Ama bitirmeme izin vermedi. "Ne? Ne gibi? Arzu ettiğin her şeyi sana sağlıyorum. Karşılığında hiçbir şey istemiyorum, bu tek şey dışında! Parmağını yüzüme doğru salladı. 'Kızımı evinde ve hoş karşılanmış hissettir. Ama sen onu sabotajla suçlayıp duruyorsun! Ve bu çok yanlış!

Gözlerini bana dikti. "Yorgunsun Joanne. Her zaman yorgunsun. Düzgün düşünemiyorsun, sorun bu. Chloe'nin seninle daha fazla ilgilenmesine izin vermelisin.

Yükü. Evie konusunda ona güvenmediğini söylüyor. Bu doğru mu?'

Günlerdir tam olarak bunu söylediğimi düşünürsek, bana bu soruyu sormasına şaşırdım. *Evie konusunda ona güvenmiyorum. Gözlerimi kapatıp göğsüne yaslanıyorum. Babama fikrini değiştirdiğini söyle ve ben de kalıp Evie'ye bakayım, tamam mı? Yoksa...*

'Hayır, sorun değil. Ona güveniyorum,' diyorum.

Daha sonra kamera uygulamasını kontrol ediyorum. Kendimi banyoya kilitlemişim ve küvetin kenarında oturuyordum. Doğrudan kameranın hareketi tanımladığı noktaya atlıyorum. Belli ki çok fazla hareket var. Hepimiz bu evde yaşıyor ve hareket ediyoruz. Hepsini daha önce inceledim, bu yüzden benim ve Richard'ın kayıtlarını hızlıca gözden geçiriyorum, birçoğu çocuk odasına girerken, ikisi de Richard onun altını değiştirmeye gittiğinde. Hızlıca ileri sarıyorum ve sonra aniden doğruluyorum. Dünden kaçırdığım bir şey var. Richard ve ben aşağıdayken Chloe çocuk odasına geldi. Evie'yi geceleri yanımda götürüyorum, son birkaç gecedir götürüyorum ama yatana kadar onu çocuk odasında bırakıyorum. Zaman damgasını kontrol ettim. Saat 18:32'ydi. Richard ve ben sabah odasındaydık, şampanyamızı yudumluyor ve küçük tabakları parmak yiyeceklerle dolduruyorduk. Tam o anda gözümü monitörden ayırmış olmalıyım.

Chloe'nin karyolaya uzanışını dehşetle izliyorum. Bunun mantıksız olduğunu biliyorum çünkü o zamandan beri neredeyse hiç durmadan Evie'yle birlikteyim, bu yüzden onun iyi olduğunu biliyorum ama elimde değil. Görüntüleri izlerken elim ağzıma gidiyor. Korkunç bir an için boğazına uzandığını düşünüyorum.

"İşte, işte, tatlı küçük kızım," diyor Chloe usulca. Evie yüzünü Chloe'nin boynuna gömerken onu karyoladan kaldırıp nazikçe omzuna yaslıyor ve odanın içinde dolaştırıyor. Ağlamıyor, sadece huysuzlanıyor. Bu noktada genellikle en iyisi onu bırakıp beklemektir.

Chloe onu öylesine şefkatle, öylesine nazikçe tutuyor ki, izlemeden duramıyorum. Ona ninni söylüyor. Duymak için zorlanıyorum. "Yatakta on kişi vardı ve küçük olan dedi ki..." Richard'ın Evie'ye sık sık söylediği ninni olduğunu hatırlıyorum. Çabucak sakinleşiyor.

Chloe onu yavaşça karyolaya yatırıyor ve battaniyeyi omuzlarına kadar çekiyor. Birkaç dakika bekler, Evie'nin başını usulca okşar, sonra odadan çıkar. Tüm sahne beş dakikadan fazla sürmez.

Artık neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Chapter Twenty-Two

Bugün Pazartesi, yani bugün çalışıyorum. Chloe kahvaltıda bile bundan bahsetti ve Richard'ın bakışlarını üzerimde hissettim.

"Yani bugün Evie'ye ben bakacağım, doğru mu?" diye sordu. Tam cevap verecektim ki, "Yanlış bir randevu almak istemem," diye ekledi.

İçimi çektim. "Evet, doğru," dedim. "Birkaç saatliğine Evie'ye göz kulak olmanı istiyorum. Söyleyebileceğim başka bir şey yoktu, özellikle de sonuçları bu sabah laboratuvardan aldığımdan beri. Richard duştayken saat 7'de telefonuma bir e-posta geldi. Yatakta oturmuş telefonuma bakıyordum, zaten bütün gece yaptığım bir şeydi, o güne kadar kaydedilen görüntüleri gözden geçiriyordum. Richard'ın Evie'yi oturma odasında beslediği bir görüntü vardı ve o kadar güzeldi ki yaklaşık yirmi kez tekrar izlemek zorunda kaldım. Ona öyle bir sevgiyle bakıyor ki gözlerim yaşardı. Sonra Chloe ile çocuk odasındaki sahneyi tekrar izlemek için saatler harcadım. Daha önce kaçırdığım bir şeyi bulmak istediğimi itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Richard'a gösterebileceğim ve onun gerçek Chloe'yi görmesini sağlayacak bir şey ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım hiçbir şey bulamadım. O sadece tatlı, şefkatli ve sevecendi.

Deliren ben değilim biliyorum ama Chloe bana o aptalca oynanmış fotoğrafı göstermemiş olsaydı, kesinlikle kafamın incelenmesi gerektiğini düşünürdüm. Büyükannem, annemin en küçük şeylerden şüphelenmeye başladığını söylerdi. Mahallede dolaşmış.

Beni sıkıca tutuyor, gözleri sanki insanların ağaç gövdelerinin arkasından atlayıp beni kollarından kapmasını bekliyormuş gibi her yere bakıyordu. Üzerinde oynanmış fotoğraf olmasaydı, ben de aynı yoldan gittiğimi düşünürdüm.

Kalbim boğazımda atarken raporu açtım ve benim için hiçbir şey ifade etmeyen içerik listesini okudum. *Sorbitol, propilen glikol, metil parahidroksibenzoat...* ve ekrana bağlamak istedim, *Ama hangisi zehir?*

Ardından, özetin sonunda bir satır: *Tüm içerik CALPOL Bebek Süspansiyonu olarak markalanan ürünle uyumludur.*

Harika. Demek benim. Gerçekten deliriyorum.

Kahvaltıdan sonra Chloe'nin Evie'nin bezini benim gözetimim altında değiştirmesine izin verdim ve itiraf etmeliyim ki harika bir iş çıkardı. Nazik ve rahattı ve Evie hayran gözlerini ondan alamıyordu. Chloe bezi yerine oturtuyor ve Evie ona bakıp sevinçle kıkırdıyor. Karnını doyurduktan sonra - hiç duyulmamış bir şey - hemen uykuya dalıyor ve ben de işe gitmek için hazırlanıyorum.

"Bu sabah nasılsın, Jo? Shelley ekrandan soruyor. Ben henüz bize katılmadı, görünüşe göre geç kalacak ve Shelley sadece birkaç şeyi gözden geçirmemi istiyor.

"Ben iyiyim, teşekkürler, ya sen?

Kaşlarını çatarak bana bakıyor, sanki bana daha yakından bakmak istiyormuş gibi hafifçe ekrana doğru eğiliyor. "Gerçekten iyi misin?

"Evet," diyorum parlak bir sesle. "Neden sordunuz?

Başını öne eğiyor. "Biraz solgun görünüyorsun. Bu da berbat görüldüğümü söylemenin kibar bir yolu. Bu sabah makyaj yaparak gözlerimin altındaki koyu halkalardan kurtulmaya çalıştım ama sanırım daha da kötüleştirdim.

Birden Ben devreye giriyor ve Shelley bana talimatların hızlı bir özetini veriyor, Evie uyandığı için tek kulağımla dinliyorum. Shelley toplantıdan ayrılıyor ve Ben aşağı yukarı onun söylediklerini tekrarlıyor. Evie'ye göz kulak olabilmek için telefonumu uygulama yüklü olarak konumlandırıyorum. Sonra Chloe odaya giriyor.

"Her şey yolunda mı Joanne? Ben soruyor. Aniden başımı kaldırdım. "Evet! Neden?

"Soruma cevap vermediniz.

Özür dilerim. Evet. Bana bir saniye ver.' Çılgınca soruyu hatırlamaya çalışıyorum. Değerleme uzmanıyla ilgili bir şeydi. Onlarla doğrudan bağlantı kurabilir miyim? Evet, evet. Hepsi bu kadardı.

"Dennis Sokağı'ndaki mülk için değerleme uzmanıyla konuşmamı istiyorsunuz. Sorun değil."

"Güzel."

Ben konuşmaya devam ediyor ve ben de not alıyormuş gibi yapıp telefonuma bakıyorum. Bakmadan duramıyorum. Ben'in bana kızmaya başladığını hissedebiliyorum ama yapabileceğim bir şey yok. Chloe Evie'yi kucağına aldı. Sesi kısımıştım ama hâlâ Evie'ye mırıldandığını duyabiliyorum. Yine aynı tekerleme. *Yatakta on kişi vardı ve küçük olan şöyle dedi.*

"Joanne?"

Hâlâ mırıldanan Chloe arkasını dönüp Evie'nin sırtını sıvazlıyor. Bir an kameraya ve bana doğru bakıyor.

Geri çekiliyorum.

"Hâlâ benimle misin Joanne?"

"Evet, bir saniye."

Chloe oraya bir kamera koyduğumu biliyor mu? Çok kısa sürdü. Belki sadece oyuncak ayıya bakmıştır, hepsi bu. Bu arada Evie sakinleşti ve şimdi başını Chloe'nin omzuna koyuyor. Evie'yi karyolasına geri koydu ve çocuk odasından çıktı. Evie uyumaya gidiyor ve Ben dikkatimi çekmeye çalışsa da onu izlemeyi bırakamıyorum. Bana sinirlenmeye başlıyor. Konsantre olamıyorum. İşimde değilim.

Sonunda görüntülü görüşmeyi sonlandırıyoruz ve aceleyle çocuk odasına gidiyorum. Evie mışıl mışıl uyuyor, küçük gözleri gördüğü rüyanın etkisiyle dalgalanıyor. Yanağından öpüyorum ve uzun bir nefes alıyorum.

O akşam yemekte - Beef Bourguignon ve ardından limonlu tart, çalışmam gerekiyordu ama bütün öğleden sonra yemek yaptım - Richard özellikle iyi bir ruh halinde, kız gibi mutlu haline geri dönen Chloe ile sohbet ediyor, en azından babasının yanındayken.

Limonlu tartı getirdim.

"Peki ya sen Jo? Richard söylüyor. "Bana gününü anlat. "Çok iyiydi, teşekkür ederim. Meşguldüm."

"Sana sahip oldukları için çok şanslılar," diyor ciddiyetle. "Sen olmasaydın Shelley ne yapardı?"

Richard için bir parça tart kesip tabağına koydum. "Muhtemelen başka birini tutarlardı."

"Ama işi isteyen sendin, değil mi? Chloe sesini yükseltti. Ona dik dik bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Ama Richard ona cevap verir. "Shelley'nin personel ihtiyacı vardı. Joanne'den onlara yardım etmesi için haftada iki gün çalışmasını istedi.

Chloe için bir parça daha tart kestim.

'Huh! Roxanne öyle demiyor.' Tabağı benden aldı.

Bir an o kadar şaşırdım ki konuşamadım. "Roxanne bunu sana neden söylesin ki? Sesimi tekrar bulduğumda söylüyorum.

"Bilmiyorum. Sadece sohbet ediyordu.'

"Konuşma yapmak mı? Bu da ne demek oluyor? Siz ikiniz benim arkamdan mı konuşuyorsunuz?

Richard'ın başı geriye gitti. "Joanne!

Chloe başını bana doğru eğdi. 'İyi misin Joanna? Yanlış bir şey mi söyledim?'

"Bu--

"Yanlış bir şey söylediysem özür dilerim ama Roxanne bana buraya taşınmana neyin sebep olduğunu soruyordu, çünkü her zaman çok sıkılmış gibi davranıyorsun.

Çenem düştü. "Sıkıldınız mı?

Öyle değil mi? Onu temizlik yaparken izlemekten başka bir şey yapmadığını söylüyor. Ona babamın buranın senin hayalindeki ev ve hayalindeki hayat olduğunu ve burayı sevdiğini söyleyip durduğunu söyledim, ya da babam öyle diyor. Eski patronuna eski işini geri istediğini çünkü burada sıkıntıdan çıldırdığını söylediğini duyduğunu söyledi.

"Öyle mi dedi?

Richard bana kaşlarını çattı. "Bu doğru mu?

'Hayır! Yani, tam olarak değil! Ben *öyle bir şey* demedim!' Ama yüzüm yanıyor ve eminim şu anda pancar gibi görünüyordumdur. O günü hatırlıyorum. Roxanne buradaydı. Kulaklığı takılıyken bile duymuş olmalı. Neden Richard'a yalan söyleme ihtiyacı hissettim? Neden ona ara sıra biraz çalışmak istediğimi, beynimi meşgul etmek istediğimi söylemedim? Her halükarda umurunda olmazdı. O sadece benim mutlu olmamı istiyor.

Chloe limonlu tartını dikkatlice kesiyor. "Yani, şaşırdım. Çünkü babamın bu hayatı istediğini sanmıyorum, ya sen baba?"

"Ne demek istiyorsun? Ben soruyorum.

'Yaşanan onca şeyden sonra böyle büyük bir evde yaşamak korkunç olmalı. Mutsuz olduğunu biliyorum baba. Bunu görebiliyorum. Belki o göremiyor ama ben görebiliyorum.

"Bu doğru değil," diyor Richard, kaşlarını çatarak, her ne kadar istediğim kadar güçlü olmasa da.

"Dayanılmaz olmalı," diyor ağzına bir çatal dolusu tart atarken.

"Dayanılmaz mı? Ağzımdan kaçırdım.

"Evie'ye düşkün olduğumu biliyorum baba. Hepimiz öyleyiz. Ama başka bir çocuk istemedin, değil mi baba? İstemediğini biliyorum. Olanlardan sonra olmaz.'

"Evie'den hoşlanıyor musun?

Bana döndü. "Duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum, Joanna-" "Aslında bu-

"Ama o benim babam ve ben sadece ona göz kulak olmaya çalışıyorum. Çünkü bu hiç adil değil. Söylemeye çalıştığım şey kişisel değil.'

"Chloe, tatlım. Bu kadar yeter.'

"Annemle olanlardan sonra nasıl böyle yaşayabiliyorsun? Chloe diyor ki.

"Annene ne oldu?" diye sordum.

Bana bakıyor, yüzünde gerçek bir şaşkınlık var. "Bilmiyor musun?

Richard hasta görünüyor. Ellerini yüzünde gezdiriyor.

Ona söylemedin mi? Vay canına. Bence gerçekten ona söylemelisin baba.' "Neyi söylemeliyim?

'Bu senin için çok fazla. Onun için kendini bu şekilde feda etmen hiç adil değil.

"Lütfen biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?

"Chloe, tatlım. Kilerden biraz pudra şekeri getirebilir misin lütfen?"

Richard diyor ki.

Ona dönüyorum. "Tüm söyleyeceğin bu mu? Pudra şekeri mi istiyorsun?"

Richard elini koluna koydu. 'En üst rafta, değil mi? Git ve bir bak, tatlım. Eminim bulacaksın.'

Chloe sandalyesini geriye iter ve odadan çıkar.

"Ne yapıyorsun? diye soruyorum.

"Chloe'nin bir süreliğine odadan çıkmasını istiyorum. O çok duygusal bir kız. Hep öyleydi. Durakladı, parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Sana söylemediğim bazı şeyler var.

"Ne gibi?

Chloe kapı aralığında beliriyor. Elinde küçük beyaz bir küp tutmaktadır.

"Bu da ne?
Gözlerimi kapatıyorum.

Chapter Twenty-Three

"Bizi mi gözetliyordun? Richard bağıyor.

Onu hiç bu kadar kızgın gördüğümü sanmıyorum. Noel partisinde Anthony'i öptüğümü söylediğimde bile.

Yumruğuyla masaya vuruyor. "Cevap ver bana! Chloe arka planda sırtıyor.

Bir nefes alıyorum. "Evie ve ben burada çoğu zaman yalnız olduğumuz için temkinli davranıyordum," diyorum. Ne de olsa Richard her zaman ekstra güvenlik konusunda ısrar eden kişiydi. Bunu ona şimdi hatırlatıyorum.

Chloe'ye döner. "Beni odanızda bekleyebilir misiniz, lütfen?

Bir an tereddüt eder. Yüzü maskeye benzer ifadesine geri döndü. Evin etrafındaki kameralar hakkında ne hissettiğini, hatta hissedip hissetmediğini bile bilmiyorum.

Aslında, her zaman biliyor muydu merak ediyorum.

Kadın odadan çıkar ve Richard alnını ellerinin arasına alarak ağır ağır yerine oturur.

"Özür dilerim," dedim. "Öyle demek istemedim...

Gözlerini bana dikti. "Her zaman üzgünsün, Joanne! O kadar paranoyaksın ki kendi evimde bizi gözetliyorsun! Sence özür dilemek yeterli mi?"

"Seni gözetlemiyordum.

Başını bana doğru sallıyor. "Kendinden utanmalısın.

"Endişelendim! Hareket eden gölgeler için kapıya doğru bakıyorum.
"Evie'ye zarar vermek istediğini düşündüm," diye fısıldıyorum.

Evie'ye zarar vermek mi? Yine mi? Neyin var senin? Onları ne zamandır asıyorsun? Kaç tane?"

"Uzun sürmez," diye mırıldanıyorum. "Onları daha yeni astım.
Masadan bir bardak aldı ve duvara çarptı. Sandalyemde zıplıyorum.
'Kendi evimde kızımı mı gözetliyordunuz? Nerede onlar? Sakladığın kameralar?"

Ona çocuk odasındakinin nerede olduğunu söyledim. Mutfak çekmecesinden bir çöp kovası alıyor ve Chloe'nin bulduğunu öfkeyle içine atıyor.

"Ne yapıyorsun?"

'Ne yapıyormuşum gibi görünüyor. Bunlar çöpe gidiyor.'

Merdivenleri çıkarken onu takip ediyorum.

"Lütfen Evie'yi uyandırma," diye yalvarıyorum.

Ama sanki beni duymuyor. Kendi kendine mırıldanıyor. 'Kendi evimde, kendi kızımı gözetliyorsun. Kendinden utanmalısın.' Oyuncak ayıyı yırtıp açıyor ve yere fırlatıyor. Evie'nin gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ağzı bozularak ağlamaya başlıyor.

"Chloe? Kapalı kapısının önünden geçerken seslendim. "Evie'ye yardım eder misin lütfen?"

"Oh, şimdi de Chloe'nin yardım etmesini istiyorsun! Richard tersler. Chloe kapısını açar.

"Sorun değil, ben yaparım.

"Bu ne cüret? Richard merdivenlerden aşağı koşarken mırıldanıyor. Ben de peşinden koşuyorum. Aşağıya vardığında bana döndü ve elini uzattı.

"Telefonun. "Ne

için? Sızlanıyorum.

'Uygulamayı görmek istiyorum. Kaç kamera yerleştirdiğiniz konusunda bana yalan söyleyip söylemediğinizi kontrol etmek istiyorum.

Mutfağa gidip ona telefonumu uzattım. Titriyordum. "Yalan söylemedim. Ben de diyorum ki

"Sanki yapmadın da," diye tersliyor. 'Söylediğin hiçbir şeye güvenemem. Artık kim olduğunu bile bilmiyorum. Ekranımı bıçakladı ve telefonumu geri verdi. "Onu sildim. Eğer bunu bir daha yaparsan, eğer önce benimle konuşmadan bu evin etrafına kamera saklarsan, ...' Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Jo. Gerçekten bilmiyorum.

Sonra dışarı çıkıyor ve poşeti çöp kutusuna atıyor.

Daha sonra, o sakinleştikten sonra, mutfak masasına oturduk. Hâlâ titriyorum. Burnumu peçeteyle sildim.

"Benden nefret ettiğini görmelisiniz.

"Senden nefret mi ediyor?" Bana iki kafam varmış gibi bakıyor. "Bunu nasıl söylersin? Senden nefret etmiyor! Sana gerçekten düşkün!"

Aman Tanrım. "Öyle diyorsun ama bu akşam onu duydun! Aramıza kama sokmaya çalışıyor. Seni burada olmak istememekle, başka bir bebek sahibi olmak istememekle suçluyor. Diane hakkında ne demek istedi? Bana söylemediğin şeyler olduğunu söylemiştin. Ne gibi şeyler?

Yanaklarını ovuşturuyor, tavana bakıyor. "Resmi olarak Diane'in ölümünün intihar olduğuna karar verdiler.

Çenem düştü. "İntihar mı? Ama bana kanserden öldüğünü söylemiştiniz!" "Kesinlikle söylemedim. Bu varsayımı sen yaptın.

"Ama hasta olduğunu, uzun bir hastalıktan sonra öldüğünü söylemiştiniz.

"Evet, çünkü öyleydi. Çok depresyondaydı. Çok fazla içiyordu. Bu bir süredir devam ediyordu.

"Duyduklarıma inanamıyorum. Bunu bana neden söylemedin?"

İki parmağını gözlerine sürüyor. "Çünkü bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum. Bunu anlamak sizin için bu kadar zor mu?

Yüzüğümü parmağımın etrafında döndürerek az önce söylediklerine anlam vermeye çalışıyorum. "Nasıl öldü?

"Yaşadığımız evin tam boy bir galerili giriş holü vardı. Diane üçüncü katın korkuluklarından düştü. Kafa üstü aşağıdaki karo zemine düştü. Çarpmanın etkisiyle öldü.

"Aman Tanrım.

Gözleri yaşlarla doluyor. "Hasta olduğunu biliyordum; içki içtiğini biliyordum. Konferansa gitmem gerekiyordu ama her gün aradım, günde en az iki kez. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim, anlıyor musunuz? O gün aradım. Birçok kez aradım ama Diane cevap vermedi. Dışarı çıktıklarını düşündüm. Komşulardan birini aramalıydım, arabayla gelip emin olmalarını istemeliydim.

"Bilemezdin. Şimdi onu bu konuyu tekrar açmaya zorladığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Elini tutuyorum ve bir süre sessizce oturuyoruz. "Chloe için şok edici derecede korkunç olmalı," diyorum usulca.

"Öyleydi. Elimi sıktı. 'Chloe iyi bir kız, gerçekten öyle. Keşke bunu görebilseydin.

İç çekiyorum. "Onu yemekte duydun. Başka bir çocuk istemediğini itiraf etmen için sana yalvarıyordu. En azından Evie'ye düşkün olduğunu kabul etti,' diye ekliyorum alaycı bir tavırla.

Bana döndü ve yüzümü inceledi. "Yaptığın çok garip bir şeydi Jo. Onu gözetlemek için evin etrafına kameralar saklamak. Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum.

"Bakın, Chloe'nin yaşadıkları için çok üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm. Özellikle de hiçbir fikrim olmadığı için ve açıkçası keşke bana söyleseydin. Ama o artık bir yetişkin. Sesimi alçaltıyorum. "Bana bu evi terk etmem gerektiğini ve sonsuza dek burada kalıp hayatımı cehenneme çevirmek için elinden geleni yapacağını söyledi.

"Tamam. Bu kadar.' Aniden ayağa kalktı. "Dr. Fletcher'ı görmeni istiyorum. Ses tonundaki bir şey bana şaka yapmadığını söylüyor.

'Uydurmuyorum, Richard. Ben böyle değilim.'

"Öyle olmadığını sanıyorsun ama öylesin!" diye bağırıyor. "Ne dediğinin farkında değilsin! Bana bakışından, bir an için komşumuz Bayan Delaney'nin anneme yaptığını bana da yapıp yapmayacağını merak ediyorum: annemin akıl hastanesine kapatılmasıyla sonuçlanacak bir süreci başlatmak. Bu çok çirkin olurdu. Yani, Bayan Delaney iyi niyetliydi ve doğru olanı yaptı. Oysa ben deli değilim.

Değil mi?

Chapter Twenty-Four

O gece Richard ve ben karanlıkta yatakta uzanıyorduk. Ben tamamen uyanıktım ve tavana bakıyordum. Daha önceki tartışmamızdan beri neredeyse hiç konuşmamıştık. "Belki Chloe yeniden evlendiğim için beni biraz kıskanıyordur" dediğinde uyumaya gittiğini düşünmüştüm.

Dürüst olmak gerekirse şu anda sanki günlerdir çölde sürünüyormuşum da bana bir şişe su uzatmış gibi hissediyorum. Hissettiğim minnettarlık çok büyük.

"Biraz mı? Ses tonumu hafif tutmaya çalışarak söylüyorum. 'Bu evlilikte cehennem kadar mutsuz olduğunu kabul etmeni istiyor. Cehennem kadar mutsuz musun, Richard?'

"Öyle demek istemedi.

Bu çok uzun sürmedi. "Öyle misin?

Bir dirseğinin üzerinde durur. "Gözlerimin içine bak, Joanne. Seni seviyorum, ailemi seviyorum, seninle olan hayatımı seviyorum. Beni yıllardır olmadığım kadar mutlu ettin. On yıllardır.'

"Yani Isabella'yı özlemiyor musun?

İrkildi. "Isabella mı? Onun ne alakası var?"

Battaniyeyi karıştırıyorum. "Seninle ilişkisini bitirdiği için pişman olduğunu biliyorum. "Ne olmuş yani? Bu onun sorunu.

"Yani onu özlemiyor

musun?" "Tanrım hayır.

"Onu görmüyor musun?"

"Hayır! Buna ne sebep oldu? Aramızdaki ilişkiyi bitirdiğinden beri Isabella'yı görmedim. Başını avucunun içine dayadı. "Neden birdenbire Isabella için bu kadar endişelendin?"

"Bilmiyorum. Gerçekten değilim, sadece...' İçimi çektim. "Chloe bana Diane'i hâlâ sevdiğini söyledi. Onu hala özlediğini."

"Dur bir dakika. Ben Isabella'yı özlediğimi sanıyordum."

"Seviyor musun? Hala Diane'i seviyor musun?"

"Jo, tatlım, beni dinle. Ben seni seviyorum. Sadece seni."

"Bu bir cevap değil."

İyi. Diane'i özlemiyorum. Diane'i hâlâ sevmiyorum. Chloe'nin böyle bir şey söyleyeceğini hayal bile edemiyorum."

"Ben uydurmadım-

'Geçmişte Chloe'yi şımarttım, bu doğru. Küçükken başına gelenleri telafi etmeye çalıştım. Bırakın başka bir aile kurmayı, yeniden evlenmemi bile beklemiyordu ama konu bu değil. Mesele şu ki, Evie'nin saçının teline bile dokunmazdı. Bunu bilmek zorundasın.'

Başımı salladım. Biliyorum. Onu Evie'yle gördüm. Ona karşı çok tatlı.'

Bir nefes verir. "Şimdi böyle söylüyorsun ama evin etrafına kameralar yerleştirdiğini ve geçen gece banyoda onu suçladığın sahneyi düşünürsek..." İç çekiyor. "Bu çok fazla, Jo."

"Biliyorum."

"Chloe'nin Evie'yi zehirleyeceğine inanmadığını söyle bana. Bunu senden duymam gerek.'

"Chloe'nin Evie'yi zehirleyeceğine inanmıyorum." "Dr. Fletcher'ı göreceğine söz ver."

Gözlerimi tavana kaldırıyorum. "Söz ver bana."

"Söz veriyorum."

Dr. Caroline Fletcher yapamam bkz. Ben kadar ve aşığadaki Perşembe sabahı. Richard'a söylediğimde memnun oldu.

"Ve sen yokken Evie'ye bakmak için işten izin alacağım. "Gerçekten mi? Onu da yanımda getirecektim. Sadece yolun yukarısında."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. Dünden bile çok daha yaşlı görünüyor. Bir gecede bir sürü yeni gri saç filizlenmiş gibi görünüyor.

"Endişelenmeni istemiyorum. Burada olduğumu ve Evie'ye bakacağımı bilmeni istiyorum."

"Teşekkür ederim. Göğsüne doğru başımı salladım.

"Bütün gün mü?" "Evet.

'Bu durumda, Londra'ya gitmemin bir sakıncası var mı? Biraz alışveriş yapmam lazım. Ve eğer müsaitse Robyn ile öğle yemeği yiyebilirim.

'Bence bu mükemmel bir fikir,' diyor.

Sonraki üç gün boyunca Chloe'ye iyi davranmak için elimden geleni yaptım. Kısmen Richard'ı yatıştırmak için, kısmen de küçükken başına neler geldiğini bildiğim için, *tüm bunların* onun suçu olmadığını, bu kadar berbat durumda olmasının onun suçu olmadığını düşünmekten kendimi alamıyorum.

Ona Evie'yi beslemek isteyip istemediğini soruyorum, sonra da ona ne kadar iyi bir iş çıkardığını söylüyorum. Çarşamba günü Roxanne arayıp gelemeyeceğini ve onun yerine Cuma günü geleceğini söyledi. Ona sorun olmadığını söyledim. Öğle yemeğinden sonra Chloe sormadan bisikletimle gitti ve h a v a kararana kadar dönmedi. Ona sorun olmadığını söyledim ama çoktan yukarı çıkmıştı. Akşam yemeğinde Richard Chloe'ye bugün ne yaptığını soruyor, o da bir *arkadaşını* görmek için köye gitmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor. Sonra bana bakıyor, alt dudağı titriyor. Richard bana yavru köpekleri boğarken yakalamışım gibi bir bakış fırlatıyor.

Kendime ikisinin de biraz kırık olduğunu ve sabırlı olmam gerektiğini hatırlatıyorum.

Dr. Fletcher bana sorunun ne olduğunu sorduğunda, ona son zamanlarda endişeli hissettiğimi söyledim. Bunun nedenini açıklığa kavuşturmak için bana birkaç soru sordu. Kocamın kızının birkaç haftalığına bizimle kalacağından bahsettim. Neredeyse iki yıldır konuşmadıkları için bunun büyük bir mesele olduğunu açıklıyorum. Ona hiçbir şey söylememiş ya da yapmamış olmama rağmen, görünüşe göre bunun benim hatam olduğundan bahsetmiyorum. 'Hepimiz birbirimizi tanımaya çalışıyoruz,' diyorum.

Dr. Fletcher başını sallar. 'Bakın, anlattığınız her şey son derece normal' diyor. 'Üvey kızınızın sizinle kalması büyük bir aksaklık gibi görünüyor ve şüphesiz Evie'nin rutini için de öyle. Ben olsam bu konuda endişelenmezdim. Ne kadar kalacak?'

"Emin değilim. Süresiz mi?" Kelimeyi söylediğimde midem bulanıyor. Süresiz ne kadar uzun bir süre? Bir ay mı? Bir yıl mı?

Sonsuza kadar mı?

Boğazım daralıyor. Dr. Fletcher kaşlarını çattı. "Kaygıyı hafifletmek için bir şeyler yazacağım. Not defterine bir şeyler karalıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum. En azından eve gittiğimde Richard'a gösterebileceğim. Gördün mü? Durumum için bir şeyler alıyorum, her ne ise.

"Konusmak istediğiniz başka bir şey var mı? Reçeteyi bana uzatırken soruyor.

"Hayır," dedim.

Robyn'le öğle yemeği randevum için istasyona giderken, neredeyse geri dönüp Evie'yi kontrol etmek için eve gitmek isteyecektim.

Ama benim yok. Richard her şeyi kontrol altında tutuyor. Arayıp her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ediyorum. Richard açtığında arka planda Evie'nin kıkırdadığını duyuyorum.

"İyi eğlenceler," diyor. "Ve Robyn'e benden selam söyle.

Chapter Twenty-Five

Robyn ve ben yemeğimizi beklerken her şey ve hiçbir şey hakkında sohbet ediyoruz. Robyn Evie'nin en güncel videolarını görmek istiyor ve ikimiz de telefonumla konuşuyoruz.

İşte orada! Şuna bakın! Daha da sevimli olmuş! En sevdiğim vaftiz kızım!"

"Tek vaftiz kızın," diyorum. Gülümsüyor, hâlâ ekrana bakıyor. Ancak garson salatalarımızı getirdiğinde telefonu bana geri veriyor.

Her şey nasıl? Yorgun görünüyorsun. Evie hala uyumuyor mu?"

'Ara sıra. Nasıl olduğunu bilirsin.

"Çok iyi hatırlıyorum," diyor. 'Dayan biraz. Yakında bitecek. O zaman yepyeni bir dizi sorunun olacak. Gülüyor. "Peki üvey kızın nasıl?"

Alt dudağımı ısırdım. "Endişeliyim Rob.

"Neden? Ne oldu?"

Sanki ağzımın içinde taşkın kapılar açıldı. Ona Chloe'den, kabalığınan, bana karşı davranışlarından bahsediyorum. Konuşmadan duramıyorum. "Bana babasını elinden alan kötü üvey annesiymişim gibi davranıyor. Bana katlanamıyor, cidden. Ne zaman bebek bakıcısı olduğu için belki de onun bakması gerektiğini söylesem, bana sanki ondan fırçalamasını istemişim gibi bakıyor.

Diş fırçasıyla yerleri temizliyordum. Richard paranoyak olduğumu söylüyor. Çünkü Richard ne zaman etrafta olsa, pasta kadar tatlı oluyor.

Robyn'e doğum günü partisini, bana nasıl yanlış tarih söylediğini ve Richard o sabah konuyu açmasaydı daha da kötü bir felaket olacağını anlatıyorum. "Kızın biraz şımarık olduğunu bir tek o zaman kabul etti. Gözlerimi deviriyorum. "Ve hâlâ bunu bilerek yaptığına inanmıyor. Ona göre her şey bir yanlış anlaşılardan ibaret. O çok hoşgörülü bir baba. Onu tekrar hayatına aldığı için heyecanlanmasını anlıyorum ama yine de o yirmi bir yaşında. O bir yetişkin, ama bunu asla bilemezsiniz. Babası yanındayken onun on iki yaşındaki küçük kızı gibi davranıyor. Yani sorunun bende olduğunu düşünüyor. Onda en kötüsünü gördüğümü düşünüyor. Aslında annem gibi paranoyak olabileceğimi düşünüyor.

"Bunu o mu söyledi?

"Sadece güçlü bir şekilde ima ediyor diyelim. Komplocu bir tavırla öne doğru eğildim. "O çok iyi. Çok kurnaz. Geçen gün ne yaptı biliyor musun? Benim ve Simon'ın bir fotoğrafını Photoshop'la değiştirdi."

"Simon?

"Bahçıvan. Onu öpüyormuşum gibi görünsün diye." "Ne?

Robyn çatalını bıraktı. "Richard'a söyledin mi?

Alnımı ovuyorum. "Şey, hayır. Henüz değil. Richard'ın nasıl biri olduğunu bilirsin. Doğru anı bulmam gerek."

Bir şey söylemek üzereydi ama sözünü kestim.

"Ve başka bir şey daha var. Evie'yi ilk kez kucağına aldığı anda tamamen çıldırdı. Onu hemen geri götürmemi istedi. Ondan korkuyormuş gibi davrandı.

"Ne?

Richard'a bundan bahsetmemi istemedi. Ben de söylemedim. Ama birkaç gün sonra onu gecenin bir yarısı çocuk odasındaki küçük banyoda, Evie ağladığı için Calpol şişeleriyle kim bilir ne yaparken buldum.

Aman Tanrım! Jo! Analiz ettiğin şey bu muydu?"

"Evet! Ama iyiydi, sadece Calpol'dü.

"Bu çok korkutucu. Bence bir an önce taşınması gerekiyor," diyor Robyn.

"Evet, bu güzel olurdu. Ama böyle bir şey olmayacak. Richard onun kalmasını istiyor."

Kadın başını sallıyor. "Onu ikna etmelisin.

"İsterdim ama yapamam. Sonra Richard bana Diane'in intihar ettiğini söyledi. Bunca zamandır kanserden öldüğünü sanıyordum.

Ne? Aman Tanrım! O nasıl öldü?"

Ürperdim. "Büyük, eski bir evde yaşıyorlardı, üç katlı, büyük bir orta boy salonu ve her katta boydan boya uzanan galerileri vardı. Richard İspanya'da bir konferanstaydı ve Diane üst katlardan birinden atladı. Anında ölmüş.

"Aman Tanrım. Bu korkunç bir şey. Chloe kaç yaşındaydı?" "On bir. Ama bu en kötüsü bile değil." "Dahası da mı var?"

Başımı salladım. "Herkesten kilometrelerce uzakta yaşıyorlardı. Bu yüzden biri onları bulana kadar saatlerce ölü annesiyle oturdu.

Robyn elini ağzına kapatır. "Neden birini aramadı? Polis mi? Herhangi biri? Mutlaka bir telefonları vardır."

"Bilmiyorum. Sanırım şoktaydı.' İkimiz de bir süre sessiz kaldık. "Çok şey yaşadığını biliyorum. Babasını neden sahiplendiğini anlayabiliyorum ama yine de. Başımı sallıyorum. "Daha anlayışlı olmaya çalışıyorum ama bu çok zor.

"Aklını kaçırmış gibi görünüyor, Jo.

"Biliyorum, ama nedense hep kötü görünen ben oluyorum. Ona Chloe'nin kilerde sakladığım kamerayı bulduğunu anlattım. "Tahmin edebileceğin gibi Richard çok öfkeliydi. Hepsini indirip atmamı istedi.

'Ama bir şey gördün mü? Onlar ayakta'yken?' diye nefes alıyor.

"Komik olan ne biliyor musunuz? Chloe'nin kreşte Evie'yle yalnız kaldığı zamanki görüntülerini izledim ve daha tatlı olamazdı. Ona karşı çok nazik.'

"Onları senin astığını bilmediğini mi düşünüyorsun?" "Sanmıyorum.

Elini uzattı. "Bakabilir miyim?"

"Richard uygulamayı sildi. Ama sonra Chloe'nin bakışlarının oyuncak ayının üzerine düştüğünü ve orada gereğinden bir saniye daha fazla kaldığını düşünüyorum. Biliyor olabilir miydi? İzlediğimi bildiği için mi Evie'ye bu kadar tatlı davranıyordu?"

"Ne yapacağımı bilmiyorum Rob.

'Onu dışarı çıkarmalısın. Hepsi bu kadar.

Gözlerimin yaşardığını hissediyorum.

Ne? Ne dedim ben?"

'Sadece beni dinleyen tek kişi sensin. Beni anlayan tek kişi sensin. Parmaklarımla bir damla gözyaşımı sildim. "Ve başka ne var biliyor musun? Ona Chloe'nin bavulunda bulduğum bebek fotoğrafından bahsediyorum. "Tanrı'ya şükür Evie'nin değil. Bu cidden tuhaf olurdu. Kendi fotoğrafı olduğunu söylüyor. Sence de tuhaf değil mi? Kim böyle bir bebeklik fotoğrafını yanında taşır ki?'

Robyn başını sallıyor. "Çok yanlış bir şeyler var.

'Aynen öyle. Ama Richard-'

"Richard'ın canı cehenneme. İçgüdülerine güven. Okuldan Lucille'i hatırlıyor musun?'

"Tabii ki biliyorum. Lucille aynı sınıftan bir arkadaşımızdı. 'Okuldan sonra onu beklediğimiz günü hatırlıyor musun?'

Şov mu? Bekledik, bekledik ve ben eve gitmek istedim. Yeterince bekledim, çoktan gittiğini düşündüm. Hatırladın mı?'

Başımı salladım.

"Ama içinizde bir his vardı. Yerinden kımıldamadın. Bir şeylerin yanlış olduğunu düşünüyordun. Söylediğin buydu. Bir şeyler doğru değil, içimde kötü bir his var. Biz de onu aramaya gittik ve kendini yangın merdivenine kilitlediği ortaya çıktı. Cuma öğleden sonra. Hatırladın mı?'

"Tabii ki. Zavallı Lucille. Tam bir panik halindeydi. Pazartesiye kadar mahsur kalacağını düşünüyordu ve muhtemelen de öyle olacaktı. Açlıktan öleceğinden ve bulunmadan önce öleceğinden emindi.

"İyi içgüdülerin var, Jo. Hep öyleydin. Onlara güven. Onu evinden çıkarmak için ne yapman gerekiyorsa yap.

"Ama nasıl?'

"Bilmiyorum, Jo. Ama bir yolunu bulacaksın. Bulacağını biliyorum.'

Chapter Twenty-Six

Döndüğümde Richard oturma odasında Evie'yi besliyordu. Birbirlerine hayranlıkla bakıyorlar, öyle ki Oscar kuyruğunu kitaplığa doğru sallayarak bana yaklaşıp kadar içeri girdiğimi duymuyorlar.

Richard yukarı bakıyor. "Nasıl geçti?"

"Güzeldi. İyiydi. Reçete yazdırmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyorum, sonra Robyn'le öğle yemeği hakkında başka bir şey. "Chloe nerede?"

"Dışarıda, arkadaşıyla birlikte.

"Roxanne?"

"Evet, işte o. Bana doktorun ne dediğini söyle."

"Bana almam için bir şey verdi. Kaygıya yardımcı olması için. Eve dönerken eczaneden aldığım tabletleri ona gösterdim.

Ciddiyetle başını sallar. "Güzel, güzel. Neden bir tane alıp uzanmıyorsun?"

Neden uzanayım ki? Uzanmak istemiyorum. Yol boyunca Robyn'in söylediklerini düşündüm: *İçgüdülerine güven, Jo. Ve onu evinden çıkar.*

Koltuktan kalktım. "Dr. Fletcher bakmam için bana bazı meditasyon videoları verdi," diye yalan söylüyorum. "Şimdi bunu yapacağım. Sonra biraz dinleneceğim.

"İyi fikir," diyor Richard. "Sen bunu yaparken, ben de küçük meleğim uykuya dalana kadar onunla vakit geçireceğim. Evie'yi kaldırır, böylece

kalçalarının üzerinde duruyor. Gülüyor ve olduğu yerde küçük bir hareket yapıyor. "Seni seviyorum," diyorum başını öperek.

Bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. 'Ben de seni seviyorum, Jo. İyi olacağız, göreceksin.

Yakında iyileşeceksin.'

Bilgisayarında bir tarayıcı penceresi açıyorum ve Diane'in adını yazıyorum. Bulduğum ilk makale, Kasım 2013'te ölümünden bir hafta sonra yerel bir haber sitesinde yayınlanan bir haber. Çok fazla bilgi yok, sadece bir kadının Basildon yakınlarındaki evinin üçüncü kat balkonundan düştüğünü ve anında öldüğünü yazıyor.

Evin fotoğraflarını daha önce hiç görmemiştim. Göz kamaştırıcı. Üç katlı, katedral tarzı salonun bir emlakçının web sitesinden alındığı belli olan bir resmi var. Salonun ne kadar büyük olduğunu görünce şok oldum.

35 yaşındaki Essex'li kadın balkondan düşerek öldü.

35 yaşındaki bir kadın evinde üçüncü kat balkonundan düşerek hayatını kaybetti. Kaza, kadının kocası İspanya'nın Madrid kentindeyken meydana geldi. Kadının yanında çiftin on bir yaşındaki tek kızları da vardı. Kadın, ertesi sabah erken saatlere kadar, düştükten yaklaşık dokuz saat sonra, yerel bir bakkalın bir teslimatla eve gelmesine kadar bulunamadı.

Polis, kadının ölümünün şüpheli olarak değerlendirildiğini açıkladı.

Arkama yaslanıyorum. Şüpheli mi? İlk defa duyuyorum. Richard önce Diane'in uzun bir hastalıktan sonra öldüğünü söyledi, sonra da intihar olduğunu. Şüpheli olduğundan hiç bahsetmedi.

Makale burada bitiyor ama aynı gazetede dört ay sonra yayınlanan başka bir makale buluyorum. Bu haberde, polisin başlangıçta eve izinsiz giren biri olabileceğini düşündüğü, çünkü küçük kızın da böyle söylediği belirtiliyor. Evde başka birinin sesini duymuş ve tam olarak emin olmasa da annesi düşmeden hemen önce üst balkonda siyah giyimli bir adam gördüğünü düşünmüş. Ancak, dışarıdaki güvenlik kameralarının görüntülerinin incelenmesi ve kapıların içeriden kilitli olması da dahil olmak üzere, evde başka bir kişinin bulunduğu dair herhangi bir kanıt bulunamaması üzerine yapılan soruşturma, tanığın yaşının küçük olması ve şokta olmasıyla birleşince polis iddiayı reddetti.

Otopsi raporunun ardından Essex Adli Tıp Mahkemesi'nde yapılan soruşturmada ölümün intihar olduğu kaydedildi.

Bunu okurken beni rahatsız eden şey şu: Diane kızıyla yalnızken bunu neden yapsın? O olduğunu biliyor olmalı

Onu  m r boyu sürecek bir kedere mahkum ediyordu. Eğer gerçekten kendini öldürmeye kararlıysa, bunu Richard'ın onu bulması için yapmalıydı, küçük kızını değil.

Ama bu daha sonra olacaklarla kıyaslanamaz bile. Öğrendiklerim karŗısında o kadar řaŗırıyorum ki Richard'ın geldiğini duymuyorum.

"Evie'yi az önce yatırdım," diyor arkamdan. " ok yorgundu, zavallı küçük şey.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissederek arkamı döndüm. "Neden bana söylemedin?"

"Sana ne söyleyeyim?"

"Diane'le bir bebeğiniz daha olduğunu mu?"

Chapter Twenty-Seven

"Neden bana söylemedin?"

Oturma odasındayız. Richard bodrumdan bir şişe kırmızı şarap ve iki büyük bardakla döndü. Ne kadar yorgun görüldüğünü görünce şok oldum. Acaba Evie yüzünden mi? Evie'yle geçen bir günün ardından kim olsa bu kadar yorgun görünürdü.

Richard bana şarap isteyip istemediğimi sormadı. Sadece bir bardak doldurup bana uzattı. "İlaçlarını alırken içmemen gerektiğini biliyorum..."

Ben almadım ama bunu ona söylemedim. Bardağı alıyorum. "Teşekkür ederim."

Pencerenin önünde durmuş, dışarı bakıyor. "Neden geçmişimi didik didik ediyorsun Joanne?"

Buz gibi ses tonu boğazımı daraltıyor. Yutkunuyorum. "Trollemiyorum. Chloe hakkında daha fazla şey anlamaya çalışıyorum. Bu bir bakıma doğru, ama muhtemelen onun düşündüğü şekilde değil. "Onu daha iyi tanımaya çalışıyorum, böylece daha yakınlaşabilir ve daha iyi bir ilişkimiz olabilir. Hem zaten çiftler birbirlerine her şeyi anlatırlar, değil mi? Ben sana bekar bir anneyle büyüdüğümü anlattım, sen de Chloe'ye anlattın. Bu arada sorun değil ama Chloe benim hakkımda, benim senin hakkında bildiğimden daha çok şey biliyor."

"Bu doktorunuzun fikri miydi? Bu anı Chloe'yi anlama ihtiyacı?"

"Bana cevap vermedin," diyorum, soruyu geçiştirerek. "Ölen bir çocuğun daha vardı. Bana hiç söylemediğine inanamıyorum."

Bir an tereddüt etti, sonra yanındaki kanepeye oturdu. 'Yapamaz mısın? Jo, aşkım.' Artık kızgın değil. Avucumun içini öpüyor. 'Neden sana söyleyeyim ki? Bu hayatımın en üzücü kısmı. Ve çok uzun zaman önceydi. Bunu düşünmekten hoşlanmıyorum. Evie'ye hamile kaldığında da sana söylemek aklıma gelmezdi. O zaman bir kızımı kaybettiğimi gerçekten bilmek ister miydin?'

"Evet. Roller tersine dönseydi ve ben bir bebek kaybetseydim, bilmek istemez miydin?

"Dürüstçe mi? Hayır. Eğer bunu aşmış olsaydınız ve bu uzun zaman önce olsaydı, bilmeme gerek olmazdı.

Buna inanmak bana çok zor geliyor. Ama belki de bu erkeklerin Mars'tan, kadınların Venüs'ten gelmesiyle ilgili bir durumdur. Richard'ın benim gibi paylaşma ihtiyacı duymadığını biliyorum. Richard'a her şeyi anlatmayı severim. En azından eskiden öyleydim. Calpol şişelerini ölümcül zehirler için test ettirmek gibi şeyleri atlamaya başlamadan önce.

Kendimi kanepede yeniden düzenliyorum, böylece kolçağa yaslanıyorum ve ona bakıyorum.

"Adı neydi?

Bardağına bakıyor. "Sophie. "Sophie,"

diye tekrarlıyorum. "Güzel bir isim.

Richard içkisinden bir yudum alıyor.

"Makalede bunun bir bebek karyolası ölümü olduğu yazıyordu.

"Evet. Bu tür şeyler gibi çok ani oldu.

Elini tuttum ve sıktım. "Özür dilerim. Kaç yaşındaydı?" 'Üç aylık.'

"Aman Tanrım! Ben sadece...'

'Ne?'

'Öldüğünde çok daha gençmiş. Sadece birkaç günlüktü.'

"Sence bu işi kolaylaştırır mıydı?" diye soruyor dişlerini sıkarak.

"Hayır, tabii ki değil.

Elimi bırakıyor ve iki parmağıyla gözlerini ovuşturuyor. 'Sana neden söylemediğimi anlıyor musun? Neden bu kâbusu hayatımıza sokayım ki? Mutlu ve sağlıklı bir bebeğimiz var. Geçmişe dönmeye gerek yok.

"Burada başka bir tartışma daha var, Richard. Belki de bana söylemen daha akıllıca olurdu. Böylece emin olabilirdim....'

"Evie'nin başına gelmeyeceğini mi? Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?

Evie'ye karşı neden bu kadar korumacı olduğunu, doğru bebek telsizini seçerken neden bu kadar özen gösterdiğini, neden gece gündüz onu kontrol ettiğini şimdi anlıyorum.

Koltuğunda kayıyor. 'Bugünlerde bebek karyolası ölümleri çok nadir. Endişelenmeni istemedim. Ben ikimiz için yeterince endişeleniyorum.

Çok üzgünüm Richard. Keşke bana söyleseydin. Özellikle de Chloe buraya gelirken. Olay olduğunda kaç yaşındaydı?

"Makalede yazmıyor muydu?" diye soruyor kuru bir sesle.

"Bilmiyorum. Ben sonuna gelmeden sen geldin.'

"Chloe on bir yaşındaydı.

"On bir mi? Ne dediğini anlamaya çalışıyorum. "Yani...

Bu doğru. Sophie, Diane'den kısa bir süre önce öldü. Aslında sadece iki ay önce.'

"Tanrım, ne korkunç!

Başını sallıyor, bardağına bakıyor.

'Yani iki kız arasında epey bir fark var. En az on yıl.

'Sophie mutlu bir kazaydı. Diane başka bir çocuk istemiyordu ve doğum kontrol hapı kullanıyordu ama biz bir istatistik olduk. Hamile olduğunu öğrendiği an havalara uçtu. İkimiz de sevinmiştik. Ama hamilelik zor geçti ve Diane bununla başa çıkmakta zorlandı. Sophie doğduktan sonra daha da kötüleşti.

"Nasıl daha kötü?

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Gerçekten çok meşguldüm, o sırada şirketimi kuruyordum, bu yüzden çok uzaktaydım. Diane giderek daha sinirli ve asabi olmaya başladı. Durmadan Chloe'den şikayet ediyordu ve bu hiç adil değildi. Chloe'nin yeni bebeğe uyum sağlayamadığını söylüyordu, oysa Chloe Sophie'ye tapıyordu.

"Diane'e göre Chloe ne yaptı?

"Diane, Sophie'yi kucağına alırsa Chloe'nin avazı çıktığı kadar bağıracağını ve Diane Sophie'yi yere bırakana kadar durmayacağını söyledi.

Vay canına. Peki Diane nasıl idare etti? Yani bebeğini kucağına almak zorundaydı! Onu kirli bezlerinin içinde aç bırakamazdı!'

"Chloe gündüzleri okula gidiyordu ve ben evdeyken Chloe benimle vakit geçirmeyi seviyordu. Ben çalışırken ofisimde sessizce otururdu. Ama dediğim gibi, Diane'in tarif ettiği davranışları hiç görmedim.

Sonra kendi kendine gülümsüyor, sanki bir şey hatırlamış gibi. "Bir keresinde Chloe, Sophie'nin tüm oyuncaklarını ve kıyafetlerini çöpe atmıştı. Bu gerçekten oldu.

'Vay canına Richard, bu aslında kulağa oldukça ciddi geliyor. Her zamanki kardeş rekabeti durumundan daha uç bir durum gibi görünüyor.

"Diane aşırı yorgundu, hepsi bu. Nasıl olduğunu bilirsin. Chloe'ye karşı çabuk sinirlenirdi. Elini saçlarının arasında gezdiriyor. Tekrar okşama isteğime karşı koymam gerekiyor.

"Belki de Diane doğruyu söylüyordu," diyorum usulca. 'Belki de senin önünde Chloe en iyi davranışını sergiliyordu. Kulağa çok tanıdık geliyor,' diye mırıldanıyorum.

Bana öfke dolu bir bakış fırlatıyor ama hemen dağılıyor. Elimi okşadı. "Chloe'nin küçük bir melek olduğunu söylemiyorum ama Diane'in nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Anneliği zor buldu. Ve sonra Sophie öldüğünde.... Tahmin edersiniz. Diane bununla başa çıkamadı. Yataktan çıkamıyordu. Sanki hayattan vazgeçmiş gibiydi. Altı ya da yedi hafta sonra biraz daha iyi olmaya başladı. O konferans, onlardan ilk kez birkaç saatten fazla ayrı kaldığım zamandı.

Elimi yanağına koydum. "Bu senin hatan değil, Richard.

Gözleri aniden öfkeyle doldu. 'Tabii ki benim hatam. Onları asla yalnız bırakmamalıydım. Çok erkendi. Kendimi asla affetmeyeceğim. Asla.

Birden, Richard'ın bana Sophie'den hiç bahsetmemiş olmasının, geçmişin geçmişte kalması konusundaki ısrarından çok suçluluk duygusuyla ilgili olup olmadığını merak ettim.

'Yapabileceğin hiçbir şey yoktu,' dedim. 'Bir süre uzakta olman gerekiyordu. Ne olacağını tahmin edemezdin.

"Yapamaz mıyım? Bardağının geri kalanını devirir. "Hayır, Richard. Yapamazdın.

"Sen öyle diyorsan. Her neyse, bu Chloe'yi daha iyi anlamana yardımcı oluyor mu?

Ses tonundaki alaycılığı görmezden geliyorum ve başımı sallıyorum. 'Travmatik bir çocukluk geçirmiş. Fark ettiğimden bile daha travmatik.

Aynen öyle. Ona karşı neden nazik olmam gerektiğini anlıyorsunuz. Bu tür bir travmadan asla kurtulamazsınız. Tanrı biliyor ki denedik. O kadar çok aile terapisi yaptık ki, ben ve o, ama asla normal haline geri dönemedi. Ta ki yatılı okulda birkaç yıl geçirene kadar.

"Siz neden bahsediyorsunuz?"

Konuşmamıza o kadar dalmıştık ki Chloe'nin döndüğünü duymadık. Kapı aralığında duruyordu, elleri ceplerinde, kapı pervazına yaslanmıştı. Ona gülümsedim. O gülümsememe karşılık vermedi.

"Sadece sohbet ediyorduk," diyorum. Richard'a döndüm. Beti benzi atmıştı. Ona titrek bir gülümseme veriyor.

Chloe'ye tekrar baktım. Babasına bakıyor, gözleri kısılmış. Richard kendini benden ayırıyor.

"Bir kadeh şarap ister misin, tatlım?" Ses tonu tamamen yanlış. Kulağa zorlama, aşırı neşeli geliyor ve göz göze gelmiyoruz.

O biliyor. Onun nasıl biri olduğunu biliyor ama bilmiyormuş gibi davranıyor. Ya da belki de o kadar inkâr ediyor ki bunu kabullenemiyor. Ama bir şey aniden çok netleşiyor: Onu kışkırtmak istemiyor.

Chapter Twenty-Eight

Daha sonra, yatmadan önce, ofisime geri döndüm ve makaleyi okumayı bitirdim.

Tıpkı Richard'ın dediği gibi, küçük Sophie üç aylıkken öldü. Sophie'nin ani ölümü, mahkemenin Diane'in ölümünün intihar olduğuna karar verirken gösterdiği ana nedendi.

Sandalyemde arkama yaslandım. Belki de Chloe'ye çok sert davrandım. Çok şey yaşadı. Önce küçük kız kardeşinin ölümü, sonra da annesinin en korkunç koşullarda ölümü. Tüm bunlardan sonra Richard'ın onu yatılı okula gönderdiğine inanamıyorum, her ne kadar yapışkan ya da zor biri olsa da. Daha fazla arkadaşı olmasını istemesini anlıyorum ama hayatında kalan son kişi tarafından terk edilmiş hissetmiş olmalı.

Bir karar verdim. Chloe'ye yaklaşacağım. Ona korkacak bir şeyi olmadığını, sevildiğini ve istediği sürece yaşayabileceği, evim diyebileceği bir yeri olduğunu göstereceğim. Zor zamanlar geçirdi ve önümüzde çok iş var, ama bu genç kadını geri döndüreceğim. Beni öldürse bile onun mutlu ve uyumlu olmasını sağlayacağım.

Roxanne temizlik günü için geldi. Evie'yi küçük paltosu ve beresiyle kucağıma aldım ve aşağı inmek üzereydim ki Chloe salonda Roxanne ile karşılaştı. Oturma odasından gelmiş olmalı.

'Hadi biraz yukarı çıkalım. Temizliği sonra yaparsın,' diyor Chloe.

"Peki ya Bayan A? Roxanne soruyor.

"Umursamayacak. Haberi bile olmayacak.

"Neyi biliyorsun? Çok iyi duymuş olmama rağmen soruyorum. Merdivenlerden aşağı iniyorum. 'Chloe, ben çiftçi pazarına gidiyorum. Benimle gelmek ister misin? Çok güzel bir pazar. Hoşuna gidebilecek bir sürü yerel el işi var. Bilirsin, mumlar, eşarplar, bu tür şeyler.

Bir an için bana bakıyor, yüzünde bir ifade yok. Ama gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyorum. *El işi mi? Mumlar mı? Ne?*

"Sen gidebilirsin," diyor. "Ben burada Evie'yle kalacağım. Ona doğru uzanıyor ve Evie küçük kollarını uzatarak kardeşine doğru eğiliyor.

Ama kararlıyım. Evie'yi kollarımda zıplatıyorum. "Evie'yi benimle alışverişe götüreceğim. Benimle gel lütfen. Sana kahve alacağım."

"Ne için?

"Bilirsin, sadece biz kızlar güzelce sohbet edebilelim diye. "Doğru, hayır teşekkürler.

Roxanne'a geri döner.

"O zaman Evie konusunda yardımına ihtiyacım var. Biz marketteyken."

Roxanne'e doğru küçük bir göz devirme hareketi yapıyor. Roxanne sırt çantasından kulaklıklarını çıkarır ve kulaklarına takar.

Yirmi dakika sonra, çünkü bu evde kapıdan çıkmak bu kadar uzun sürüyor, üçümüz artı Oscar arabadayız.

"Baban bana annenden bahsediyordu," diyorum. "Nasıl biriydi?"

Başını o kadar hızlı çeviriyor ki, tam üç-altmış dönüş yapmadan önce zamanında durması bir mucize.

"Sana ne ki?"

"Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Nasıl biriydi?"

Başka tarafa bakıyor, parmağının ucunu cama sürtüyor. "O normaldi. O benim annemdi. Mutluydu ve sonra üzgündü. Ve sonra öldü.

"Olanlar için üzgünüm, Chloe. Özellikle de senin orada olmana üzüldüm. Çok zor olmuş olmalı.

"Evet, olur böyle şeyler.

Bu benim başıma gelseydi, annemin intiharını ve bütün gece onun cesediyle baş başa kalmamı *boktan olaylar* olarak sınıflandırır mıydım bilmiyorum ama yine de Chloe gibi acı çekmedim. Eminim o da trajik geçmişiyle başa çıkmak için türlü türlü yollar bulmak zorunda kalmıştır.

"Onu çok özlüyor olmalısın.

Pek sayılmaz. Ve ne var biliyor musun? Seninle annem hakkında konuşmak istemiyorum, tamam mı?

Bunu anlayabiliyorum. Yani bavulunuzdaki fotoğraf. Bebeklik fotoğrafı. Bu sen değilsin, değil mi? Sophie olmalı.'

Arabadaki gerilimin yükseldiğini hissedebiliyorum. Sanki hava elektriklenmiş gibi. Her şey olabilir. Devam ediyorum. "Sophie'yi de özleyor olmalısın.

Onu nasıl özleyebilirim ki? Öldüğünde sadece üç aylıktı. Onu hatırlamıyorum bile. Hem neden umursuyorsun ki?"

"Sadece senin hakkında pek bir şey bilmiyorum, hepsi bu. "Bu şekilde devam edelim.

İçimi çektim. "Tamam.

Hoparlörlerden Elton John'dan Rocket Man çalıyor. Ona aldırmadığımı göstermek için sesi açıyorum. Konuşma, şimdilik, sona erdi.

Chloe telefonumu aramızda durduğu yerden aldı. 'Üzgünüm, ama ezik ve ben bunu değiştiriyorum. Şifren ne?"

Ona yan gözle bakıyorum.

"Şifre?"

"Evet. Hoparlörleri işaret ediyor. "Böylece çalma listesini değiştirebilirim. "Sadece birkaç dakika uzaklıktayız.

"Aynen öyle.

Başımı sallıyorum ve sesi kısıyorum. "Ciddiyim Chloe. O kadar uzağa gitmemize gerek yok.' Ayrıca ona şifremi de vermeyeceğim.

'Müziği değiştirmeme izin verirsen, istediğin konu hakkında konuşabiliriz' diyor.

"Bir beş oh bir.

Parmağı ekranda geziniyor ve müzik bir hip hop şarkısına dönüşüyor. Gösterge panelindeki ekrana göre Lil Wayne.

"Bana Sophie'den bahset," diye sordum gürültünün üzerine.

Koltuğunda kayıyor. "Önce sana birkaç soru sormama ne dersin?"

"Tamam. Yeterince makul. Sor bakalım.'

Sesi kısıyor. "Babamla nasıl tanıştınız?"

Ona Isabella ile neredeyse satın alacakları evi anlattım. "Yani onunla tanıştığında başka biriyle miydi?"

"Evet.

'Huh. İlginç. Peki nasıl biriydi, Isabella?"

'Bilmiyorum. Onunla sadece iki kez karşılaştım.

"Güzel mi?"

Yüzümün kızardığını
hissediyorum. "Evet." "Ne iş
yapıyor?"

"O bir dansçıydı. Sanırım şimdi bir dans stüdyosu var."

"Vay canına. Seksi bir vücudu olmalı. Neye benziyor?"

İçimi çekiyorum. Isabella hakkında gerçekten konuşmak istemiyorum
ve neden konuştuğumuzu da bilmiyorum ama dudaklarında alaycı bir
gülümsemeyle bir şey söylememi bekliyor.

"Kalın, koyu kıvrıkcık saçları var, omuzlarına kadar iniyor. Hızlıca
söylüyorum, parmaklarımı kendi ince saçlarımda biraz kabartmak için
gezdiriyorum.

"Güzel bir cildi var mı?"

"Evet, güzel bir cildi var. Şeftali gibi. Kendi cildimi düşünüyorum,
sürekli yorgun olduğum için kalıcı olarak gri.

"Yani güzel mi?"

"Evet, bunu zaten söyledim. Çok güzel bir kız. Başka ne diyeceğimi
bilmiyorum, Chloe."

"O zaman neden senin için onu terk etti?"

"Benim için onu terk etmedi. Onu terk
etti." "Yani onu seviyor musun?"

Baban mı? Bu nasıl bir soru böyle? Tabii ki onu seviyorum."

"Yani, gerçekten mi? Onu gerçekten seviyor musun?"

"Evet, Chloe! Onu *gerçekten çok*
seviyorum." "Yani onu hiç terk
etmeyecek misin?"

Bu sefer kafamı çeviren ben oldum. "Dur bir saniye. Gitmemi istediğini
sanıyordum. Şimdi gidebileceğimden endişeli gibisin."

Gülümsüyor. "Hayır, endişelendiğimi söyleyemem.

Ben değilim, asla. Tamam mı? Onu asla terk etmeyeceğim. Öyleyse anlaşın
O."

"Onun bir ilişkisi olduğunu biliyorsun, değil
mi?" "Affedersiniz?"

"Hiç evde olmaz. Hep çalışıyor. Bu sana ne anlatıyor?"

"Çok güçlü bir iş ahlakına sahip. Ve bazen bu onun
seyahat."

"Ama her gece eve geç geliyor.

"Hayır bilmiyor. Zaten sen burada olduğun her gün işten hemen sonra
evdeydi, o yüzden neden bahsettiğini bilmiyorum.

"Peki ben gelmeden önce?"

Birkaç kez göz kırpıyorum, burnumun ucunu kaşıyorum. 'Ofiste büyük bir yeniden yapılanma yapıyorlar. Şu anda çok talep görüyor.

Seni aldatıyor, Joanne. Babam seni sevmiyor. Bunu senden başka herkes görebilir.

'Neden böyle bir şey söylüyorsun? Bir ilişkisi olup olmadığını nereden biliyorsun?'

Bir kahkaha attı. 'Birincisi, şu haline bak! Şişmansın-'

'Hayır, değilim!

'Sıkıcsın, üzgünsün, sıkıcı olduğun kadar da sıkıcsın. Ve kendine onun Evie'yi sevdiğini söyleyebilirsin ama babamın başka bir bebek istemesine imkan yok.

Frene bastım. O kadar sinirliydim ki arabadan inip kapımı çarptım. Evie'nin kulak tırmalayan bir feryat kopardığını söylememe gerek yok. Chloe yüzünde tokatlamak istediğim bir sırıtışla iniyor.

'Baban çok sıkı çalışıyor. Ama sen bunu zaten biliyorsun. Annenle birlikteyken de çok çalışırdı. O zaman da hiç evde olmazdı.

Başını bana doğru eğdi. "Bir bok bilmiyorsun Joanne. Adamın bir ilişkisi var. Bir süper modele benziyor. Uzun boylu, çok uzun bacakları ve düz sarı saçları var ve senden çok daha genç.

"Gerçekten mi? Sanırım bunu kanıtlayacak fotoğraflarınız da vardır? Dişlerimin arasından sordum.

"Sadece biliyorum,
tamam mı?" "Sana
inanmıyorum.

"Burası özgür bir ülke, sen bilirsin.

"Tamam. Biliyor musun? Eve kendin gidebilirsin.'

Köydeyiz ama arabayı burada bırakamam, bu yüzden geri dönüp on adım ilerideki park yerine sürüyorum ve sonra tekrar iniyorum.

Arabayı bagajdan çıkardım ve her zaman yaptığım gibi salladım. Geçen seferki gibi yerinden kımıldamadı. Chloe ona uzanıyor, ama bu sefer ben çekip alıyorum.

"Ben hallederim. Düğmeye basıyorum ve bebek arabası zarifçe kendini açıyor. Bu sırada Chloe elleri cebinde öylece duruyor. Onu görmezden geliyorum ve Evie'yi arabaya bindiriyorum. Hâlâ ağlıyor, kollarını uzatmış Chloe'ye uzanıyor. Kollarını aşağı itiyorum.

Çiftçi pazarıyla uğraşamam. Yolun karşısındaki bakkala doğru yürüyorum ve hiç düşünmeden gördüğüm ilk birkaç şeyi alıyorum

Bu konuda. Bu da akşam yemeği için karnabahar, yeşil fasulye ve peynirli bir şeyler yapacağım anlamına geliyor.

Arabaya döndüğümde Chloe arabaya yaslanmış sigara içiyordu.

"Eve yürüyeceğini sanıyordum? Şak diye söyledim. "Ben öyle bir şey demedim. Sen söyledin.

"Aynen öyle. Bunu söyledim ve arabayı ben kullanıyorum, o yüzden gitsen iyi olur. "Ne yani, eve kadar altı mil yürümemi mi istiyorsun?

'İnsanlara kaba davrandığında böyle olur, Chloe. Bunun sonuçları var. Sanırım bunu sana daha önce kimse açıklamadı.

"Vay be, bazen tam bir sürtük olabiliyorsun. Sigarasını söndürme zahmetine katlanmadan yere atıyor. 'Eve yürümemi, bu gece saat 10 gibi orada olmamı ve babama beni senin yaptığını söylememi mi istiyorsun?

Tek kaşını kaldırarak bekliyor. Dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum. "Arabaya bin.

Chapter Twenty-Nine

Günün geri kalanında Chloe'yi görmedim. Roxanne temizliği bitirdikten sonra öğleden sonra boyunca kendilerini Chloe'nin yatak odasına kilitlediklerini biliyorum. Uğursuz bir sessizliğe bürünmeden önce orada gülüşüklerini duyabiliyordum ve ne planladıklarını merak ediyordum.

Richard'ın eve dönmesi için sabırsızlanıyorum. Değerli kızının söylediklerini ona söylemek için sabırsızlanıyorum. Shelley'i aradığımda hala içim kaynıyordu. İlk çalışta açtı.

Jo! Merhaba! N'aber?' Sesi hızlı ve profesyonel. Sesi meşgul gibi.

"Merhaba, sizi tutmayayım..."

Sorun değil. Bir şeye ihtiyacınız var mı? Ben buralarda bir yerde... Size yardımcı olabilir mi?"

"İş için aramıyordum... aslında arıyordum, arıyorum. "Ne oldu?"

"Shelley üzgünüm ama burada işler değişti ve şu anda bu işi yapmaya devam edemeyeceğim," diyorum bir nefeste.

"Şaka mı yapıyorsun? Neden?"

"Sadece bakıcıyla sorun yaşıyorum. Gerçekten çok üzgünüm.

"Oh! Tamam, bunu duyduğuma üzıldüm.

Bu kadar iyi karşılamasına şaşırdım. Belki de şimdiye kadar gösterdiğim mükemmel performansı göz önünde bulundurarak ajansla tekrar çalışmamdan korkuyordu. Muhtemelen rahatlamıştır.

Teşekkürler Shelley. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum...'

'Merak etme Jo, buralar her zaman çılgındır, bunu biliyorsun.

Belki başka bir bebek bakıcısı bulduğunda tekrar deneyebiliriz.

Kucağımda ağlayan Evie'yle çocuk odasındaiken Roxanne'in bisikletiyle yola çıktığını görüyorum. Sonra Richard geç kalacağını ve akşam yemeğine yetişmek için elinden geleni yapacağını, ama onu beklemememiz gerektiğini, Chloe'yle yemek yemem gerektiğini ve eve döndüğünde bir şeyler alacağını söyleyen bir mesaj gönderiyor.

Gerçekten, Chloe ile baş başa yemek yemekten daha kötü bir şey düşünemiyorum.

Richard sekiz buçuk gibi eve geldi. Neyse ki Evie sakinleşmiş olsa da ben hâlâ çocuk odasındaım. Chloe merdivenlerden zıplayarak inerken Evie kucağımda sahanlığa çıkıyorum.

Baba! Eve döndün!'

Bir çeşit ritüel gibi. Chloe sanki onu günlerdir görmemiş gibi kollarını onun boynuna doluyor ve o da zevkle gülüyor. Bana bakıyor, Chloe başını onun omzuna yaslariken hâlâ gülümsüyor. Merdivenlerden inip kocamı selamlamam gerekiyor ama hareket edemiyorum. Chloe'ye çok kızgınım ve Richard'ın bir ilişkisi olduğu hakkında söyledikleri için üzgünüm. Chloe'nin söylediği hiçbir şey doğru olmadığı için bunun doğru olmadığını biliyorum ama Richard'a söylediklerini anlatmak istiyorum. O tatlı sevgi gösterisinin ardında aslında ne kadar iğrenç bir şey olduğunu *bilmesini* istiyorum. O zaman ona Simon'la çektiğimiz sahte fotoğrafı gösterebilir ve Richard onun nasıl bir yalancı olduğunu bileceği için bunun hiçbir geçerliliği olmaz.

Richard hâlâ gülümseyerek, "Merhaba Joanne," diyor. Sonra ifadesi kararır. 'Her şey yolunda mı? Üzgün görünüyorsun.'

Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum. Hiç iyi değil. Merdivenlerin tepesinde durmuş, ağlayan bebeği tutan kıskanç ikinci eş gibi onlara bakıyorum. Herkes bize bakıp sorunun bende olduğunu düşünebilir.

Gülümsemeye zorladım. 'Her şey yolunda. Sadece biraz yorgunum.

"Neden yorgunsun, Joanne? Chloe masumca Richard'a yaklaşarak soruyor. "Bugün alışverişe gitmek dışında bir şey yapmadın ki.

Dilimi ısırıyorum ve bir gülümseme daha taklit ediyorum. "Haklısın.

Richard ceketini çıkarır. Tam asacaktı ki Chloe paltosunu ondan aldı. 'Ben yaparım baba. Bütün gün çalıştın. Git ve oturma odasında dinlen.'

Ona sevgiyle gülümsüyor ve başının tepesini öpüyor. 'Teşekkür ederim, tatlım. Akşam yemeği yedin mi?'

"Hayır," diye yanıtlıyor, sonra bana dönüyor. "Öyle mi, Joanne?"

Yapmadığımı çok iyi biliyor. Üçüncü bir gülümseme taklidi yapıyorum. En azından sırası geldiğinde gülümsemekte ustalaşıyorum, yine de kimsenin buna inanıp inanmadığını bilmiyorum. "Seni bekleyeceğimizi düşünmüştüm Richard. Ocakta ısıtıyor.'

Richard ellerini birbirine vurur. "Harika! Açlıktan ölüyorum.

Evie'yi mama sandalyesine oturttum. Gerçekten uyuması gerekiyordu ama Richard evde olduğu için uyumak istemeyecektir. Yarım saat sonra tekrar deneyeceğim.

Yemek masasında Chloe, Richard'a yakın oturur ve başını onun omzuna yaslar. Ona gününü anlatıyor, sesi kız gibi ve tiz. "Sonra Joanne ile birlikte Evie'ye yardım etmek için köye gittim.

Richard eğlenip eğlenmediğimizi sordu. Sanırım bunu söylemenin bir yolu da bu. Ona gerçeği söylemeye çok yakınlım; eğlenmediğimizi, kızının şımarık ve aynı zamanda akli dengesi bozuk olduğunu ve gerçekten onunla yakınlaşmak istediğimi, ama sınırlarım olduğunu.

"Sadece market alışverişiydi," diyorum. "Özel bir şey değil.

İkisi de başlarını bana doğru eğiyor, gülümsüyorlar ama sanki daha fazlasını söylemem gerekiyormuş gibi biraz da şaşkınlar. Yan odada bir telefon çalıyor. Benimki değil. Chloe ayağa fırlayıp odadan dışarı koşuyor. "Ben bakarım!

Öne doğru eğildim. "Bugün bana ne dediği hakkında bir fikrin var mı?

Omuzları düşer. "Şimdi ne dedi?" diye soruyor dişlerini sıkarak.

"Görünüşe göre bir ilişkin var. Arkama yaslanıp yüzündeki şokun geçmesini bekliyorum.

Kendi kendine kıkırdıyor. "Kiminle?

Chloe'nin diğer odada konuştuğunu duyabiliyorum. "Uzun boylu, sarışın, genç, güzel ve çok uzun bacaklı bir kadın.

Çenesini ovuşturur. "Anlıyorum. Şaka yaptığını biliyorsun, değil mi?"

Ellerimi havaya kaldırdım ve geri indirdim. "Şaka yapmıyordu. 'Hayır, tabii ki yapmıyordu. Çünkü tahmin edebileceğiniz gibi, genç, uzun boylu, güzel

uzun bacaklı kadınlar benimle ilişki yaşamak için kapıma dayanıyor. Bana sık sık Brad Pitt'e benzediğim söylenir ama daha yakışıklı ve daha formdayım.

"Şaka yapmıyordu, Richard. Evie elindeki boş bardağı yere fırlattı. Onu alıp yerine çingırağı veriyorum. "Duyduklarından oldukça etkilenmişti.

tüm eski sevgililerin hakkında. Bana Isabella hakkında sorular sorup durdu. Sonra yine beni sevmediğini söyledi.

Omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi iç çekiyor. "Joanne, lütfen. Sıkıcı olmaya başladı ve açıkçası kulağa hiç Chloe gibi gelmiyor. Buna inanamıyorum.

İşte o zaman onun benim için kurduğu tuzağa düştüğümü fark ettim. Richard'ın bir ilişkisi olduğuna dair bu hikayeyi uydurdu çünkü bunu ona anlatmamı istiyordu, böylece evde sıkışıp kalmış kıskanç, güvensiz bir eş gibi görünecektim. Ve haklı, yani kocamı deliler gibi seviyorum, ama bir süper modelle birlikte olduğu fikri pek olası değil.

'Chloe'yle ne alıp veremediğin var anlamıyorum. Senin o tür bir kadın olduğunu düşünmemiştim. Gerçekten düşünmedim.'

"Nasıl bir kadın bu?

'Bir babanın başka bir evlilikten olan kızına yakın olmasını kabullenemeyen türden. Bugünlerde senden duyduğum tek şey şikayet. Chloe sana çok iyi davranıyor. Her zaman yardımcı olmak için çabalıyor. Onunla ilgili neden bu kadar inatçı olduğunu anlamıyorum.

"Richard. Bunu sana tekrar söylemekten nefret ediyorum ama onu çok iyi tanıdığını sanmıyorum'.

Çatalını şangırtıyla düşürdü. "Benimle böyle konuşmaya cüret etme.

"O iğrenç küçük bir velet. Kafayı tamamen sana takmış durumda. Seninle onun arasına giren herkesten nefret ediyor.

"Chloe ile arama kimse giremez.

"Ama yapabileceklerini *düşünüyor*. Buna ben de dahilim, Evie de dahil. Ve onun evinden ne kadar çabuk çıkarsa o kadar iyi olur.

Tam o sırada Chloe küçük bir kız gibi zıplayarak odaya geri döner.

Eğilip Evie'nin yanağına bir öpücük konduruyor ve Evie'nin zevkle sırtıtmasına neden oluyor.

"Yatakta on kişi vardı ve küçük olan dedi ki, "Yuvarlan! Yuvarlan!" Chloe mutlu bir şekilde şarkı söylüyor, elleri kalçalarının arasında Evie'ye bakıyor. Evie kıkırdamaktan kendini alamıyor. Harikulade. Oscar'a layık bir performans daha. Ve işe de yarıyor. Richard onlara hayranlıkla bakıyor, gözleri duygudan nemlenmiş. Aklıma bu şarkıyı Chloe küçükken ona söylemiş olabileceği geliyor, tıpkı şimdi Evie'ye söylediği gibi.

"Yani hepsi yuvarlandı ve biri düştü! Chloe, Evie'nin başına bir öpücük kondurduktan sonra zıplayarak babasının yanına oturuyor. Koruyucu kolunu onun omuzlarına doluyor ve bana şeytanın vücut bulmuş haliymişim gibi bakıyor.

"Yani... Bundan sonra ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum," diyor Chloe. "Ne demek istiyorsun, tatlım?"

"Evet," dedim. "Ne demek istiyorsun, tatlım?"

Bana yan gözle bakıyor ve yarı gülümsüyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Mesele şu ki, çok sıkıldım.

Richard dilini şaklatır. "Özür dilerim, tatlım. Burada seni eğlendirecek pek bir şey olmadığını biliyorum.

"Aynen öyle. Bu yüzden ayrılmayı düşünüyorum."

Richard bana dehşet dolu bir bakış atıyor ve bunun bir şekilde benim hatam olduğunu ima ediyor. Kalbim küçük bir dans yaparken mutluluğumu belli etmemeye çalışıyorum. Aslında, sevinçten zıplamamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Tatlım! Neden?" diye haykırır. "Burası senin evin! Burada kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Şey..." tabağındaki yemekle oynar. "Ama neden bu kadar erken?" diye sorar.

"Richard," diye araya giriyorum. "İstiyorsa bırak gitsin. Chloe sıkıldıysa arkadaşlarının yanına dönsün. Bu onun için adil değil.

Bana kaşlarını çattı. "Ama nasıl idare edeceksin? Gülümsüyorum. "Her zaman yaptığım gibi, sevgilim.

"Peki ya işin ne olacak?"

"Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum," diyor Chloe. "Olur mu, Joanne? Ateşimin yükseldiğini hissediyorum. Gülümsemesinden istifa ettiğimi zaten bildiğini anlayabiliyorum. Telefon konuşmamı dinlemiş olmalı.

"Ne oldu? Richard sorar.

Evie'nin mama sandalyesinde yan yatarak babasına uzanmaya çalışmasını izliyorum, ama babası hiç de ona benzemeyen bir şekilde onu görmezden geliyor. Evie sabırsızlanıyor ve bebek fil oyuncağını yere fırlatıyor. Onu yerden alıyorum, üflüyorum, havada sallıyorum ve ona geri veriyorum. O da hemen geri fırlatıyor. Richard fark etmemiş gibi davranarak o kadar iyi bir iş çıkarıyor ki, sanki Evie odada yokmuş gibi. Eminim Chloe burada olduğu içindir. Chloe etraftayken Evie'ye fazla ilgi göstermekten hoşlanmadığını fark ettim. Ya da *artık göstermiyor*, çünkü eskiden gösteriyordu, bu da bana bir şey fark ettiğini söylüyor. Richard onu beslerken Chloe'nin Evie'ye nasıl baktığını düşünüyorum, sanki ona içerlemiş gibiydi ve Richard'ın da bunu fark edip etmediğini merak ediyorum.

"İşine ne oldu? Richard tekrar soruyor.

Tekrar oturdum. "Ne yazık ki bekledikleri kadar iş bulamadılar. Bunu söylerken Chloe'ye dik dik bakıyorum, bana karşı çıkması için cesaretlendiriyorum.

"Bu çok kötü," diyor Richard. "Ama belki de en iyisi budur.

Chloe gülümseyerek, "Böylece evin tadilatını yapmak için daha fazla zamanın olacak," dedi. "Neyse, artık bana ihtiyaç olmadığına göre Londra'ya dönebilirim.

"Bence bu çok mantıklı," diyorum. Richard'ın tartışmak üzere olduğunu hissedebiliyorum.

'Ama gelecek hafta Çarşamba günü gidiyorum. O zaman hala burada olacak mısın? Cuma akşamı döneceğim.'

Chloe ona bakıyor. "Uzaklara mı gidiyorsun?

Nereye?" 'Girişim Sermayesi Zirvesi için

Amsterdam'a." "İyi olacağım Richard," diyorum

gergin dudaklarımın arasından.

"Belki babam dönene kadar kalabilirim," diyor Chloe.

"Teşekkür ederim ama gerçekten. Evie'yle yalnız kalmaya alışkınım." "Bence kalsam daha iyi olur.

Sadece bana daha fazla iş yaratacaksın. Gerçekten. Sen git.' Bence kalmalıyım. Sen ne düşünüyorsun, baba?"

Richard kızına gururla gülümser. "Bak ne diyeceğim. Seyahatimden döndüğümde işten izin alacağım ve birlikte kaliteli zaman geçirebiliriz. Sadece sen ve ben. Bunu çoktan yapmalıydım.

'Sorun değil baba. Tüm bu güzel şeylerin parasını ödemek için çalışmak zorundasın. Bir kolunu belli belirsiz odanın içinde dolaştırıyor. "Ve Joanna'ya da destek olmalısın.

Bu maskaralıktan o kadar sıkıldım ki kendimi elimi kaldırırken buldum. "Aslında ben Joanne.

Richard'a döner. "Ben de öyle dedim!

Richard onu nazikçe susturur.

"Ayrıca," diye devam ediyorum, "babanızdan hiç para istemedim. Bu evi baban aldı, evet, bu doğru-'

"Ve içindeki her şey," diyor donuk bir sesle. "Chloe. Lütfen," diye nazikçe uyarıyor Richard.

"Ve içindeki her şeyi, evet, ama bu kararları ona bırakıyorum. Bu tam olarak doğru değil, ama bu noktada ince eleyip sık dokumanın ötesine geçiyorum. "Kendi başımın çaresine bakabilirim," diyorum sertçe.

Chloe başını eğiyor. "Gerçekten mi? Nasıl?"

Saçımı geriye doğru tarıyorum. "Mesela ben kıyafetlerimin parasını kendim

ödüyorum.

Bana yandan aşığı yukarı bir bakış atıyor. "Söylemiyorsun," diye mırıldanıyor.

"Ve bunu bilmiyor olabilirsin Chloe, ama benim kendi param var.

"Affedersiniz, ben sizi emlakçı sanıyordum. Mirasçı olduğunuzu bilmiyordum. Bu çok havalı!"

Richard az önce kıkırdadı mı? Bana döndü, birden ciddileşti, kaşları düğümlendi. "Bu doğru. Joanne'in kendi küçük birikimi var."

"İlginç," diyor Chloe. "Peki bunu nasıl yaptın? Babamdan önce başka zengin bir kocan var mıydı? Öne doğru eğildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Onu parası için mi öldürdün?"

"Chloe, lütfen," diyor

Richard. "Sadece şaka yapıyordum, baba.

"Biliyorum, ama yine de.

Chloe'nin gözlerinin içine bakıyorum. "Babanın parası umurumda değil. Buradayım çünkü onu seviyorum. Buna inanmayabilirsin ama bu benden çok senin hakkında konuşuyor.

Sessizlik günlerce sürecekmış gibi geliyor. İlk konuşan Chloe oldu. 'Her neyse, madem kalmamı istiyorsun baba, sen dönene kadar seve seve kalırım.

Richard onun başının üstünü öper. "Teşekkür ederim.

Son bir kez daha denedim. 'Gerçekten, tek başıma iyi olacağım. Ben buna alışkınım. Kalmana gerek yok.'

Chloe'nin çenesi sallanmaya başlar. 'Seninle hiçbir şeyi doğru yapamıyorum, değil mi? Sadece yardım etmeye çalışıyorum, biliyorsun. Gözleri birden suyla doluyor, sanki görünmez bir musluğu açmış gibi. Parmaklarının ucuyla yanağını okşuyor. "Benden hoşlanman için başka ne yapmam gerektiğini bilmiyorum Joanne. Gerçekten bilmiyorum. Richard'a dönüyor, alt dudağı titriyor. "Neyi yanlış yapıyorum baba?"

Sanırım çılgılık atacağım. Richard elimi tutuyor ve o kadar sert sıkıyor ki parmak eklemleri bembeyaz oluyor. 'Tabii ki yanlış bir şey yapmıyorsun tatlım. Joanne ben yokken seninle olmayı çok ister. Değil mi Joanne?'

Bırakmıyor. Bu savaşı kazanamayacağım. Değerli kızının ağzından çıkan her kelimeye inanmak istiyor ve söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey onu aksi yönde ikna edemeyecek.

'Ve burası bizim olduğu kadar sizin de eviniz. Öyle değil mi Jo?' 'Elbette. Burası senin evin, Chloe.'

Richard elimi bir kez daha sıkıyor, bu sefer daha nazik.

'Ve Richard yokken burada kalabilirsiniz. Zaten sadece iki günlüğüne.'

Yanlış bir şey söyledim. Kelimeler ağızımdan çıktığı anda anladım. 'Ama lütfen bundan sonra istediğiniz kadar kalın. Burası bizim olduğu kadar sizin de eviniz.

Sandalyesine geri oturur. "Tamam. Sanırım yapacağım.

O gece telefonuma video uygulamasını tekrar indirdim. Richard, söylemeye gerek yok, boş yatak odasına çekilmişti.

Videoların hâlâ izlenebilir durumda olup olmadığından emin değilim, ancak aboneliği iptal etmediğim için - bunu düşünmedim bile - umarım giriş yaptığım videolar hâlâ orada olur.

Ve öyleler.

Onları tekrar gözden geçiriyorum. Hepsini. Richard'a gösterebileceğim bir şey olmalı, Chloe'nin sandığı kadar masum olmadığını gösteren bir şey. Üzerinde oynanmış fotoğrafı ona vermeden önce bunu bulmalıyım. Ona vereceğinden emin değilim ama vermemesi için bir neden göremiyorum. Ve Richard bana inansa bile, ki bundan çok şüpheliyim çünkü bu değerli kızının bir yalancı olduğu anlamına gelir, yine de Simon'ı kovacaktır.

Tedbirli olmak üzülmekten iyidir.

Gözlerim kumla kaplanmış gibi hissedene kadar izliyorum, izliyorum ve hiçbir şey bulamıyorum, en azından daha önce görmediğim bir şey, bu yüzden tekrar izliyorum. Çünkü o kızda doğru olmayan bir şeyler var ve ben bunu bulacağım. Ne kadar süreceği umurumda değil.

İki saat 55 dakika. Beni yataktan kaldıracak bir şey bulana kadar geçen süre bu kadar.

Karanlık, akşamın geç saatleri. Evie çocuk odasında uyuyor. Alt katta olmalıydık. Bir noktada bir hareket oldu. Evie'nin küçük gece lambası yanmıyordu ama gözlerinizi kısarsanız uzak duvarda bir gölge görebilirsiniz.

Chloe. Odanın köşesine çömelmiş. Sonra Evie ağlamaya başlıyor ve bir saniye sonra gölge odadan çıkıp gidiyor.

Doğrudum, elimle ağızımı kapattım. Richard çocuk odasına geliyor. Gece lambasını yakıyor, Evie'yi kucağına alıp yatıştırıyor, biberon ısıtıcısıyla oynamaya başlıyor.

Ondan sonra hiçbir şey olmadı. Sadece iki saat sonra gelip Evie'yi alıp odama götürüyorum. Ama her saniyesini izledim.

Kalbim boğazıma düğümlenmişti. Çünkü Chloe'nin orada, karanlıkta çömelmiş ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.
Ama gerçekten korkuyorum.

Chapter Thirty

Chloe erken kalkmış. Alışılmadık. Özellikle de bir cumartesi için. Yukarıda, yatak odamdayım ve Evie kalçama sıkışmış durumda. Kahvemi yudumluyor ve pencereden dışarı bakıyorum. Richard ve Chloe bahçede duruyorlar. Sırtları bana dönük. Richard gözlerini kapatıyor ve etrafına bakınıyor. Yüzünü bana döndüğünde o kadar şaşıyorum ki kalbim küt küt atarak bir adım uzaklaşıyorum.

Tüfeğini taşıyor, kil atışı için kullandığı tüfeği. Açık ve güvenli bir şekilde kolunun kıvrımına sıkıştırılmış, ama yine de. O şeyden nefret ediyorum.

Evie'yi yere bırakıp dışarı koştum.

"Ne yapıyorsun?"

Şu anda Chloe tutuyor. Kapalı. Bana nişan alıyor.

"Tatlım. Lütfen,' der Richard, namluyu nazikçe aşağı iterek.

"Sadece şaka yapıyordum.

"Biliyorum ama hiç komik değil.

"Chloe'ye ateş etmeyi mi öğretiyorsun?" diye soruyorum, yumruklarım sıkıca kalçalarımnda. 'Lütfen aşırı tepki verme, Joanne. Dolu değil.

"Aşırı tepki verme? Harika. Üvey kızım bir kaçık ve babası ona ateş etmeyi öğretiyor. Ve aşırı tepki veren benim.

"Ben alarak Chloe KİL güvercin ateş etmek ne zaman I olsun geri Amsterdam'dan. "Ona tüfek nasıl kullanılır göstereyim dedim.

"Ascot'ta mı?" diye geveledim, sanki bir fark yaratacakmış gibi.

"Bu sefer olmaz. Brookwood'a gidiyoruz.' Onun omzunu şefkatle sıkar.

"Bu harika," diye bağıyorum kollarımı kavuşturarak. Bu arada Chloe tüfeği her şeye doğrultuyor, gökyüzüne, köpeğe, bana. Yeni bir hedefe her yöneldiğinde küçük bir 'pow!

Richard tüfeği Chloe'den alıp açıyor, tekrar kolunun kıvrımında taşıyor ve diğer kolunu Chloe'nin omuzlarına doluyor.

"*Lütfen* bunu kaldırır mısın? Kilit ve anahtar altında?"

Chloe bana Noel'i çalan Grinch'mişim gibi bakıyor.

Richard kuru bir sesle, "Her zaman kilit altında, Joanne," diyor. Ki bu doğru. Çalışma odasındaki kilitli bir dolapta duruyor ve çalışma odası çoğu zaman kilitli.

"Artık kilit altında değil," diye çıkışıyorum.

"Bu gerekli miydi? Chloe'ye tüfeğini göstermek için mi?" Richard içeri döndüğünde sordum.

"Neden sürekli aşırı tepki veriyorsun anlamıyorum Jo. Gerçekten. Sana yüklü olmadığını söylemiştim. Neden böyle davranıyorsun?"

"Chloe'nin geçen gece çocuk odasında saklanmasına ne demeli?" diye geveledim.

Birkaç kez göz kırptı.

"Saklanıyor musun?" "Onu

gördüm.

Gözlerini kısa süreliğine kapatır. "Joanne.

Lütfen." "Sana doğruyu söylüyorum.

'Bunu Chloe ile bir an geçirdiğim için mi yapıyorsun? Baba-kız baş başa vakit geçirmenin tadını çıkardığım için mi? Bu yüzden mi?"

Tartışmaya fırsat bulamadan çıkıp gitti.

Evie'yi karyolasına yatırıyorum, monitörü alıyorum ve koridordan sessizce ofisime gidiyorum. Chloe'nin nerede olduğumu bilmesini istemediğim için kendi evimde parmak uçlarımda yürüyorum. Gelecek hafta sonundan sonra gerçekten gidecek mi? Tanrım, bu harika olurdu. Richard ve Evie ile yalnız kalmak istiyorum. Bir daha asla yalnızlıktan şikayet etmeyeceğim. Asla. Ama Chloe bu konuda doğruyu mu söylüyordu? Bu bizi ayırma ya da beni terk ettirme planından vazgeçtiği anlamına gelirdi ve nedense buna inanmakta zorlanıyorum.

Ona güvenmiyorum. Ona şüpheyile yaklaştırmaya, trajik çocukluğunu göz önünde bulundurduğumda tuhaf olmasının şaşırtıcı olmadığını kabul etmeye ve onunla köprüler kurmaya hazırdım. Ama ya o da

trajik çocukluğuyla bir ilgisi var mı? Ya... Tanrım. Bunu düşünmeye bile dayanamıyorum, ama aynı zamanda, sanırım düşünmek zorundayım.

Eğer Chloe, Diane'in Richard'a iddia ettiği gibi küçük kız kardeşini kıskanıyorsa, onun ölümüyle bir ilgisi olabilir mi?

Kapıyı arkamdan kapattım ve bilgisayarı çalıştırdım. Essex gazetesinin internet makalelerine geri döndüm. Her iki haber de aynı gazeteci, Jim Preston tarafından yazılmıştı. Arama çubuğuna adını yazıyorum ve aynı yerel gazetede onun imzasıyla yayınlanmış bir dizi başka haber buluyorum. Suç haberlerine atanmış olmalı çünkü yazdığı tek şey bu. Bu ve ölümcül araba kazaları. Adının ekli olduğu son haber 15 Nisan 2014 tarihli, sonra hiçbir şey yok.

Arkama yaslanıp parmağımı çeneme vuruyorum. Keşke şu Jim Preston'la konuşabilseydim, Chloe hakkında bir şey bilip bilmediğini öğrenebilseydim. Sophie'nin ölümü hakkında hiç spekülasyon yapıldı mı? Chloe'nin olaya karıştığına dair söylentiler?

Bazı sosyal medya bağlantıları ve belki bir form veya e-posta adresi bulmayı umarak web sitesinin Bize Ulaşın sayfasına tıklıyorum, bu yüzden Satış veya Reklam gibi çeşitli departmanlar için birkaç telefon numarası bulduğumda şaşırdım, hatta şikayet departmanı için bile.

Jeff Stubbs'ı deneyeceğim, içerik editörü, çünkü satış elemanlarının neden bahsettiğini bileceklerini sanmıyorum. Pazartesiye kadar beklemem gerektiğini düşünmüştüm ama sonra hepsinde olduğu gibi bunun da bir cep telefonu numarası olduğunu fark ettim. Sanırım insanlar bugünlerde uzaktan çalışıyor.

"Kim?" diye soruyor Jeff Stubbs. Onu Cumartesi günü aramamdan hiç rahatsız olmuşa benzemiyor, sadece şaşırmış. Sorumu tekrarladım. Elimde yerel bir hikâye olduğuna dair küçük bir yalan uydurdum ama bunu sadece Jim Preston'a vermek istiyorum çünkü geçmişte onunla işim olmuştu. Bir suç hikayesi diyorum. Gerçek bir suç. Çok karanlık. Jeff Stubbs hala kimden bahsettiğini bilmiyor. *Essex'li kadın balkondan düştükten sonra ölü bulundu* hikayesinden bahsettim. Yazma sesi duydum.

"Ah evet, onu buldum. Jim Preston. Sanırım haber işinden emekli oldu."

"Ah. Bir hayal kırıklığı hissettim. 2014'te emekli olduysa, adam hayatta mı ki? "Onun için bir numaranız var mı? Bu gerçekten önemli.

Aklı başında hiç kimse tanımadığı birine bir numara vermez. Elbette en iyi umudum Jim Preston'ı aramasını ve bir mesaj iletmesini önermesi.

"Bir saniye." Daha fazla yazıyor. "Kalemin var mı? O kadar şaşıyorum ki bir tane bulmaya çalışıyorum ama bana numarayı söylüyor ve ben de ona tekrar ettirmek zorunda kalıyorum. Pencereden dışarı baktığımda Chloe'nin bisikletime bindiğini görüyorum. Her zaman sormadan aldığı için içimdeki kızgınlık duygusunu bastırıyorum. Ne de olsa Jim Preston'ı arayacaksam, bunun için mükemmel bir zaman. Ama ona ne diyeceğim? Kocamın kızının sınırda bir psikopat olduğundan şüphelendiğimi, bebeğimin iyiliği için endişelendiğimi ve herhangi bir tavsiyesi olup olmadığını mı?

Kendime Robyn'in söylediklerini hatırlatıyorum. *İçgüdülerine güven.* İçgüdülerim şu anda çılgılık atıyor. Bu genç kadında çok ama çok yanlış bir şeyler olduğunu ve bunun ne olduğunu bulamazsam birilerinin zarar göreceğini söylüyorlar.

Numarayı aradım. İkinci çalışta bir erkek sesi cevap veriyor. 'Bay Preston? Benim adım Joanne Atkinson.'

Sonraki 10 dakika boyunca saçmaladım, hiçbir şey anlamadım çünkü bu konuşmaya hazırlanmamıştım. En azından Jim davayı iyi hatırlıyor.

'Sıra dışı bir hikayeydi. Tahmin edebileceğiniz gibi çok dramatik. Ama size nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum. Bayan Atkinson'ın ölümüyle ilgili tüm bilgiler kamuya açık.

Bayan Atkinson'ın ölümünü söyleme şeklinden nefret ediyorum. Bir önsezi gibi geliyor, ne de olsa ben Bayan Atkinson'ım. "Şey... daha önce de söylediğim gibi, üvey kızım bizimle yaşamaya başladı, ama çok içine kapanık, çok utangaç ve uyum sağlamasına nasıl yardımcı olabileceğimi merak ediyorum. Açıkça görülüyor ki, bunu ilerledikçe uyduruyorum. Onun bakış açısından neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Makalede, ikincisinde, davetsiz bir misafir olabileceğini söylediniz. Ama sonra polis bunu reddetti. Neden reddettiklerini biliyor musunuz?

"Çünkü davetsiz bir misafir yoktu.

"Ama nereden biliyorsunuz?

Çünkü fikrini değiştirdi. O sırada polisle konuştum. Komşuların hiçbirinin o gün bir arabanın geçtiğini görmediğini söylediklerinde hikayesini değiştirdiğini söylediler. Gördüğünüz gibi, komşular kilometrelerce uzakta olsa da, hepsi tek bir yolda yaşıyor. Bu insanlar ne zaman bir araba geçse fark ediyorlar. Ama o gece kimse bir araba görmemiş ya da duymamış. Davetsiz misafir, eğer varsa ve muhtemelen bir şeyler çalmak için oraya gitmişse, yaya olarak gelmiş olmalı. Ve mülkün ön kapısı her zaman olduğu gibi kilitliydi. Kapıdaki tek parmak izi bakkala aitti,

Richard ve Diane Atkinson'ın ve Chloe'nin. Ama hepsi bu değil. Bay Atkinson ayrılmadan önce i guvenlik sistemini ayarlamış. Bu da evin her yerinde kameralar olduğu anlamına geliyor. Polis görüntüleri inceledi ve o gün eve kimse gelmemiştir. Sadece ertesı sabah bakkal gelmiş. Ayrıca eve zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktu. Polis tüm bunları Chloe'ye anlattığında, hikayesini değiştirirdi. Belki de yanıldığını ve davetsiz misafir olmadığını söyledi. Ve size şunu söyleyeyim, o kızın hikayesi hakkında benim de şüphelerim vardı.

"Ne şüphesi?

"Bence davetsiz misafiri, zaman kaybı olduğunu fark edene kadar soruşturmayı kendisinden uzaklaştırmak için uydurdu.

Elimi ağızıma kapattım. Chloe'de doğru olmayan bir şeyler olduğunu biliyordum, ama hiç düşünmemiştim... Annesi mi? Hayır. İmkânı yok.

Gözlerim pencerede. Chloe geri dönüyor. şu anda uzakta küçük bir nokta, ama yakında burada olacak. Ve yakınımnda olmamasına rağmen, kendimi fısıldarken buluyorum. "Gerçekten bilmem gerek. Bir bebeğim var, kocam çok uzakta..."

"Ve o genç kadın sizinle birlikte mi yaşıyor?"

"Evet.

"O zaman korkuluklara çok yakın durmayın, Bayan Atkinson.

Jim Preston telefonda daha fazla konuşmak istemiyor. "Pazartesi günü öğle yemeği için boşum. St Paul'un yakınında bir Güney Amerika mekanı var. Adresi mesaj atarım."

Chapter Thirty-One

Pazartesi yeterince erken gelemezdi. Evie'yi göğsümde bir askıda taşıyorum, sırt çantam bebek bezleri ve hazır mama kutularıyla dolu çünkü trafik yüzünden Londra'ya arabayla gitmem mümkün değil. Saatler sürer ve St Paul'un yakınında asla park yeri bulamam.

Normalde Evie ile bir saatlik tren yolculuğu bana endişe spazmları yaşatırdı ama bugün evden ve Chloe'den uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum. Ve Jim Preston'ın söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyorum.

Bütün gün dışarıda olacağımı söylemek için mutfak masasının üzerine bir not bıraktım ve Evie ağlamaya başladığında Chloe'yi uyarmadan bizi gizlice evden çıkarmayı umarak ön kapıya doğru yürüyordum. Muhtemelen onu kat kat giysilere sardığım için, bir papoza benziyor.

"Nereye gidiyorsun? Chloe soruyor. Oturma odasına açılan çift kapının önünde belirdi. İçeride televizyonun sesini duyabiliyorum. Bir elma ısıyor.

"Dışarı," diyorum, göğsümde çılgılık atan bir bebek varken yapması zor olan hafif ve esintili bir ses çıkarmaya çalışarak.

"Evet, anladım ama nerede?"

Her zaman nerede olduğumu ve nereye gittiğimi bilme takıntısı da neyin nesi?

"Londra'ya gidiyorum.

"Neden?"

'Benimle randevum var-' Doktor diyecektim ama doktorumun buradan çok uzakta olmadığını biliyor. Neden bu kadar geciktiğini bilmek isteyecektir. Dürüst olmak gerekirse, potansiyel bir psikopatla yaşamak çok yorucu. Her şeyi düşünmek zorundasınız.

"Bir uzman," diyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Ne tür bir uzman?

"Bir tıp uzmanı. Saatime bir göz attım. "Gerçekten gitmeliyim. "İstersen onu burada bırakabilirsin. Çenesiyle Evie'yi işaret ediyor. hemen ağlamayı keser. 'Benim için sorun değil'

Ürperiyorum. "Gerek yok. Arkadaşım Robyn ile tekrar görüşeceğim ve o da Evie'yi görmek için can atıyor, bu yüzden birlikte öğle yemeği yiyeceğiz.

"Bu gerçekten çok hoş. Yani bir arkadaşınızla öğle yemeği yiyeceksiniz ve belki de oradayken biraz alışveriş yapacaksınız.

"Evet. Belki yaparım.

"Şehri özledim, burada sıkışıp kaldım. Teatral bir şekilde iç çekiyor. 'Hey, biliyorum! Ben de seninle geleceğim!'

'Hayır! Yani... Uzmanla ne kadar süre birlikte olacağımı bilmiyorum. Bazen saatler sürüyor.'

'Sorun değil, yapmak istediğim bir sürü alışveriş var. Sonra seninle buluşup arkadaşınla birlikte öğle yemeğine gidebilirim! Bana elma çekirdeğini uzattı. "Gidip çantamı alayım.

"Bak Chloe, Robyn'i uzun zamandır görmedim ve ben-

Merdivenleri yarılmış bile. Arkasını döndü. "Arkadaşın Robyn mi? Ama geçen hafta onunla öğle yemeği yemiştin.'

Parmağımı kaşımın üzerine sürüyorum. 'Sadece vakit geçirmek istedim...' 'Ne yapmak? Her zaman görüştüğün bir arkadaşınla öğle yemeği, değil mi?

Yoksa babama benden nefret ettiğini ve beni arkadaşınla bile tanıştırmadığını mı söylemeliyim? Bütün gün beni yalnız bırakmakta ısrar ettiğini. Babama bunu mu söylememi istiyorsun?'

Sanki Richard'ın benim orijinal kötü üvey anne olduğuma inanması için daha fazla bahaneye ihtiyacı varmış gibi.

'Aslında yağmur yağacak gibi görünüyor. Belki de gitmem. Dediğin gibi, sadece öğle yemeği...'

"Ama Joanne, doktor randevunu unutuyorsun.

Alt dudağımı ısıyorum. "Bak. Şehirde yapacak çok işim ve aklımda çok şey var. Gerçekten yalnız kalmayı tercih ederim.

Ağzının kenarları aşağı doğru dönüyor ve çenesi sallanıyor.

"Cidden ağlamayacaksın, değil mi?

Elini sallıyor. 'Hayır, sadece şaka yapıyorum. Tamam iyi, istediğin gibi olsun.'

Neredeyse rahatlamaktan başımı düşürecektim. Fikrini değiştirmeden önce arkamı dönüp hızla kapıya doğru yürüyorum.

"Her şey görüldüğü gibi değildir, bilirsiniz.

Duruyorum. Duvara yaslanmış, gelişigüzel tırnaklarını kontrol ediyor.

"Bu ne anlama geliyor?

"Er ya da geç bunu çözmek zorunda kalacaksın. Merdivenlerin geri kalanını çıkmak için döndü. "Sonner daha iyi olur.

Öğle yemeği randevuma sadece birkaç dakika geç kaldım. Joanne?

Bana umutla gülümseyen adam en fazla kırklı yaşlarının başında görünüyor, birkaç grinin görüldüğü koyu renk saçları, dışarı çıkmış büyük kulakları ve dişlerle dolu geniş bir gülümsemesi var. Koyu renk bir takım elbise giyiyor.

Elimi sıkmak için ayağa kalktı. "Jim Preston. Nasılsın?"

Başımı salladım. "Özür dilerim. Daha yaşlı birini bekliyordum. Emekli olduğumu sanıyordum. Telefon numaranı aldığımda öyle dediler.

"Öyle mi? Ben sırt çantamı silkelerken o bana bir sandalye çekiyor. Bir garson masaya bir mama sandalyesi getiriyor. Evie'yi askıdan kurtarıyorum. Çok mutlu görünüyor, ona parmak sallayan Jim Preston'a sırtıyor.

Belki de daha çok dışarı çıkmalıyız.

"Araba kazaları ve küçük kasaba uyuşturucu sorunları hakkında yazmaktan emekli oldum demek istiyorsun," diyor Jim tekrar otururken. "Gençken büyük haberler yapma, belki bir gazetecilik ödülü kazanma hayallerim vardı, ama sonunda yerel haberler yapmaya başladım. Sonra karım ve benim bir bebeğimiz oldu..." Evie'ye gülümsüyor, sonra bana bakıyor. 'Hey, sana anlatmama gerek yok. Gerçek bir işe ihtiyacım vardı, sosyal hakları olan bir işe. Artık bir veri analistiyim. Buraya yakın büyük bankalardan birinde çalışıyorum.

"Kocam da finans sektöründe çalışıyor.

Başını salladı. "Evet, hatırlıyorum. Emekli mi oldu?" 'Emekli mi oldu? Tanrım, hayır. O kadar yaşlı değil.' Gülümsüyorum.

"Kastetmedim... Sadece o zamanlar şirketiyle ilgili bir şey hatırlıyorum, dükkanı kapatıyorlardı ya da öyle bir şey.

Başımı salladım. "Emin değilim. Artık kendi butik yatırım şirketini yönetiyor.

Garson kız geldi. Jim bir tabak ızgara marine edilmiş tavuk ve pilav sipariş etti. Ben de aynısını.

"Her neyse," diyor kadın gittiğinde. 'Buraya bunu konuşmak için gelmediniz. Nasıl yardımcı olabilirim?'

'Chloe'nin evde olması konusunda endişeliyim. Davranışları çok tuhaf, özellikle de Evie'ye karşı. İkimiz de ona bakıyoruz. Bir nefes alıyorum. "Çok endişeliyim Jim. Sana Jim dememin bir sakıncası var mı?

'Elbette. Ve seni suçlamıyorum Joanne. Senin yerinde olsam ben de endişelenirdim.

'Polise verdiği ilk ifadeyi geri aldığını söylediniz. Bunu biraz daha açabilir misiniz? Yalan söylüyormuş gibi konuştunuz.

Çenesindeki kirli sakalı kaşıyor. "Polisin bana söylediğine göre, ilk başta evde birinin olduğunu ve düşmeden önce annesinin biriyle tartıştığını duyduğunu söylemiş. Bunu doğrulamanın ne kadar zor olduğu kendisine söylendiğinde telaşlanmış. Yanıldığını, belki de kimseyi duymadığını, sadece annesini duyduğunu söyledi. Ağzını her açtığında dakikalar önce söyledikleriyle çelişiyordu. İşte o zaman babası devreye girdi. Bir avukat tuttu, hem de iyi bir avukat ve daha fazla görüşme yapılmasını engellediler. Bunun onun için çok üzücü olduğunu söyledi ama sorumlu dedektifi iyi tanıyordum ve onun yalan söylediğini düşündüklerini ağzından kaçırdı.

Garson kız tabakları önümüze koydu. Hasta olacağım. "Sence annesini itmiş midir? Ağzımdan kaçırdım.

Cevap vermiyor.

"Makalenizde polisin onun yalan söylediğini düşündüğünü hiç söylemediniz.

'Kimse bunu kanıtlayamazdı ve ya yanılıyorsam? Belki de şoktaydı ve gerçekten kafası karışmıştı. Omuz silkiyor.

"Ama kafasının karışık olduğuna inanmıyorsunuz.

Şöyle söyleyeyim. Bütün gün ölü annesinin yanında beklemesi sizce de garip değil mi? On bir yaşındaydı, üç değil. Telefonlardan birini tekrar takıp yardım çağırabilirdi. Ama yapmadı. Ne zaman-'

Elimi kaldırıyorum. 'Bekle. Geri dön. Telefonları tekrar taktın mı?'

'Ah evet, bu da makaleye girmedi. Evdeki tüm telefonların fişleri prizlerinden çekilmişti. Hepsinin. Görünüşe göre bu Chloe'nin oynamayı sevdiği bir oyundu: Anne ve babası evdeyken çalmasını diye bütün telefonların fişini çekmek. Bunu yine yapmıştı ama nedense...' Bıçağını ve çatalını kaldırdı. "Unuttu.

"Unuttu mu?

"Onun yaptığını. Evet.' Öne doğru eğildi. "999'u arasaydı annesinin hayatını kurtarabilirdi.

"Ne? Biraz fazla yüksek sesle bağırdım ve Evie biberonunu bıraktı. Sesimi alçalttım. "Ama çarpma anında öldü.

"Hayır, ölmedi. Kimse tam olarak ne kadar sürede öldüğünü bilmiyor ama yirmi dakika kadar sürmüş olabilir.

Boştaki elim ağzıma doğru uçuyor.

'Ve size makalede yer almayan bir şey daha söyleyeyim. O evi yeniliyorlardı.'

"Öyle miydiler?

Başını salladı. "Tüm korkulukları değiştirme sürecindeydiler. Üçüncü katın yarısı çoktan sökülüştü. O korkuluklara yaslanan biri hayatını kendi ellerine almış olurdu. Kelimenin tam anlamıyla. Bir elini kaldırır. "Biliyorum, biliyorum, içki içmişti. Otopsi raporunu gördüm.

Elimi alnıma sürüyorum. "Bence birkaç kadehti," diyorum şeytanın avukatını oynayarak. "Depresyondaydı. İntihara meyilliydi.

"O öğleden sonra kahvesine bir tutam rom koymuştu. Bacaksız değildi. Tüm hikâye şüpheli. Daha sonra akıl sağlığı biriminde kaldığı döneme ait tıbbi kayıtlarına ulaşmaya çalıştım ama biliyorsunuz buna karşı yasalar var.

"Yani Diane'in ne kadar hasta olduğunu biliyor olmalısınız," diyorum, hâlâ şeytanın avukatını oynayarak. 'Çok ciddi sorunlarınız olmadığı sürece bir akıl sağlığı birimine gitmezsiniz.

"Bayan Atkinson'dan bahsetmiyordum. Küçük kızdan bahsediyordum.'

Çenem düştü. "Akıl sağlığı birimi mi? Chloe için mi?"

"Hikayeyi bir yıl sonra takip ettim. Buna mesleki merak diyebilirsiniz. Bu konuda yazmadım ama Chloe'nin bir çocuk psikiyatri hastanesine sevk edildiğini ve annesi öldükten sonra oraya gittiğini öğrendim. Bunu sormak için Bay Atkinson'ı aradım ama telefonlarıma cevap vermedi. Aramızda kalsın, sanırım bazı torpiller yaptı. Bence Chloe'nin annesinin ölümüyle bir ilgisi olduğuna dair kesin bir şüphe vardı. Sanırım bir tür anlaşıma yaptı. Eğer yardım almaya giderse, yetkililer bu işin peşini bırakacaktı.

"Bunu yapabilir mi?

'Bağlantıları ve parası vardı. Öyle olduğunu söylemiyorum, dikkatinizi çekerim. Sadece tahmin yürütüyorum.

Evie şişesini itiyor. Onu bırakıp tabağıma bakıyorum. Şu anda bir şeyler yiyebilmemin imkânı yok. "Bir kızları daha olduğunu biliyorum, Sophie, o da birkaç aylıkken öldü.

Başını sallıyor. "Evet, karyola ölümü. Soruşturma sırasında ortaya çıktı. Bayan Atkinson'ın ruh haline işaret ediyordu.

"Sence Chloe'nin bununla bir ilgisi var mı? Alt dudağımı ısıırıyorum.

Bu konu hakkında düşünüyor. 'Bilmiyorum ve gerçek bu. Mümkün olduğunu düşünüyor muyum? Evet. Annesini öldürdüğünü düşünüyor muyum? Bilmiyorum, ama bunu göz ardı etmek için çok fazla soru var. Ama size başka bir şey söyleyeyim, Bay Atkinson ve Chloe'yi bir keresinde makalem için onunla konuşmak üzere eve geldiğimde birlikte gördüm. Onu hemen odadan dışarı gönderdi, ama ona bakışını gördüm ve soğuktu. Sanki içi ölmüş gibiydi. Tüylerim diken diken oldu. Sonra Bay Atkinson'ın yüzündeki ifadeyi yakaladım ve inan bana Joanne, ondan korkuyordu. O adam on bir yaşındaki kızından korkuyordu.'

Chapter Thirty-Two

"Kötü haber o zaman?

Chloe çocuk odasının kapısında duruyor. Ağzına bir üzüm attı.

Ürperdim. "Neden böyle söylüyorsun? Evie'yi alt değiştirme masasına bırakırken masumca soruyorum.

"Sadece uzun süredir oradaydın. Yani test sonuçları o kadar kötüydü, ha?"

Test sonuçları. "Hayır, yani, evet, kötü sonuçlar. Kötü haber. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Neyin var senin?" diye soruyor.

"Size söyledim. Sadece bazı testlere ihtiyacım vardı, hepsi bu. Evie'nin yanağını okşuyorum. Gözleri uykuya dalmak üzereymiş gibi dalgalanıyor.

"Dediğim gibi Chloe, şu anda bu konuda konuşmak istemiyorum.

Kendini kapı pervazından itiyor. "Her neyse.

O gittikten sonra Jim'in bana söylediklerini zihnimden geçirdim. Büyük ihtimalle küçük kız kardeşini ve annesini öldüren dengesiz bir genç kadınla yaşıyordum.

Richard ondan korkuyor mu? Bu yüzden mi hep onun tarafını tutuyor? Jim böyle söyledi ama aynı fikirde olduğumu sanmıyorum. Bugün çok şey öğrendim ve Richard'ın o kadar derin bir inkâr içinde olduğundan şüpheleniyorum ki

Chloe'nin normal, tatlı, harika bir çocuk olduğuna kendini ikna eder, çünkü diğer seçenek düşünülemez bile.

Richard eve erken geliyor ve ona aile hekimimden Londra'daki bir uzmana, annemin hastalığının bana miras kalıp kalmadığını anlamak için testler yapabilecek birine sevk edildiğini söylüyorum. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum. Bu bana birbirimizden uzaklaşıyormuşuz gibi hissettiriyor ve işler bu şekilde gitmeye devam ederse onu kaybedeceğim.

"Neden bana söylemedin?" diye

sorar. "Seni endişelendirmek istemedim.

"Peki ne dediler?

'Henüz bilmiyorlar. Kan testleri yapıyorlar.'

Daha sonra Evie'yi yatak odasındaki karyolasına koyuyorum - bu gidişle sonsuza kadar benimle uyuyacak - o sırada Richard içeri giriyor ve gömme dolaptan bavulunu alıyor.

"Yarın," diye geveledim. "Yarın gidiyorsun. Nedense fazladan bir günümüz olduğunu düşünmüştüm.

Bana üzgün bir şekilde bakıyor, kaşları düğümlenmiş. "Sakın bana-" "Hayır, unutmadım. Kapıyı kapattım ve arkama yaslandım.

"Chloe'nin akıl hastanesine kapatılmasıyla ilgili hiçbir şey söylemedin.

Kafasını çeviriyor. İfadesini okumaya çalışıyorum. Kafası mı karıştı? Şaşırdı mı?

"Bunu nereden duydun?

"Lütfen konuyu değiştirme, Richard.

İki kravat çıkardı ve onları inceledi. "Hapse atılmadı. Travmatik bir deneyim yaşadı ve ben de ona yardım ettim. Bir profesyonelle birkaç seans yapmasını sağladım. Ne olmuş ona?

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bunu benden neden sakladın? Ama birdenbire daha önce olduğum kadar kendimden emin hissetmemeye başladım. Jim Preston onun çocuklar için özel bir psikiyatri merkezine gittiğini söylediğinde, Chloe'nin deli gömleği içinde metal bir yatağa bağlandığını ve kapıda bir polisin nöbet tuttuğunu hayal etmişim.

'Neden sana söyleyeyim ki? Bu seni ilgilendirmez. Bu Chloe'nin anlatması gereken bir hikaye. Annesi öldü, Chloe saatlerce onunla yalnız kaldı, bunun bir çocuğa ne yaptığını hayal edebiliyor musunuz?

"Ama bana kazadan hemen sonra özel bir yatılı okula gittiğini söylemişsiniz.

'Hayır yapmadım, Joanne. Sadece varsaydın.' Yatağın üzerinde bir gömleği dikkatle katlıyor. "Şoktaydı. Terapiye ihtiyacı vardı, hem de çok fazla. Korkunç bir dönemdi. Sen bunu nereden biliyorsun ki?

"Nasıl olduğu önemli değil. Tanrım, Richard haberi yapan gazetecinin izini sürdüğümü öğrenirse, beni affedeceğini hiç sanmıyorum.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Eğer doğru değilse neden evde davetsiz bir misafir olduğunu söyledi?

Bana bakıyor, muhteşem kaşları şaşkınlıkla birbirine çatılmış. "Bunu sana o mu söyledi?

"Makalede yazıyordu. Benim sorum, neden bu konuda fikrini değiştirdi? Neden davetsiz bir misafir olduğunu söyledi ve sonra olmadığını söyledi?

Kafası karışmıştı. Evin her tarafında güvenlik kameralarımız vardı. O gün evimize kimse gelmedi.

"Yani o uydurdu.

Hayır, kafası karışmıştı. Davetsiz bir misafir olamayacağını anlamıştı. Kanıtlar da bunu gösterdi.

Bunun garip olduğunu düşünmüyor musunuz? Anneniz öldüyse ve evde birini duyduğunuzdan eminseniz, neden hikayenizi değiştiresiniz ki? Güvenlik kameraları olsun ya da olmasın? Bunun tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?

"Hayır, bilmiyorum. Elini saçlarının arasında gezdirir. 'Lütfen bu çılgınlığı durdurabilir misin? Çünkü artık bununla gerçekten başa çıkamıyorum.

"Bana bak, Richard. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Gözlerimin içine bak ve bana Diane'in ölümünün intihar olduğuna yürekten inandığını söyle.

"Ne diyorsun?" "Sadece söyle.

'Diane kendini öldürdü! Ne yapıyorsun?' 'Peki ya Sophie?'

"Ne?

Sophie'ye ne oldu? Chloe'nin Sophie'nin ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyor musun? Söyle, Richard.'

Yüzündeki şok beni tereddüte düşürüyor. Bileklerimi tutuyor ve kollarımı itiyor. "Bunu söylediğine inanamıyorum.

"Sadece söyle. En ufak bir şüphe duymadığını gözlerinde görmek istiyorum. Sadece söyle.'

"Ne öneriyorsun?

"Söyleyemiyorsun bile. Bana ne söylemiyorsun Richard?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok!"

"Bir şey olduğunu biliyorum, biliyorum, söyle bana! Chloe ile ilgili bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyorum ve onun için çok endişeleniyorum Richard. Şu anda evde olması beni çok endişelendiriyor, o yüzden bana gerçeği söyle!"

"Sophie'nin ölümüyle hiçbir ilgisi yoktu, Tanrı aşkına, orada bile değildi!"

Donup kaldım. "Öyle değil miydi?"

"Sophie öldüğünde Chloe büyükannesi ve büyükbabasıyla, yani Diane'in ailesiyle kalıyordu. Kız kardeşinin yakınında bile değildi."

Yatağın kenarına oturdum. Az önce söylediklerini anlamaya çalışıyorum.

Neler oluyor Jo? Cidden Chloe'nin küçük kız kardeşine zarar vereceğini mi düşünüyorsun? Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısın?

"Özür dilerim, ben..."

"Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?" Gözlerini bana dikti. "İlaçlarını alıyor musun?"

İlaçlarım. Dr. Fletcher'ın benim için yazdığı anksiyete ilacını kastediyor. "Bunun onunla bir ilgisi yok, tamam mı?"

"Öyle değil mi?"

"Hayır, değil. Ama birden o kadar da emin değilim. Birkaç dakika önce Chloe'nin kıskançlık yüzünden kız kardeşini boğduğundan ve Evie'ye de aynısını yapmayı planladığından adım gibi emindim. Şimdi Sophie öldüğünde orada bile olmadığını öğrendim. Peki bu beni ne yapar?"

"Oh, Jo..." Richard ağlayacak gibi görünüyor. Birdenbire bu konuşma ürkütücü bir şekilde tanıdık gelmeye başladı. "İlaçlarını almıyorsun."

"I... Onları almayı unuttum."

Almayı unuttun mu? Joanne! Kendine bile bakamıyorsan, kızıma ve Chloe'ye bakman için sana nasıl güvenebilirim? Sana neler olduğunu nasıl bilebilirim? Doktor ne dedi?"

Ellerimi birbirine kenetledim. "Doktor mu?"

Bugün gördüğün uzman! Ona annen gibi paranoyak olduğunu söyledin mi? Kızımın akla gelebilecek en kötü suçları işlediğinden şüphelendiğini? Kendi annesini öldürdüğünü mü düşünüyorsun? Ve küçük kız kardeşini?"

"Hayal görmüyorum Richard," diyorum tırnağımı ısırarak.

"Bundan emin misin?

Ama birden hatırladım. "Sana bir şey göstermem lazım. Telefonumu almak için çabalıyorum, sonra onu aşağıda unuttuğumu fark ediyorum. "Hemen döneceğim. Merdivenlerden aşağı koşuyorum ve onu oturma odasındaki sehpanın üzerinde buluyorum, bu garip çünkü onu orada bıraktığımı hatırlamıyorum.

Yukarı çıktığımda nefesim kesilmişti.

"Şuna bir bak. Güvenlik uygulamasına dokunuyorum ve istediğimi bulana kadar videolar arasında geziniyorum, Chloe'nin çocuk odasının köşesinde çömelmiş olduğu videoyu.

Richard omzumun üzerinden bakıyor. "Bu da ne böyle?

'Bu güvenlik uygulaması. Size bu videoyu göstermek istiyorum, o zaman göreceksiniz. "Bu uygulamayı telefonunuzdan sildiğinizi sanıyordum?

"Tekrar indirdim.

"Tanrı aşkına, Joanne! Neden?"

'Bir saniye bekle, sana göstereceğim.'

Ama artık videoyu bulamıyorum. Bakıyorum, bakıyorum, ileri geri kaydırıyorum, tarihleri kontrol ediyorum ama yok. "Chloe," diye fısıldıyorum.

"Şimdi ne yaptı?

'Geçen gün şifremi aldı. Telefonumu karıştırmış ve silmiş olmalı.

Richard ellerini kaldırır ve bırakır. 'Ya da belki de hiç orada değildi! Bunu hiç düşündünüz mü?

'Oradaydı! Onu sildi!'

Hayır, Joanne! O yapmadı. Bunların hepsi senin kafanda! Chloe'yi Evie'ye zarar vermek isteyen kötü bir güç olarak göstermek için geçmişimdeki bir trajediyi kullanıyorsun. Kulağa ne kadar çılgınca geldiğini göremiyor musun? Şablonu göremiyor musun? Aynı şekilde davrandığını göremiyor musun-'

Aniden durdu. Ama sorun değil, cümleyi onun yerine ben tamamlayabilirim. *Tıpkı annen gibi.* Küçüklüğümden kalma silik ve uzak bir anı geliyor aklıma: büyükannem ağlıyor, anneme bunun gerçek olmadığını söylüyordu. Şu anda sesini duyabiliyorum, bir çan kadar net. *Bu gerçek değil. Gerçek değil. Kafanın içinde.*

"Ben deli değilim Richard," diye mırıldanıyorum.

"Değil mi?" Gömme dolabına giriyor ve yatağın üzerine attığı birkaç tişörtle geri çıkıyor.

Chloe annesini öldürmedi. Kız kardeşini öldürmedi. Hepsi senin

kafanda. Chloe şımarık, evet, muhtemelen annesine biraz fazla sahip çıkıyor.

Baba, evet, bunu kabul ediyorum, ama bu bir suç değil. Ama senin yaptığın suç. Ona yönelttiğiniz bu iğrenç suçlamalar, daha 21 yaşımda bile değil. Hala bir çocuk, gerçekten. Yaptığın şey korkunç ve açıkçası çocuklarımı seninle bu evde bırakabilir miyim bilmiyorum.

Ayaktayım. "Bu seyahate çıkmayacağın anlamına mı geliyor?"

'Kızları götürmeyi düşünüyorum. Sen yardım alırken biz de bir otelde kalabiliriz.

'Ama bu delilik! Neden böyle bir şey söyledin ki?"

Gözlerini bana dikti. "Çünkü sana güvenebilir miyim bilmiyorum. Ne yaptığını bilmiyorum.

Başım ağrıyor. Jim Preston olmasaydı, muhtemelen buradaki sorunun ben olup olmadığımı düşünmeye başladım. "Deniyor ki...

"Ne var, Joanne? Ne yapmaya çalışıyor?"

Aramızı aç diyecektim ama bu tartışmayı sonsuza dek sürdürecekti. Bana asla inanmayacak ve tabii ki bir noktada Chloe şapkadan tavşan çıkarır gibi Simon ve benim sahte fotoğrafımı ortaya atacak. Richard gördüklerine inanır mı? Tabii ki inanacak. *Sana güvenebilir miyim bilmiyorum.*

Yatağın kenarına oturuyorum ve iki parmağımı göz kapaklarıma bastırıyorum. "Özür dilerim, gerçekten. Neyim var bilmiyorum. Telefonuma, kayıp videoya bakıyorum. Tanrım, o çok iyi.

"Ben annem gibi değilim," diyorum kısık bir sesle. 'Sadece yorgunum, hepsi bu. Yarın daha iyi olacağım.

"Beni korkutuyorsun aşkım, gerçekten korkutuyorsun. "Biliyorum. Ama her şey yoluna girecek.

Chapter Thirty-Three

"Dr. Fletcher'ı aramak ister misin? Richard sorar. 'Birkaç günlüğüne Hopevale'e gitmek istersen eminim seni sevk edecektir. Güzelce dinlenebilirsin.

Hopevale'e mi? Hastaneye mi demek istiyorsun? Hayır! Hayır! Richard, tabii ki hayır.

Peki ya Evie?"

Tanrım, lütfen Chloe'nin Evie'ye bakacağını söyleme.

'Burada Evie ile kalacağım elbette. Bunun sana iyi geleceğini düşünmüyor musun?"

"Kesinlikle hayır.

Ağır ağır yanıma oturdu. "Belki de gitmemeliyim.

"Elbette gitmek zorundasın. Richard beni gerçekten Chloe ve Evie'yle yalnız bırakamayacağını düşünüyorsa, isteğim dışında teslim edilmeme bir adım kalmış demektir. Ona tamamen mantıklı olduğumu ve endişelenecek bir şey olmadığını göstermeliyim.

'Seyahatinizi iptal edemezsiniz. Bir açılış sunumu yapacaksınız. Gitmeniz çok önemli.

Cevap vermiyor.

Başımı salladım. "Bak. Korkunç şeyler söylediğimi biliyorum. Bunun için çok üzgünüm. Ama sen iş gezine gidiyorsun ve üçümüz kesinlikle iyi olacağız.

Ertesi sabah Richard Chloe'yle vedalaşmaya giderken ben de eşyalarımı toplamayı bitiriyorum. Pencereden dışarı baktığımda onları dışarıda gezinirken görüyorum, Richard'ın kolu Chloe'nin omuzlarında. Göletin yanında duruyorlar ve Richard balık gevreği dolu kâğıt torbasını çıkarıp üzerine serpiyor. Dudaklarının hareketine bakılırsa balıklarla konuşuyor olmalı. Onları işaret ediyor, muhtemelen Chloe'ye adlarını söylüyor. Chloe gülüyor. Kese kâğıdını ona verir ve Chloe başını sallayıp ceketinin cebine koyar.

Döndüğünde "Al bakalım, hepsi tamam" diyorum. Bavulunu kapatırken bana bakıyor, sonra telefonundan e-postalarını kontrol etmeye devam ediyor.

"Neden Robyn'i aramıyorsun?" dedi. "Buraya gelebilir. "Neden?"

'Çünkü o senin en iyi arkadaşın ve ona güveniyorsun ve bu beni daha iyi hissettirir. Ve birinin seninle mantıklı bir şekilde konuşması gerekiyor,' diye ekliyor çarpık bir gülümsemeyle.

Robyn'in içgüdülerime güvenmem konusunda ısrar eden kişi olduğundan bahsetmiyorum. Başımı sallıyorum. 'Robyn işle meşgul. Yaklaşan bir mahkeme davası var. Bunu ona yapmak istemiyorum.

Çenesini ovuşturuyor. 'Peki ya Roxanne? Boş yatak odalarından birinde kalabilir.'

Roxanne? Neden?"

'Çünkü yalnız kalmanı istemiyorum Jo, tamam mı? Eğer uzakta olacaksam, burada seninle ve kızlarla birlikte başka birinin olmasını gerçekten isterim.

Bunu düşündüm. Roxanne'in büyük bir hayranı değilim ama yakınlarda yaşıyor ve Roxanne burada olsaydı kendimi daha iyi hissedeceğim doğru. Chloe'yi meşgul eder. Biraz şansla kendilerini üç günlüğüne Chloe'nin odasına kilitlerler. Eğer isterlerse tepside yemek bile getiririm. "Peki, tamam. Onu arayacağım," dedim.

"Ben yaparım. Telefonu hâlâ elinde. "Numarası ne? Dilimi tıkırdatıyorum. "Bana güvenmiyor musun?"

Gülümsüyor, başını hafifçe eğiyor. Yatağın başucundaki masadan kendi telefonumu alıp numarayı okuyorum. Belki de onu araması daha iyi olur. Ararsam hayır diyebileceğine dair bir fikrim var.

Pencerelere doğru yürüyor ve seyahatini, Evie'nin iyi uyuyamadığını ve o yokken burada kalabilirse daha iyi hissedeceğini ve elbette ona zaman ayırdığı için ödeme yapacağımızı anlatırken onu dinliyorum.

"Baba?"

Richard, Chloe'nin durduğu kapı aralığına döner. Bir parmağını kaldırarak Roxanne'la olan anlaşmayı onaylar ve konuşmasını bitirir.

"Hemen geliyorum, tatlım. Bana Joanne ile biraz zaman ver. Chloe gözlerini devirir ve gitmek için döner.

"Bunu gördün mü? O gittikten sonra sordum. Kapıyı işaret ediyorum. Kaşlarını çatı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Boş ver. Roxanne ne dedi?"

Öğleden sonra burada olacak. "Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?"

Evet. Teşekkür ederim, Richard. Öyle. Şimdi git. Uçağını kaçıracaksın.'

"Ben yokken kendine iyi bakacağına söz veriyor musun?"

"Evet. Söz veriyorum," diyorum.

"İlaçlarını alacağına söz verir misin?"

"Yemin ederim. Kollarımı boynuna doladım. 'Endişelenmeyi bırak. Seni seviyorum.

Yarım saat sonra Richard'ı havaalanına götürmek üzere taksinin geldiğini görüyorum ve midem sıkışıyor. Gitmesini istemiyorum. Belki de hâlâ vakit varken kalmasını istemeliyim. Hayır, bu aptalca olur. Chloe'yle üç gün idare edebilirim. Roxanne nasıl olsa burada olacak.

Onu oturma odasında Chloe ile konuşurken buldum. Kanepede birlikte oturuyorlar, Chloe başını Richard'ın omzuna koymuş. Adam onunla kısık bir sesle konuşurken Chloe somurtkan görünüyor ve Richard'ın telefonuyla oynuyor.

"Taksiniz geldi," diyorum.

Richard yukarı bakar. "Hemen geliyorum. Chloe telefonunu kucağına bırakıyor ve tek kelime etmeden yanımdan geçip gidiyor. Onun da üç gün boyunca benimle yalnız kalmak istemediği aklıma geliyor.

Birkaç saat sonra, Chloe içeri girdiğinde kendime bir fincan çay yapıyordum.

"Bir tane ister misin? diye sordum. Orada olmadığı halde kız kardeşini boğduğundan şüphelendiğim için kendimi suçlu hissediyorum.

"Hayır, sorun değil. Tam başka bir şey söyleyecekken telefonum masada çalıyor. İkimiz de kaşlarımızı çatarak ekrana baktık. Arayan Solomon, aile avukatımız. Geçen gün kulak misafiri olduğum konuşma parçalarını hatırlayarak telefonu açıyorum. Richard'a bunu sormayı tamamen unutmuştum. Keşke Chloe gitse de Solomon'a şimdi sorabilsem.

"Cevap vermeyecek misin?" diyor, kendini mutfak tezgahının üzerine kaldırarak.

Telefonu ben açtım. Selamlaştıktan sonra Solomon, Richard'la konuşmak istediğini söyledi.

"Uçakta," diyorum saatime bakarak. "Demek bu yüzden ona ulaşamadım.

'Birazdan inecek,' dedim. "Ona bir mesaj iletmemi ister misiniz?

"Onu tekrar arayacağım, ama eğer onunla konuşursanız, Chloe'nin vasiyetname için ne zaman aradığını bilmek istiyor. Ona Kasım'ın yirmi dördü olduğunu söyleyebilir misiniz?

Bakışlarım Chloe'ye kayıyor. Başını bana doğru eğiyor, kaşlarını kaldırmış, ayaklarını sallıyor.

Yutkunuyorum. "Ona söyleyeceğim," diyorum.

Telefonu kapattıktan sonra Chloe sordu. "Peki yaşlı Solomon ne istiyormuş?

Yüzünü inceliyorum. "Vasiyet için onu aramanla ilgili bir şey mi?

Richard bunun ne zaman olduğunu bilmek istedi.

Yavaşça başını sallıyor, gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "İlginç. Babamın neden bana doğrudan sormadığını merak ediyorum. Tırnaklarını inceliyor. "Peki ben ne zaman moruk Solomon dedim?

Bu hakaret karşısında irkildim. "Yirmi dört Kasım.

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. 'O kadar uzun zaman önce olduğunu unutmuşum. İlginç. Bir anlık tereddütten sonra, "Tüm bunlar ne hakkında?" diye sordum.

"Annemin mirasının benim payıma düşen kısmıyla ilgili," diyor kendini tezgâhtan iterek. "Geçen gün bana miras kaldı.

"Geçen gün mü?

"21 yaşına girdiğimde.

Daha sonra Evie'nin küçük oyun parkında mutlu bir şekilde oynamasını izliyorum. Dışarıya baktığımda Chloe'nin balık havuzunun yanında durup aşağıya baktığını görüyorum, elleri ceplerinin içinde, Oscar yanında. Yine balıkları mı besliyor diye merak ediyorum, sonra çömelip bir sopayla bir şeyler yapıyor. Telefonum çalıyor ve uzaklaşıyorum.

Chapter Thirty-Four

Muhtemelen Richard'dır. Şimdiye kadar otele varmış olmalı. Onu şimdiden çok özledim. Sesimi neşeli çıkarmaya kararlı bir şekilde telefonuma uzanıyorum. Sadece onun sesini duymak istiyorum.

Ama arayan Richard değil, Jim Preston. Telefonun en iyi çektiği kreşin penceresine doğru yürüyorum ve aşağıya bakıyorum. Chloe hâlâ dışarıda, kıpırdamadan duruyor, gölete bakıyor.

"Chloe'nin kaldığı tesis hakkında sana geri döneceğimi söylemiştim," diyor Jim. "Yorkshire'da Vincent Gardens adında özel bir psikiyatri kliniği idi. Çok pahalı ve seçkin diyebilirsiniz.

Tanrım, şu anda buna hiç ihtiyacım yok. "Teşekkürler Jim, ama kocamla bu konuyu konuştum. Richard birkaç seans geçirdiğini söyledi, hepsi bu. Bu şartlar altında pek de şaşırtıcı değil.

Bir anlık sessizlik oldu ve onu kaybettiğimi düşünerek telefonu elimden çektim. '...aylar.'

"Pardon, ne dediniz?

"Üç ay boyunca orada yattığını söyledim.

"Üç ay mı? Hayır! Bu doğru olamaz. Richard'ın bana anlattığı kadarıyla, bir avuç ziyaretten ibaretti.

"Üç ay ve bir hafta," diyor. 'Tam tarihler burada. Bakın, bunun bir anlamı olduğunu ya da yanlış bir şey olduğunu söylemiyorum, sadece size geri döneceğimi söyledim.

Pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum. Chloe hiç hareket etmedi. 'Ama Londra'da yaşıyorlarsa neden Yorkshire? Sen biliyor musun?'

"Hiçbir fikrim yok. Tahminimce daha ihtiyatlıydı."

Başımı salladım. "Bakın, teşekkür ederim, aradığınız için minnettarım ama şu anda bunun bir önemi yok."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Richard bana Chloe'nin öldüğü gün Sophie'nin yakınında olmadığını söyledi," diyorum kibarca. "Büyükannesi ve büyükbabasıyla kalıyordu. Kız kardeşinin ölümüyle bir ilgisi olamaz. İşte bu. Bunu Pulitzer'ine koy."

"Bunun tam olarak doğru olduğunu sanmıyorum."

"Evet, öyle. Tabiri caizse at ağzından aldım."

"Chloe, Sophie'nin öldüğü gece ailesiyle birlikte evdeydi."

Kalbim boğazımda davul gibi güm güm atıyor. Yutkunuyorum. "Değildi. Richard bana öyle olmadığını söyledi. Sen bunu nereden biliyorsun ki?"

Tam o sırada Chloe arkasını dönüp yukarı baktı. Gözlerimiz buluştuğunda, orada olduğumu ve onu izlediğimi başından beri bildiği hissine kapılıyorum. Onun hakkında konuştuğum için kendimi suçlu hissederek gergin bir şekilde gülümsüyorum. O gülümsememe karşılık vermiyor.

"Bayan Atkinson'ın ölümüyle ilgili soruşturma sırasında gündeme geldi," diyor Jim. "Sophie'nin ölümü, ölüm nedeninin intihar olarak açıklanmasının başlıca nedeni olarak gösterildi. Çok net hatırlıyorum ve bunların hepsi soruşturma raporunda belgelenmişti. Sophie öldüğünde Chloe de dahil olmak üzere tüm aile evde birlikteydi. Chloe büyükanne ve büyükbabasının yanına gitti ve bir süre onlarla kaldı ama bu küçük Sophie öldükten sonraydı. Bundan eminim."

"Peki Richard neden o gece büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte olduğunu söyledi?"

"Belki de tarihler konusunda kafası karışmıştır. Ya da belki, Joanne umarım bunu söylememe kızmazsın ama belki de kocan gözünün önündekini kabul etmeyi reddediyordur. Belki de bu onun olayları hatırlamasını etkiliyordur."

Bir noktada haklı. Richard başından beri Chloe'yi inkar ediyor. Belki de Chloe'yi savunmak öyle bir alışkanlık haline geldi ki artık ikinci doğası oldu. *Chloe iyi, harika, mükemmel, harika bir çocuk, zor bir dönemden geçti, ne bekliyorsunuz ki? O gerçekten çok tatlı.*

Madem bu kadar tatlıydı, neden onu üç ay boyunca psikiyatri koğuşuna gönderdiniz? Neden bu kadar kısa bir süre sonra onu yatılı okula gönderdiniz?

Hâlâ annesinin ölümünün şokunda olup olmadığını?

Cevaplanmamış pek çok sorum var ve hepsi de aynı şeyi işaret ediyor.

Bana söylemediğin şey ne?

Kollarımı kendime doladım. Titriyorum ama soğuktan değil. Keşke Richard o güvenlik kameralarını atmasaydı.

"Kocanızla ilgili bir başka şey daha var, söylememde sakınca yoksa-

Kameralar. "Üzgünüm Jim, gitmem

gerek. Telefonu kapattım.

Chapter Thirty-Five

Dışarıya son bir kez bakıyorum ve Chloe'nin kapıya doğru yürümeye başladığını görüyorum, Oscar da yanında.

Kilere doğru koşarken kalbim küt küt atıyor. İçinde kalan fotoğraf makinelerinin olduğu poşeti rafların altında bıraktığım yerden çıkarıyorum. Fırçalıyorum ve içindekileri kontrol ediyorum. Kalan üç kamera hâlâ oradaydı.

Tekrar yukarı koşuyorum. Bir tanesini çocuk odasına koyuyorum ve bu kez zencefilli çörek evi şeklindeki dolabın içine saklıyorum. Her kapıda elmas şeklinde bir delik var ve dolabı açacak olursanız kamera görüneceği için Evie'nin yazlık battaniyelerinden birinin içine sarıyorum. Çok sayıda boşluğu olan tığ işi bir battaniye seçiyorum ve onu sağ taraftaki elmas şeklindeki deliğin hemen arkasına yerleştiriyorum. Mükemmel değil ama yapabileceğimin en iyisi bu. Chloe'nin onu bulabilmesinin tek yolu battaniyeleri çekip çıkarması ve bunu neden yapsın ki?

Tabii eğer onu aramıyorsa.

Tekrar pencereden dışarı bakıyorum ve Simon'ı balık havuzunun yanında çalışırken görüyorum. Chloe hiçbir yerde görünmüyor. Evie uyanık ama mutlu ve ben gidip Simon'la konuşurken onu karyolasında bırakmayı düşünüyorum ama sonra fikrimi değiştiriyorum. Evden dışarı çıkıp onu birkaç dakikalığına bile olsa yalnız bırakmak içime sinmiyor. Onu sarıp sarmalıyorum ve yanımda götürüyorum. At

Bu noktada onu vücuduma bağlamayı ciddi ciddi düşünüyorum, böylece benden hiç ayrılmayacak.

"Merhaba Simon, senden bir iyilik isteyebilir miyim?

Bir çeşit süpürgeyle havuzun dibini temizliyordu. Dik duruyor. Bu adam hiç üşümüyor. Üzerinde sadece bir tişört var ve kullanmadığı halde pazuları görünüyor. Aklıma hemen dengesiz üvey kızımın uydurduğu fotoğraf geliyor ve yanaklarımın yandığını hissediyorum.

"Elbette, sizin için ne yapabilirim Bayan Atkinson?

Nedense onun sözleri beni daha da pancar gibi yapıyor. Utancımı gizlemek için biraz öksürüyorum. 'Çocuk odasının kapısına bir kilit takmam gerekiyor. Sadece anahtarla açıp kapatabileceğin türden. Bunu yapabilir misin?

Bana bir saniye kadar uzun süre bakıyor, gözleri şaşkınlıkla bulutlanmış. "Yapabilir misin? Tekrar ediyorum. "Kilidin türünü biliyorsun. Elimle bir daire çiziyorum.

başparmağım ve işaret parmağım. "Bu büyüklükte. "Çocuk odasının kapısına kilit mi istiyorsun?

"Evet, lütfen.

Evie'ye gülümsüyor. O da sırtıyor. "Evie'nin kalkıp gitmesinden mi endişeleniyorsun?

'Ha ha! Sen de yapabilir misin?'

'Elbette, sorun değil. Yarın gidip nalbordan **b i r** şeyler alabilirim. Önümüzdeki Salı döndüğümde asabilirim.

'Hayır, hayır. Bugün ihtiyacım var.' Evie'yi diğer kalçama doğru itiyorum. 'Şimdi alabilir misin? Balıklar için endişelenme. Gölete bakıyoruz.

"Hepsi öldü, Bayan Atkinson. Ona göz kırptım. "Ne dedin sen?

Balıklar. Onlar için endişelenmenin bir anlamı yok. Hepsi öldü.' "Ne oldu? diye sordum. Omuz silkti. Kolunu tuttum. "Kilit. Sen Bunu bugün, şimdi yapmak zorundayım. Bulabildiğin en sağduyulu olanı seçebilir misin? Ayrıca Chloe'ye bir şey söyleme, eğer onu görürsen.

Başını kaşıyor. "Ya ben kilidi takarken o da oradaysa?

"Olmayacağından emin olacağım. Zaten ona daha sonra kendim söyleyeceğim. Kilidi aldığı anda buraya geri gel ama eve girme. Beni kulübede bekle.'

Bana bir kafam daha çıkmış gibi bakıyor ama umurumda değil. Hemen içeri girip çocuk odasına çıkıyorum ve pencerenin önündeki sallanan sandalyeye oturuyorum.

Evie kucağımdayken. Simon döndü. Eski, hırpalanmış kamyonetini her zaman park ettiği yere park ediyor ve kulübeye doğru yürüyor.

Chloe'nin kapısını çaldım ve kafamı içeri uzattım. Ayakkabılarını giymiş, dağınık yatağında uzanmış, telefonuyla uğraşıyordu.

'Lütfen bisikletimi alıp köye gidip Evie için bebek bezi alabilir misin? Bezleri bitmiş. Bu biraz acil.

"Sanırım burada kalmalıyım," diyor.

"Neden?"

"Sadece yapmam gerektiğini düşünüyorum.

"Lütfen, Chloe. Burada oldukça çaresizim. Uzun sürmez. Kendim giderdim ama Evie'yle dükkâna gitmenin nasıl bir prodüksiyon olduğunu biliyorsun.

"Sanırım bir şey olursa diye kalmalıyım," diyor yavaşça.

Harika. Richard onunla konuşmuş olmalı. Muhtemelen ona talimatlar vermiştir. *Ne yaparsan yap, Joanne'in gözünün önünden ayrılmasına izin verme.*

"Ben iyiyim, gerçekten. Simon da burada! Kulaklarım ısınmaya başlıyor ve ellerimi üzerlerine koyma isteğime karşı koymam gerekiyor.

Tereddüt ediyor ve hayır derse ne yapacağımı merak ediyorum ama bacaklarını yatağından aşağı sallıyor.

"Peki,

tamam.

"Teşekkür

ederim.

O gittikten sonra Simon'ı gizlice eve sokuyorum ve onu işe koyuyorum. Alet çantasını karıştırmasını izliyorum, midem düğümleniyor, daha hızlı gitmesini istiyorum.

'İyi bir tane buldum, Bayan Atkinson. Gördünüz mü?' Kilidi görmem için havaya kaldırıyor. Benim için hiçbir anlamı yok. Sadece bir kilit. Endişemi şüphecilikle karıştırmış olmalı ki ekliyor: 'Biliyorum, pek bir şeye benzemiyor ama bana güvenin. En iyi marka. Ağır çelik. Evie hiçbir yere gitmiyor. Kıkırdıyor.

"Üzgünüm Simon, ama biraz acelem var.

"Uzun sürmez.

On beş dakika sonra sonuç mükemmel. Göz hizasında basit bir gümüş daire. Aslında her zaman oradaymış gibi görünüyor, Richard ya da Chloe, hatta Roxanne sorarsa söyleyeceğim şey de bu. Her zaman oradaydı. Daha önce fark etmemiş olmana şaşırdım.

Üstümüzde bir döşeme tahtası gıcırıyor. Simon'ın kolunu tuttum.

"Bunu duydun mu?" "Neyi duydum Bayan Atkinson?"

"Yukarıda biri var.

Bilmem gerekirdi. Chloe köye gitmedi, bir yerlerde saklanıp beni gözetliyor.

İkimiz de birkaç saniye dinledik. Sessizlik. "Bu ev gıcırıyor, Bayan Atkinson. Ben olsam endişelenmezdim. Yukarı çıkıp bir bakmamı ister misiniz?"

"Evet, lütfen. Teşekkür ederim."

O gittiğinde anahtarı yatak odamın kapısının arkasında asılı duran sabahlığının cebine saklıyorum. Simon birkaç dakika sonra geri geldi. "Yukarıda bir şey yok, Bayan Atkinson. Sadece açık bir pencere var. Onu da kapattım. Başka bir şey var mıydı?"

"Hayır, teşekkür ederim. Neredeyse onu evden dışarı itecektim. Beş dakika sonra Chloe geldi. Bana bir paket bebek bezi uzattı. "Altını değiştirmemi ister misin?"

"Bunca zamandır köyde miydin? diye sordum. Masum ve endişesiz görünmeye çalışıyorum. Asıl sormak istediğim, *yukarıdaki sen miydin?* Gerçekten *köye gittin mi?*

Kaşını kaldırıyor. "Evet, peki onu değiştirmemi ister misin?"

Yüzünü inceliyorum. O kadar iyi bir yalancı ki, korkutucu. Ondan bebek bezi paketini alıyorum ve yakından bakıyorum. Bu benimkilerden biri mi? Çocuk odasındaki dolapta yedek paketlerim var. Onları bulmuş olabilir mi? Ben Simon'ı almaya giderken o da bir tane almış olabilir mi?

"Hayır, teşekkür ederim. Ben yaparım."

Ama ben yapmıyorum. Odasına kapanmasını bekliyorum, sonra bir elimde kamera çantam, diğer elimde bebek telsiziyle deli bir kadın gibi evin içinde koşturuyorum.

Bir kamerayı birinci kat koridorundaki duvar lambası aplikinin tepesine yerleştiriyorum. Yarıya kadar batıyor, ben de kaldırıp ayak parmaklarımda üzerinde duruyorum ve lambanın içinde ampul olmadığını görüyorum. Sadece soketi var. Patlamış olmalı, bu da Richard'ın onu neden çıkardığını açıklıyor, ama yenisini takmayı hatırlamamış. Çok kötü oldu. Kamerayı orada bıraktım. Bir bakıma böylesi daha iyi. Daha az görünür ama iyi bir görüntü elde etmek için yeterli. Aceleyle aşağıya indim, gözüm monitördeydi. Yukarıda her şey yolunda. Evie iyi. Koridordaki konsol masasının üzerine, vazanın arkasına bir kamera daha koydum. Küçük bir kâğıt yığını, birkaç makbuz ve bir bahçe kataloğu var. Onları kameranın her iki yanına koyarak ortama uyum sağlamaya çalışıyorum. Yine ideal değil ama bu noktada yapabildiğimin en iyisi bu.

Kamera uygulamamdan görüntüyü kontrol edebilmek için telefonumu almak üzere arkamı döndüm ama orada değildi. Ne yaptım ben onu? Elimdeydi, bir yere koymuştum. Yukarıda mı bıraktım?

Üstümdeki döşeme tahtaları gıcırıyor.

Bebek telsizini kontrol ediyorum. Olağandışı bir şey yok, sadece Evie karyolasında, başının üzerindeki cep telefonundaki orman hayvanlarını kavramaya çalışıyor. Çabucak merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Bir şeyin kokusunu alıyorum, kimyasal ve yersiz bir şeyin. Adımlarımı takip edip kokuyu tanımlamaya çalışırken monitöre bakıyorum ve neredeyse çılgılık atacağım.

Chloe çocuk odasında, pencereye bakıyor. Evie karyolasında değil.

"Ne yapıyorsun? Kapıya doğru koşarak ağlıyorum. Chloe kafasını çevirdi. Evie'yi kollarında tutuyor. Chloe'nin saç tellerini tutarken Evie memnun ve mutlu görünüyor.

"Dikkatli olmalısın Joanne," diyor Chloe tüyler ürpertici bir ses tonuyla.

Neye dikkat edeyim? Lütfen bunu yapmayın. Onu değiştireceğimi söyledim. Evie'yi yerine koy, lütfen.'

"Üzgünüm, bunu yapamam.

"Neden yapamazsın?

"Gitmek zorundasın.

"Gitmek mi?

"Evie'yi bodruma koyacağım.

"Aman Tanrım. Lütfen bebeğimi bana ver! Lütfen Chloe, onu bana hemen ver.'

"Bunu yapamam Joanne. Onu saklamak

zorundayım.' "Saklamak mı?

"O geri gelmeden önce. "Kim?

Dönüp bana bakıyor, gözleri fincan tabağı gibi kocaman. "Büyük kötü adam," diye nefes alıyor.

Aman Tanrım. Delirmiş. Ağzımı açtım ve çılgılık attım.

"Simon!

Chapter Thirty-Six

Bir adım öne çıkıp boynumu eğerek bahçede Simon'ın kamyonetini arıyorum ama yok. Artık evde sadece Chloe ve ben varız ve telefonumun nerede olduğunu bilmiyorum. Ellerimi uzattım. Kontrolsüzce titriyorlardı.

O sadece bir bebek. Senin için bir tehdit değil. Baban seni seviyor!"

"Babam mı? Küçümsüyor. 'Babam beni sevmiyor. Babam beni umursamıyor.'

"Tanrım, Chloe, bu konuda çok yanılıyorsun.

"Ben değilim. Bu konuda bana güvenin. Boştaki eliyle pencereyi açar.

Ne yapıyorsun? Lütfen Chloe, sana yalvarıyorum. Onu bana ver.'"Fazla zamanımız yok. Güneş batıyor.'

"Bu ne anlama geliyor?

"O düşündüğün kişi değil.

"Kim?

"Benim babam, senin *kocan*.

'Tabii ki öyle, o harika bir adam ve seni çok seviyor.

Lütfen pencereden uzaklaşın.'

Hayır, değil Joanne. O şeytan ve geri dönecek. Oh, ve sen ve Evie öleceksiniz.'

Zemin altımda kayıyor. Tanrım, Richard. Neden aramadı? Ya da belki de aradı ve ben duymadım çünkü telefonum yanımda değil. Ama neden sabit hattı aramadı? Şimdiye kadar otelde olurdu. Endişelenmeye başlamış olmalı. Köşedeki ahizeye bakıyorum. Eğer ona ulaşabilirsem polisi arayabilirim.

'Dinle tatlım, baban ve ben sana yardım edeceğiz, söz veriyorum. Sana göz kulak olacağız.

Hâlâ dışarıya bakıyor. "Ölmek istemiyorsan gitmelisin.

Onu sakın tutmalıyım. Evie'yi her an düşürebilir. Telefona doğru ilerliyorum. "Babanın dünyasının merkezindeyken bir kız kardeşe sahip olmanın kolay olmadığını biliyorum.

"Pek sayılmaz," diyor.

'Sophie doğduğunda bunun sizin için zor olduğunu biliyorum. Ama bu şekilde olmak zorunda değil. Evie ve ben, babanı bırakıp gidebiliriz. Sen burada onunla kalabilirsin. Lütfen pencereyi kapat, Chloe.'

"Güneş batıyor, görüyor musun?

'Evet, lütfen kapatın. Evie üşüyecek.'

Arkasını döndü. "Az önce Sophie hakkında ne dedin?"

"Doğduğunda senin için zor olduğunu biliyorum.

"Zor değildi. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok.'

'Annenizin başka bir bebeğe bu kadar odaklanmış olması bence son derece doğal. Tüm kardeşler bir dereceye kadar kıskançlık hisseder.

"Sana böyle mi söyledi?

Evie başparmağını emiyor, başı Chloe'nin göğsüne dayalı. Bana bakıyor. Kollarımı uzatıyorum. "Evie'yi bana ver. Evie benden uzaklaşıyor, yüzünü Chloe'nin boynuna gömüyor.

'Küçük kız kardeşimi seviyordum. Onu dünyadaki her şeyden daha çok sevdim," diyor Evie'ye sarılarak.

Aman Tanrım. "Onu tutmama izin ver.

"Yapamam. Onu size verirsem polisi ararsınız.'

"Sana yardım getireceğiz.

'Ve eğer polisi ararsan, öleceksin. Sen ve Evie.'

"Aman Tanrım. Sen delisin. Tanrıya şükür.' Elim ağzıma gitti.

Orada, uzakta Simon'ın kamyonu var. Geri geliyor.

Pencereye koştum, elimi kaldırmıştım bile. Bileğimi tuttu ve aşağı çekti.

"Ben deli değilim, Joanne. Hepsi onun suçu, tamam mı?"

'Eğer onu bana verirsen, Richard'a hiçbir şey söylemem. Sana söz veriyorum. Tekrar pencereye baktım. Simon neredeyse geldi.

"Beni dinleyin. Babam Soph'u öldürdü ve sonra annemi öldürdü. Bunu tekrar yapıyor. Aynı şeyi sana ve Evie'ye de yapacak ve ben bunun tekrar olmasına izin veremem.

Ne dediğini bile anlayamıyorum.

'Bunu sana ve Evie'ye yardım etmek için yapıyorum. Şu anda bana inanmadığını biliyorum ama güven bana, inanacaksın.

Simon kamyonundan iniyor ve eline bir şey alıyor... Neydi o? Bir kürek mi? Onu arkaya atıyor.

"Simon! Bağırıyorum.

Chloe pencereyi kapattı ve bana ters ters baktı. "Ne yapıyorsun lan sen?

'Hiçbir şey! Tanrım, lütfen onu bana ver, Chloe.'

"Hayır! Evie'yi daha sıkı tutuyor. "Sana söyledim. Bunu yapamam.

Kalbim sıkışıyor. Chloe'ye bakıyorum. O yine pencereden dışarı bakıyor ve ben de onun başının arkasına bakıyorum. Ellerimi ağzıma götürüp Simon'ın adını haykırmak istiyorum ama faydası yok. O Evie'yi böyle tutarken olmaz.

Hâlâ dikkati dağınık ve ben de bu anı kullanarak sabit telefona doğru ilerliyorum. Yavaşça telefonu açtım ve ahizeyi kulağıma götürdüm. Çevir sesi yok. Hiçbir şey yok. Hat kesik. Ahizeyi düşürüyorum ve masanın üzerine bir çınlamayla düşüyor. Ellerimi kafatasıma götürdüm. "Ne yaptın sen?" diye feryat ediyorum.

"Sana söyledim. Geri gelecek ve eğer dediğimi yapmazsan öleceksin.

'Sen hastasın! Bunu hemen durdurmalısın!'

Simon pikabın yanında yerde bir şey arıyor. Kafasını kaldırsa belki dikkatini çekebilirim. Eğer yapabilirsem... ne yapabilirim? Chloe bakmıyorken elimi mi kaldırayım? Bu işe yarar mı?

Ben hasta değilim. Babam sana bunu söylemedi mi? Benim hiçbir sorunum yok.'

"Çünkü bunu kabul etmek istemiyor. Ama seni üç aylığına bir psikiyatri hastanesine gönderdi, değil mi?

'Evet,' diyor sakince. "Bu doğru. Beni oraya o koydu. Herkese o gece evde birinin olduğunu söylemeye devam edersem asla çıkamayacağımı söyledi.

Simon pikaba doğru yürüyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Ve sonra, bir mucize. Dönüp yukarı bakıyor, el sallıyor. Chloe'nin arkasından elimi kaldırıyorum ama beni görebileceğini sanmıyorum. Sadece onu. Zaten çok karanlık ve pencereden çok uzaktayım.

Chloe'ye yaklaşıyorum. İtiraz etmiyor, bana bakmıyor. Simon'a el sallıyor. 'Beni dikkatle dinle, Joanne. Sakın polisi arama. Simon'ı buraya getirmeye çalışma. Babam İspanya'daki konferansa hiç gitmedi. Sadece gitmiş gibi yaptı ve sonra gizlice eve girip annemi üçüncü katın sahanlığından aşağı itti.

'Hayır! Chloe, böyle bir şey olmadı, sana söz veriyorum. Evinizin çevresinde güvenlik kameraları vardı. Görülmüş olmalı.'

'Kameraların kör noktaları vardır. En azından bizimkinin vardı, o bundan emindi ve bu kör noktaların tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Bunu nasıl yaptığını anlamam yıllarımı aldı. Arabasını havaalanına götürdü ve orada bıraktı, sonra geri geldi. Simon'a veda edecek misin, etmeyecek misin? O bekliyor.' Evie'yi kollarında zıplatıyor.

'Polis tarafından alınırdı. Polis onun konferansta olup olmadığını kontrol ederdi.

'Anlamıyorsun. Babam gidip onun gibi davranması için başka birini buldu ve o adam öldü.

"Ne? Kim? Kim?"

Tereddüt ediyor.

"Söyle bana!"

Adı Alfred Butterworth'tü. O zamanlar babamın iş ortağıydı. El salladı, Joanne. Simon bir şeylerin ters gittiğini düşünmeye başladı. Evie'nin elini tutar ve ona el sallar.

Alt dudağımı ısııyorum ve elimi kaldırıyorum. Simon başını sallayıp kamyonete geri biniyor, sonra da U dönüşü yapıyor.

"Sen delisin.

Bana geri döndü. 'İşleri batmak üzereydi. Borçlarını ödeyemeyeceklerini bildikleri halde çalışıyorlardı. Babam sana sürekli bu güzel şeyleri nasıl alıyor sanıyorsun? Bu evi nasıl karşılayabiliyor sanıyorsun?'

"Başarılı bir iş yürütüyor, bunu biliyorsunuz.

"İflas ediyorlardı. İş ortağına borçları silebileceğini, tek yapması gerekenin konferansa babam olarak gitmek, onun kıyafetlerini giymek ve görünmek ama soru sormamak olduğunu söyledi.

'Söylediğin tek bir kelimeye bile inanmıyorum,' diye sızlanıyorum.

Bir düşünün. Gazetelerde annemin ölümünden hiç bahsedilmemesi sence de garip değil mi? Ya da televizyonda? Milyon poundluk evlerde her gün kadınlar kendilerini korkuluklardan atmıyor, değil mi? Neden biliyor musun? İnsanlara para verdi. Haberleri olabildiğince gazetelerden uzak tuttu. Sessiz kalmam için beni tımarhaneye gönderdi. Ama iş ortağı sonunda anladı. Tüm o borçları silecek para, babamın annemin üzerine yaptırdığı hayat sigortasından geldi, ayrıca annemin parasının yarısı da ona miras kaldı. Bu arada annem çok zengindi.' Başını bana doğru eğdi. "Sen zengin misin, Joanne?"

"O adama ne olduğunu söylemişsiniz? Alfred Butterworth?"

Evie homurdanıyor. Chloe onu nazikçe sallıyor. "İş çıkış saatinde Victoria İstasyonu'nda kendini bir trenin önüne attı. Nasıl olduğunu kimse görmedi.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" "Önemli değil.

"Öyle.

Dul eşiyile konuştum. Hikayenin bir kısmını aldım ve bir araya getirdim. Bir noktada kocası kullanıldığını anlamış olmalı. Bu yüzden ölmek zorundaydı.

"Peki neden polise gitmediniz?"

"Deli misin sen? Babam beni akıl hastanesine yatırdı. Eğer o gece orada birinin olduğunu söylemeyi bırakmazsam beni sonsuza kadar orada bırakmakla tehdit etti. Olay olduğunda benim uyuyor olmam gerekiyordu. Gizlice içeri girip annemi öldürebileceğini ve tekrar gizlice dışarı çıkabileceğini ve ertesi sabah uyandığımda onu ölü bulacağımı düşündü. Her şeyin bir anda biteceğini düşündü ama öyle olmadı. Annem karşı koydu. Tartıştıklarını duydum ve uyandım.

"Eğer iddia ettiğin gibi bir canavarsa neden seni de öldürmedi?"

"Çünkü intihar gibi görünmesini istedi. Büyük bir soruşturma istemiyordu, sadece açık ve kapalı bir dava istiyordu. Ama şimdi beni öldürecek. Seni ve Evie'yi öldürdükten sonra. Sonra da kendimi öldürmeden önce yapmışım gibi gösterecek.

Tamamen delirmiş. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Bunu neden yapsın ki?"

'Para, tabii ki. Babamla aramız hep parayla ilgilidir.'

Yalan söylüyorsun. Söylediğin tek kelimeye bile inanmıyorum. Bebeğimi bana ver!'

Onu sana veremem. Bu son sözüm. Onu korumak zorundayım ve eğer onu sana verirsem bunu yapamam.

Hıçkırarak hıçkırarak ağlıyorum. 'Roxanne sonra gelecek, tamam mı? Her an burada olabilir.

"Roxanne gelmiyor.

Geldi. Baban onu aradı ve gelip kalmasını istedi, yakında burada olacak. Lütfen hala vakit varken bu çılgınlığa bir son ver ve bebeğimi bana geri ver.

Onu aramadı. Sadece rol yaptı. Bunların hepsi seni güvende hissettirmek için yaptığı planın bir parçası. Kimse seni kurtarmaya gelmeyecek. Biraz öne eğildi. Sanki bana bir sır verecekmiş gibi. 'Bu sefer onu öldüreceğim. Yanına kâr kalmayacak. Evie güvende olacak. Bana inanmadığını biliyorum ama sorun değil. Güven bana. İnanacaksın.'

Yine o koku. Donup kaldım. "Nedir o?" "Ne?"

diye soruyor.

"Şu koku.

"Ne kokusu?

"Aman Tanrım, bu benzin.

"O burada," diyor.

"Ne yaptın, Chloe? Ne yaptın sen?" 'Joanne?'

"Tanrıya şükür, Richard! Odadan koşarak çıktım ve kocama çarptım.

Omuzlarımdan tuttu, beni kol uzunluğunda tuttu. "Ne oldu?" "O delirmiş!

Chapter Thirty-Seven

"O delirmiş! Bir şeyler yapmalısın! Evie'yi kaçırdı!"

"Tamam. Sakin ol. Burada neler oluyor?" "Hey, baba."

Chloe. Tatlım. Ne yapıyorsun?"

"İşte yine başlıyoruz, değil mi baba? Tıpkı eski günlerdeki gibi. Pek sayılmaz. Bu sefer hazırlıklıyım, ama ne demek istediğimi biliyorsun.

"Richard?"

Bana döndü. "Joanne, çok özür dilerim. Oraya kadar gelmiştim ama Solomon'dan bir mesaj aldım ve geri dönmek zorunda kaldım. Her şey için çok özür dilerim."

"Ne yaptığını biliyorum baba.

"Evie'yi bana ver, tatlım, lütfen.

"Ona zarar vermeyeceğim ama sen bunu zaten biliyorsun. "Hiç gitmemeliydim. Roxanne nerede?"

"Bilmiyorum! "Ve telefonumu bulamıyorum!" diye bağıriyorum. Parmağımla Chloe'yi işaret ediyorum. "Telefonumu çaldı! Sabit hat da çalışmıyor! Polisi aramak zorundayız!"

Richard beni nazikçe yana itti. "Bebegi bana ver, Chloe tatlım.

Chloe hafifçe öne eğildi. "Eğer ona elini sürmeye kalkarsan, yemin ederim seni öldürürüm."

"Aman Tanrım.

"Bunu nasıl yapmayı öneriyorsun, tatlım?

Ses tonundan dolayı kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Bir şeyler yap! Tıslıyorum. "Ne yapmamı istiyorsun?" diyor.

"Evie'yi ondan uzak tutun!

Kolumu tutuyor ve kaşlarını çatıyor. "Ve yapacağım. Ama sakinleşmen gerek. Bunu ben halledebilirim. Beni aşağıda beklemek ister misin?"

"Aklını mı kaçırdın sen? Ağlıyorum. 'Hiçbir yere gitmiyorum! Burada kalıyorum!'

Aniden banyonun kapısı çarparak kapanır ve ardından kilidin dönme sesi duyulur.

Kapıya doğru koştum. 'Chloe! Kapıyı aç!'

Richard kapalı yumruğuyla kapıya vuruyor. "Kapıyı aç, Chloe!

Gürültü Oscar'ı buraya getirdi. Havlamaya başladı.

"Kapa çenen! Richard tersliyor ve bir an için benimle konuştuğunu sanıyorum ama ayağıyla Oscar'ı yoldan çekmeye çalışıyor.

'Polisi aramalıyız,' diyorum.

Elini omzuma koydu. 'Bunu ben hallederim. Neden gidip kokunun ne olduğunu öğrenmiyorsun?'

Ne olduğunu biliyorum, Richard! Benzin! Orada bir yere benzin dökmüş!'

Aynen öyle. Benzinin nereye döküldüğünü bulmalıyız çünkü dışarı çıkarsa benzini ateşe verecek. Benzini tam olarak nereye döktüğünü bilmeliyiz ki mecbur kalırsak çıkmanın en güvenli yolunu bilelim.

"Tanrım, haklısın. Çok haklısın. Sence inip kaçacak mı?"

Hiç sanmıyorum. Sanırım onu tüm bu karmaşayı sona erdirmeye ikna edebilirim ama hazırlıklı olmalıyız. Her ihtimale karşı.

"Tamam. Ellerimi birbirine vurarak başımı salladım. "Gidip ne bulabileceğime bakacağım.

Omzumu sıktı. 'Her şey yoluna girecek. Sadece git ve nereden geldiğini bul.' Kapıya geri döndü. 'Beni dinle tatlım, her şey yoluna girecek. Her ne yaptıysan, her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Sadece kapıyı aç.

Odadan koşarak çıktım.

Chapter Thirty-Eight

Richard omzunu banyonun kapısına her çarptığında, Oscar'ın havlamaları eşliğinde muazzam bir gümbürtü yankılanıyor. Diğer tarafta dehşete düşmüş bir Evie hayal etmemeye çalışıyorum ama o kadar yüksek sesle çığlık atıyor ki kalbim parçalanıyor. Köşeye sıkıştığını hissederse Chloe'nin ona neler yapabileceğini düşünmemeye çalışıyorum. Richard'ın ne yaptığını bildiğine ve hem gerçek hem de mecazi anlamda ona nasıl ulaşacağını bildiğine güvenmek zorundayım.

Koridordaki düğmeye basıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Ampuller patlamış olmalı. Hayır, bekle, koridorun her iki tarafında beş aplık var. Hepsi birden patlamamıştır, değil mi? Ayak parmaklarımın üzerinde durup ışıklardan birine bakıyorum. Boğazım daralıyor. Ampul yok, sadece çıplak bir priz var.

Koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyüp benzin kokusunun kaynağını bulmaya çalışıyorum. O kadar yoğun ki nereden geldiğini tespit etmek zor. Islak olup olmadığını anlamak için halıyı parmaklarımla yokluyorum. Ofisimin kapısını açıyorum. Chloe ofisimi benzinle ıslatmış olabilir mi? Kesinlikle. Aslında yapmasaydı şaşırırdım, ama koku burada o kadar güçlü değil. Devam ediyorum, sonra adımlarımı takip ediyorum, geçtiğim her kapıyı açıyorum: misafir yatak odaları, misafir banyoları, Chloe'nin yatak odası.

Tam kapıyı tekrar kapatmak üzereydim ki bir telefon sesi duydum. Şifonyerden geliyordu. Düğmeye basıyorum ama yine bir şey olmuyor. Bu Chloe'nin telefonu mu? Tanrım, eğer bu onun telefonuysa, onu kullanarak

Polis! Koşarak şifonyere gittim ve üst çekmeceyi açtım. Telefon hala buruşuk tişörtlerinin arasında vızıldıyor.

Elime aldım, başparmağımı ekranda kaydurdum. "Alo?"

Sessizlik.

"Alo?"

"Hey, ben Ro. Ses robota benziyor. Resepsiyon yüzünden, burası berbat. "Alo?" diye tıslıyorum.

Crackle. "...hang out?"

Roxanne. Roxanne! Ben Joanne! Neredesin?' 'Bayan

A? Ben ... Chloe.'

"Ama neden burada değilsin?"

"...Olmalı mıyım?"

Evet! Richard bu sabah seni aradı, hatırladın mı? Birkaç gece kalacak mısın? Burada olacağını söylemiştin! Geliyor musun? Tanrım, korkunç bir şey oldu. Alo? Orada mısın?"

Daha fazla çatırtı sesi. Pencereye gidiyorum. Hat daha netleşiyor. "İptal etti.

"İptal mi etti?"

"Evet. Artık bana ihtiyaç olmadığını söyledi.

Bu doğru olamaz. Doğru olamaz, çünkü eğer doğruysa, Chloe doğruyu söylüyor demektir. *Onu aramadı. Sadece rol yaptı. Kimse seni kurtarmaya gelmiyor.* Bu olay dışında, aradı. Sonra geri aradı ve iptal etti.

Alo? Roxanne? Beni dinle-' 'Jo?

Ne yapıyorsun?"

Arkamdan gelen Richard'ın sesi nefesimi kesiyor. Telefonu kulağımdan çektiğimde Roxanne gitmişti.

Kusacakmışım gibi hissediyorum, sadece korkunç kokudan değil.

Yere düşüyorum, karanlıkta halıyı hissediyorum, kalbim boğazımda güm güm atıyor. "Bakıyorum, buraya benzin döktüğünü sandım. Ona gerçeği söylemeliyim. Ona telefonu göstermeliyim. *Bak ne buldum. Chloe'nin olmalı.* Sonra elimde tekrar titriyor ve ekranda *Ro* kelimesi yanıp sönüyor.

"Ver şunu bana. Richard'ın eli telefonu elimden almak için üzerime uzandı. "Bunu da nereden buldun?"

Şifonyerin içinde. Açman gerekmiyor mu? Roxanne arıyor! Acele et! Kaçıracaksınız!"

Başparmağını ekranın üzerinde gezdiriyor ve telefonu kulağına götürüyor. "Alo?" Telefonu çeker. "Burada telefon çekmiyor. Telefonu cebine sokuyor. "Burada hiçbir şeyin kokusunu alamıyorum," diyor. "Zamanını boşa harcıyorsun.

Ona bakıyorum. Şu an kafam çok karışık. Ayağa kalktım, dizlerimi fırçaladım. "Neler oluyor? diye soruyorum. Evie çılgılık atmayı bıraktı. "Chloe nerede?

"Dışarı çıkmayacak. Kulübeden bir balta alacağım ve kapıyı kıracağım.

Nefesim kesildi. "Balta mı?

"Uzun sürmez. Oh ve telefonunu buldum.'

"Buldun mu? Nerede buldun?

Az önce ofisinizdeydi. Masanızın üzerinde. Orada bırakmış olmalısın.' "Neden ofisimdeydin?

Richard bana üzgün gözlerle baktı. 'Sana inanmadığım için özür dilerim, tatlım. Chloe iyi değil. Bilmem gerekirdi ama ben sadece...' Elini saçlarında gezdiriyor. "Nasıl olduğunu bilirsin. Söz konusu kendi çocuğun olduğunda, onda bir sorun olduğuna asla inanmak istemezsin.

Artık neler olduğunu bilmiyorum. Telefonumu kaldırdım. "Polisi arayacağım.

"Gerek yok. Ben hallederim.'

'Ama polisi aramalıyız!'

Omuzlarımı tutuyor. 'Polisi aramak istemiyorum. Henüz değil.'

"Neden olmasın?" diye bağıriyorum. "Evie'yi kaçırdı! Polisi aramak zorundayız! Bunu hemen yapmalıyız!

'Bunu polisi dahil etmeden çözebilirim. Eğer polis bu işe karışırsa, o hapse girer. Bunu görüyorsunuz, değil mi?

Evet! Güzel! Umarım öyle olur! Umarım sonsuza dek hapse girer!'

Elini yanağıma koydu. 'Tatlım, tüm bunlar için çok üzgünüm. Bırak bunu kendi yöntemimle halledeyim. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Sen içeri gir ve konuşarak onu vazgeçirmeye çalış. Öyle ya da b ö y l e bu kapıyı açtıracığım.'

Gözlerinin içine bakıyorum. "Ama ya çok geçse?

Olmayacak. Oraya geri dön. Ben hemen döneceğim.'

Işık düğmesini bile açmadan merdivenlerden aşağı koşuyor. Işıkların çalışmadığını bildiği için mi? Merdivenlerin başına kadar birkaç adım yürüdüm. "Richard?

Arkasını döndü. "Ne oldu?

"Roxanne'i aradın, değil mi?

"Yaptığımı biliyorsun. Sen de oradaydın. Neden?"

Neden? Bu çok açık değil mi? "Peki neden burada değil?"

Bilmiyorum! Chloe muhtemelen ona gelmemesini söylemiştir. Chloe çıkarsa diye lütfen oraya geri döner misin? Hiçbir yere gitme, tamam mı? Beni bekle.'

Başımı salladım. "Tamam. Hareket etmiyor, sadece bana bakıyor. "Oraya geri dön!" diye bağırıyor.

Çocuk odasına koştum. Oscar yan yatmış, nefes nefese. Onun nesi var böyle? Elimizi uzattım ve inledi. Şu anda bunun için endişelenemem. Kilidin arkasından konuşabilmek için kapıya çömelıyorum. "Chloe, benim. Kapıyı aç.'

Cevap yok.

"Chloe. Sana inanıyorum.'

İç çektiğini duyduğuma eminim. "Doğru. İyi denemeydi, Joanne.'

"Dinle, telefonunu odanda buldum ve Roxanne ile konuştum, Richard'ın ona gelmemesini söylediğini söyledi.

Bir vuruş. "Sana söylemiştim.

"Biliyorum.

"Yani şimdi bana inanıyor musun?

Aman Tanrım. Başparmağımın eklemimi ısırdım.

"Sanırım öyle. "Telefonum yanında mı?

Alt dudağımı ısırdım. "O aldı.

Ona güvenemezsin, Joanne. Söylediği tek bir kelimeye bile inanamazsın. Bizi izole ediyor. Sabit hattı kesti, tıpkı eski evimizde yaptığı gibi. Havaalanına gitti, arabasını park etti ve bir şekilde buraya geri döndü. Saatlerce evin içinde bir yerde havanın kararmasını beklemiş olmalı.

Evde daha önce duyduğum sesleri düşünüyorum, etrafta dolaşan birinin seslerini. Chloe olduğunu sanmıştım. Bunca zamandır bana Richard olduğunu mu söylüyor?

'Ama telefonumu geri verdi. Bizi izole etmek istiyorsa bunu neden yapsın ki?

'Kontrol ettin mi? Şarjı var mı? SIM kartı var mı?

Ona bakıyorum. İşte o zaman ekranda bir mesaj gördüm. *SIM kartı takın.*

Elim ağzıma gitti. "SIM kart kayıp.

Sesli bir şekilde iç çekti. "Sana söylemiştim.

Çok korkuyorum. Artık kime inanacağımı bilmiyorum. "Nereden biliyorsun?

'Nasıl sanıyorsunuz? Geçen sefer de bize aynısını yapmıştı'.

"Oh, Tanrım. Bir avuç saçımı tuttum. 'Her an geri gelebilir.

Kapıyı aç, Chloe!"

Banyonun kapısını o kadar hızlı açıyor ki sendeleyerek ilerliyorum. Elim tutup beni yukarı çekerken Evie'yi hâlâ göğsünde tutuyor. Evie bana sırtıyor. Ce-ee ya da saklambaç oynadığımızı sanıyor.

Sanırım öyleyiz.

"Onu şimdi alabilir

miyim?" "Hayır.

"Neden olmasın?

"Sana güvenmiyorum.

Ön kapı gıcırdayarak açıldı.

"O burada! Tıslıyorum. Onu çocuk odasından sürükleyerek çıkardım ve yatak odama ittim. 'Sen Evie'yle burada saklan. Ben onu durduracağım.'

"Nasıl?

Kapının arkasında asılı bornozumu karıştırıp anahtarı buluyorum.

"Çocuk odasının kapısına kilit taktırdım.

Richard'ın başının tepesi merdivenlerde görüldüğü sırada sahanlığa çömeliyorum. Çocuk odasına geri dönüyorum ve banyo kapısının açık olduğunu fark ediyorum. Ona doğru sıçradım. Daha yeni kapatmışım ve Richard içeri girdiğinde önünde çömelmişim, baltası yanında sallanıyordu. Simon'ın şömineye odun kesmek için kullandığı küçük bir balta ama yine de. Yeterince büyük.

Oscar korkmuş bir çığlık atar.

"Oscar'ın nesi var? diye soruyorum.

'Belki de onu ben tekmeledim,' diyor sabırsızlıkla. "Bilmiyorum. Yoluma çıktı. Sadece onu itmek istemişim, hepsi bu.

"Onu tekmeledin mi?

"Yaptıysam da çok az yaptım.

"Bunu yaptığına inanamıyorum. Richard bana doğru iki adım atıp baltayı tek omzunun üzerinden kaldırırken elimle Oscar'ı sıvazlıyorum. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum, kollarım yüzümün önünde.

'Tanrı aşkına, Jo! Yoldan çekil! Baltayı omzunun üzerinde tutarken bana bir embesilmişim gibi bakıyor.

Çabucak uzaklaşıyorum. İlk darbe tam ben çocuk odasından çıkarken geldi. *Çat!* Kapıyı kapatıyorum ve anahtarı kilide sokmakta zorlanıyorum çünkü parmaklarım çok titriyor. Tek düşünebildiğim Evie. Evie'yi kollarıma alıp bizi buradan çıkarmalıyım. Sonunda anahtarı soktum ama sıkışmıştı. *Aman Tanrım. Lütfen Tanrım.* Gök gürültüsü gibi bir çatırtı daha. Tahtanın parçalanma sesi. Evie'nin içeride olmadığını nasıl fark edemez? Ağlamıyor bile.

Her an bunu çözebilir. Bu sefer daha da yüksek bir çatırtı, neredeyse bir patlama gibi. Kereste kırılıyor. Kapıyı tekmeliyor olmalı.

Anahtarı oynatıyorum ve bu sefer dönüyor. "Hangi cehennemde o?" diye kükrüyor.

Yatak odama geri koşuyorum.

'O kapı daha ağır ama dışarı çıkmadan önce fazla vaktimiz olmayacak. Buradan çıkmamız gerekiyor.'

"Joanne! Richard çocuk odasının kapısına vurarak bağırır. 'Neler oluyor burada? Bu kapı kilitli!'

Evie parmağını emiyor. Gözleri meraktan kocaman. Korkmuş görünmüyor. Her ne gürültü oluyorsa onu hiç endişelendirmiyor gibi görünüyor.

"Peki şimdi ne yapıyoruz? Chloe soruyor.

"Evie'yi ben alayım," diyorum. Gözlerimizin kilitlendiği, ikimizin de diğerine güvenip güvenemeyeceğimizi anlamaya çalıştığımız bir an var. Richard'ın kapıya vurma sesi bizi sıçratıyor.

"Hayır.

"Neden?

"İkinizi de kurtaracağım, işte bu yüzden.

Chapter Thirty-Nine

Başka şansım yok. Yani, Evie'yi onun kollarından güreşerek çıkaramam. Ve ona inanıyorum, gerçekten. Şu anda Evie'ye zarar vereceğini sanmıyorum. Ama sonra, parmak uçlarımızda sahanlıktan merdivenlere doğru ilerlerken, Evie başını kaldırıp çocuk odasını işaret ediyor.

"Yaya!

Elimi yavaşça ağzının üzerine koyuyorum. Nefesimizi tutuyoruz. "Jo?

Duymuş. Chloe kolumu tutup çekiştiriyor. "Gidelim," diye yumuşakça ısrar ediyor. 'Jo, beni dinle, tatlım. Seni seviyorum. Sana asla bir şey yapmam.

sana ya da bebeğimize zarar veremez. Chloe sana ne dedi bilmiyorum ama yalan söylüyor. Lütfen kapıyı aç, tatlım.'

Sesi o kadar nazik, o kadar yatıştırıcı, o kadar yakın ki kendimi ona kapılmış buluyorum. Birden kapıyı açıp kollarına atılmak, ona üzgün olduğumu, ne düşündüğümü bilmediğimi söylemek istiyorum.

'Onun iğrenç yalanlarını dinleyerek kendi hayatını ve bebeğimizin hayatını tehlikeye atıyorsun. Sen haklıydın. O kötü biri. Bunu şimdi anlıyorum. Diane bana anlatmaya çalıştı, sen bana anlatmaya çalıştın. Bence annesini öldürdü. Küçük kız kardeşini bile boğmuş olabilir.'

Orada durdum, kalbim çarpıyordu.

Sesi çatlar. 'Ne kadar üzgün, çok üzgün olduğumu bilemezsin. Ve bu senin hatan değil. O seni büyüledi. Tıpkı beni büyülediği gibi.'

Büyüledim mi? Yani, bir salon oyunu oynuyor olsaydık, örneğin kelime çağrışımı, *Chloe*'ye yanıt olarak aklıma gelen ilk şeyin *büyülenmek olduğunu* bilmiyorum, ama beni bir şekilde ikna etti mi? Onun iğrenç yalanlarına kandım mı?

"Ona inanamazsın," diye tıslıyor *Chloe*, hâlâ kolumu çekiştiriyor. "Gitmek zorundayız!"

"Kime inanacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyorum, tam *Richard* yumruğunu kapıya öyle sert vuruyor ki kapı sallanıyor.

"Aç şu lanet kapıyı!"

Her an baltayı indirebilir. Merdivenlerden aşağı koşuyoruz, benzinin döküldüğü yer olduğunu şimdi fark ediyorum. Halı yer yer o kadar sırlıslık olmuş ki, ayaklarım o şeyin içinde debeleniyor. Belli ki birisi birinci kattan kaçış yolunu kesmek istemiş.

Evie kucağındayken bile *Chloe* benden daha hızlı hareket ediyor. Çoktan ön kapıya varmış, çekebildiği kadar sert çekiyordu. "Kilitli," diyor ve sanırım sesinde bir panik notası duyabiliyorum.

"Aman Tanrım. Nasıl?"

"Şimdi ne yapacağız?" diye bağılıyor.

Kendimi toparlamalıyım. Bizi dışarı çıkarmalıyım. "Arka kapı," diye bağııyorum. Geçitten geçip mutfığa doğru koşuyoruz. Geçerken pencereden pencereye koşuyorum ama her biri kilitli.

"Arka kapı da kilitli," diye inliyor. Kolumu tutuyor. "Bodruma inmeliyiz."

Bodrum mu? Neden?"

'Çünkü şu anda en iyi saklanma yeri orası. Çünkü oraya girmekten korktuğunu biliyor.

Ayağa kalkıp aşağı bakıyorum, uçuşuma bakarken başım dönüyor. Işık düğmesini arıyorum. *Chloe* elini koluma koydu. "Hayır."

"Ama ampulleri buraya getirmemiş olabilir. Kesinlikle."

Kapının altındaki ışığı görecektir. Bunu riske atamayız."

"Delirdin mi sen? *Karanlıkta* oraya inmemi mi istiyorsun?"

Bum! Bu sefer *Richard* omzunu kapıya çarpıyormuş gibi ses çıkarıyor. Hala tuttuğuna inanamıyorum. *Simon*'a zam yapacağım, eğer onu bir daha görürsem.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve *Chloe*'nin kollarındaki *Evie*'ye bakıyorum. Bana sırtıyor. Bunun şimdiye kadarki en komik macera olduğunu düşünüyor.

Chloe birkaç adım atıyor, sonra arkasını dönüyor. "Geliyor musun?"

Geçici bir adım atıyorum.

Bum!

İki elimle korkuluklara tutunup aşağıya ilk adımını atıyorum. Bacaklarım jöle gibi oldu.

"Yatakta on kişi vardı ve küçük olan dedi ki-"

Durdum. "Ona şarkı mı söylüyorsun? Şimdi mi?"

Bu onu sakinleştiriyor. Yuvarlan!

Yuvarlan!' Evie kıkırdıyor.

"Bana çok sakın görünüyor.

"Böylece hepsi yuvarlandı..." diye yumuşak bir şekilde devam ediyor.

Komik ama eskiden şarkı söylemesini tüyler ürpertici bulurdum, ama şimdi inanılmaz derecede rahatlatıcı buluyorum.

"Ve bir tanesi

düştü. Evie

gülmekten kırılır.

"Bu son adım," diye fısıldıyor Chloe. Elimini tutuyor ve ayağımı basacağım yeri bulana kadar ayak parmağımla zemini yokluyorum. Burası soğuk ve nemli ve nedense aklıma Richard'ın burayı bir sinemaya dönüştürme planları geliyor, yoksa bılardo salonu muydu? Bu anı nostalji hissi uyandırıyor.

Gerçekten aklımı kaçırıyorum.

"İyi misin?"

"Pek sayılmaz.

"Bu taraftan. Duvara ulaşana kadar dümdüz gideceğiz.' 'Diğer uca mı? Oraya kadar mı? Beton duvarın arkası mı?' 'Buraya gelirse saklanmak için en güvenli yer orası.

"Buraya gelmeyeceğini söylediğini sanıyordum.

Beni görmezden geliyor. "Sadece elimi tut ve diğer kolunu salla.

"Neden?"

'Örümcek ağları. Böylece yüzüne çarpmazlar.' "Aman Tanrım.

"Yatakta dokuz kişi vardı ve küçük olan dedi ki... Hadi Joanne.

Aklını başından alır. Benimle şarkı söyle.'

Her ne ise, aklımı başımdan almayacak ama yutkunuyorum, elimi uzatıyorum, önce avuç içi ve titreyen bir fısıltıyla şarkı söylemeye başlıyorum.

"Yuvarlan, yuvarlan..." Evie sevinçle ciyaklıyor. Küçük kızım gerçekten hiçbir şeyden korkmuyor. "Böylece hepsi yuvarlandı ve biri düştü..."

Yol boyunca usulca şarkı söyleyip diğer uca varıyoruz.

Elim duvara değiyor. Parmaklarımın altında sertleşiyor. "Ya etrafta fareler ve örümcekler geziniyorsa?

"Onlar senden, senin onlardan korktuğundan daha çok korkuyorlar. "Nedense bundan çok şüpheliyim.

Yutkunuyorum, oturuyorum ve bacaklarımı önüme getiriyorum. Kapiya vurulan baltanın gümbürtüsünü ancak duyabiliyoruz. "Artık kırması uzun sürmez," diyorum. Evie'ye bakıyorum. "Lütfen?

Bir an tereddüt eder. 'Eğer sana Evie'yi verirsem, buradan çıkmamıza yardım edeceğine söz verir misin? Bana yardım edecek misin? Yüzümü inceliyor. 'Beni burada onunla bırakamazsın. Beni öldürür. Buraya sen ve Evie için geldim.'

'Evet. Yani hayır. Seni geride bırakmayacağım' diyorum. Bana inanacağını umarak - dua ederek - dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bu noktada Evie'yi geri almak için her şeyi söyleyebilirim. Onu bana verdiğinde gözyaşlarına boğulmak istiyorum. Kollarımda güvende. Sonunda nefes alabiliyorum. Onu kucağıma oturtuyorum. "Uyuyor.

İnanılmaz ama görünüşe göre çok kötü şarkı söylememiz onu uyutmuş.

"Ne yapacağız?" diye soruyorum.

'Bekliyoruz. Dinliyoruz. Buranın yukarısında bir yerde ön kapı var. Kilidi açarsa duyabiliriz.'

Ama ya kapıyı arkasından kilitlerse?'

'Bekleyelim ve görelim. Zaten dışarıda olduğumuzu düşünürse kapıyı kilitlemeyecektir. "Sonra ne olacak?

"O zaman buradan olabildiğince çabuk kaçarız. Muhtemelen arabanın anahtarlarını da almıştır ama kulübede saklanabiliriz. Belki de. Gün ağarana kadar dayanmalıyız. Ondan sonrası daha kolay olur.'

"Arabamın anahtarları bende. "Sende mi?

"Benim üzerimde değil ama arka tekerleğın altında bir tane var. Onun bundan haberi yok, çünkü bir keresinde onları kaybetmiştim ve bana çok kızmıştı. Son zamanlarda çok unutkan oldum...'

'Hey, muhtemelen yapmadınız ya da sıra dışı bir şey yok. Bu sadece onun yöntemi. Sende bir sorun varmış gibi hissettiriyor ve sonunda sen de buna inanmaya başlıyorsun. Küçük, acı bir kahkaha atıyor.

Hıçkırır hıçkırır ağlıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

'Hayır,' diye feryat ediyorum usulca. 'Gerçekten korkuyorum. Bundan nefret ediyorum.

Elime bir şey koydu. Telefonum. "Daha önce dışarı çıktığımızda düşürmüştün.

"Teşekkürler,' elimin tersiyle burnumu siliyorum. "Ama işe yaramaz, unuttun mu?

"Meşalesi var.

Ekrana bir fiske vuruyorum ve ışık yanıyor. Chloe kolumu tuttu. 'Henüz açma. Pilden tasarruf etmek istiyorsun.

"Bekle. Ona ekranı gösterdim. "Hâlâ kablosuz ağa bağlı. İkimiz de gözlerimizi kısarak küçük bara baktık. Yani, küçücük, çok küçük bir çubuk. Çıplak gözle zar zor görülebiliyor.

"Bak! Bir mesajım var! Ayağa kalktım. Evie kıpırdıyor. Mesaj Jim Preston'dan.

"Kim o?

"O zamanlar annenizin ölümü hakkında yazan gazeteci. Onunla temasa geçtim.

"Sen mi yaptın? Neden?"

'Sana ne olduğunu anlamak istedim. Richard bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyordu.

"Evet," diye homurdanıyor. 'Bahse girerim yapmamıştır. Peki ne öğrendin?"

Sadece gazetelerde yazanları. Ve babanın seni bir akıl hastanesine gönderdiğini. Ama bak! Ona bir mesaj gönderebiliriz! Bizim için yardım bulabilir!"

"SIM kart olmadan mesaj gönderemezsin.

"Ama burada ondan bir tane var!

"Telefonunuz eski mesajları saklamaya devam eder, sadece yeni mesaj gönderemez veya alamazsınız.

Ama bunu daha önce okumamıştım. Açtım.

Joanne, sana daha önce de söylemeye çalışmıştım. Konuyla ilgisi var mı bilmiyorum ama kocanızın işiyle ilgili. Başının belada olduğuna dair söylentiler var. Bir saadet zincirinden bahsediliyor. O zamanlar diğer işinin de sorunlu olduğunu hatırlıyorum ve bilmiyorum. Bu benim için kırmızı bir bayrak kaldırdı. Sadece dikkatli ol.

"Biliyordum," diyor Chloe omzumun üzerinden

okuyarak. "Aman Tanrım.

Şüphelerim kaldıysa bile, şimdi yok oldular. Chloe'nin Richard'ın para sorunları hakkında söylediklerinin hepsi doğrudu. Her şey doğrudu. Evlendiğim adam, bunca zamandır deliler gibi aşık olduğum adam, bir canavar.

Roxanne ona gelmemesini söylediğini söylediğinde bile, bir açıklaması olacağını düşündüm - umdum - .

Metni kapatırken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Gözlerimi kısarak ekrana bakıyorum, elimin tersiyle gözyaşlarımı siliyorum. "Ah.

"Ne?

Güvenlik kamerası uygulamasının simgesine işaret ediyorum ve açmak için dokunuyorum. Yüklenmesi uzun sürüyor ve bir an için işe yaramayacağını düşünüyorum, burada yeterince sinyal yok, ama sonunda açılıyor.

Ekran çocuk odasındaki kameranın görüntüsünü gösteriyor. Karanlık ve dolabın kapaklarını görmek zor ama Richard'ın sırtının ana hatları seçilebiliyor. Grenli görüntüye bakakalıyoruz. "Ne yapıyor o? Chloe soruyor.

Yukarı bakıp dinliyorum. Gümbürtü durdu. Tekrar ekrana bakıyorum. "Sanırım elleriyle keresteyi kırıyor.

"Kamera nerede? Babamın hepsini attığını sanıyordum?"

'Birkaç tane kalmıştı. Onları daha önce asmıştım. Ona göz kulak olmak için koyduğumu söylemedim. Çılgınca bir şey yapmasından korktuğumu söylemedim.

Gözlerim karanlığa alıştı. İçinde bulunduğumuz geçidin diğer ucunda küçük kare bir pencere var. Küçük ve parmaklıklar var, bu yüzden o taraftan çıkamayız, ama ay ışığının bir parçasını içeri alıyor.

Orada sessizce oturup Richard'ın baltayı tekrar sallamasını izliyoruz. Gördüğüm şeye inanamıyorum. Kocamı tanıyamıyorum. Chloe gerçekten onun bize yapabileceklerinden korktuğu için mi bu eve geldi? Bu nasıl doğru olabilir? Burada bizimle olduğu süre boyunca bana çok kötü davrandı. Eğer gerçekten Evie ve benim için korktuysa, neden daha önce bir şey söylemedi? Şimdi onun profiline baktığımda - ve kabul edelim, daha önce hiç fiziksel olarak bu kadar yakın olmamıştık - ne kadar genç ve savunmasız görüldüğüne şaşıyorum.

Tekrar ekrana dönüyorum. Richard'ın dışarı çıkması uzun sürmeyecek ve ben uyuyan bebeğime sarılırken acaba sağ çıkabilecek miyiz diye düşünüyorum.

Chapter Forty

"Simon'la olan fotoğrafa neden Photoshop yaptın? Yumuşakça soruyorum. Chloe ekrana bakıyor, Richard'ın kapıyla kavga eden görüntüsü. "Babamdan ayrılmanı istedim. Onu terk etmen için aklıma gelen her şeyi yaptım. Sana korkunç şeyler yapmaya devam edersem ve seni sonsuza kadar babamla birlikte yaşamakla tehdit edersem, çekip gideceğini ve ondan boşanacağını düşündüm. O zaman vasiyetini değiştirir, hayat sigortanı iptal eder ve Evie'yle güvende olurduz.

"Bekle. Hayat sigortası poliçemi nereden biliyorsun?

"Ofisinde buldum. Buraya geldiğim ilk gün. On milyon pound.'

"Burnunu sokmaya mı gittin?

"Evet. Bu kadar çok hayat sigortası yaptırmak kimin fikriydi?

"Bilmiyorum. Bizimki sanırım. Yani onun için de aynı politikaya sahibim, bu oldukça standart, değil mi?

'On milyon pound mu? Bu standart değil. Bu çok büyük bir para.'

Biliyorum. B i l i y o r u m . Haklısın. Ve evet, bu onun fikriydi, ama o Evie'yi düşünüyorum.'

'Evet, doğru,' diye homurdanıyor.

'Peki buraya, bu eve geleceğinizi nereden biliyordunuz? Tehlikede olduğumuzu nereden biliyordun?

"Onu Connaught'da gördüm. Orada haftada iki gece resepsiyonda çalışıyordum.

'Connaught'da mı çalışıyordun? Bir işin mi vardı?'

'Evet, tabii ki bir işim vardı. Neden olmasın ki? Ödemem gereken faturalar var.

Bilmiyorum. Yani, baban sana bir daire aldı. Çalışmana gerek olmadığını düşünmüştüm.'

Bana bir daire almadı. Şaka mı yapıyorsun? Bin yıl geçse de onun parasına dokunmam. İçeri girdiğini gördüğümde arka tarafa saklandım ve iş arkadaşımı ona hizmet etmesi için çağırdım. Bir odaya çıktı ve ertesi geceye kadar çıkmadı. Oda bir kadın tarafından tutulmuştu.

Nefesim kesildi.

"Isabella mı?"

"Hayır. Başka biri.

'Süper model mi? Bu doğru muydu?' Neredeyse çılgılık atacaktım. Yani bağıırırdım ama Evie uyanırdı, o yüzden onun yerine tısladım.

Hayır! Bunu ben uydurdum. Görmeye geldiği kadın ellili yaşlarındaydı. Amirime onu sordum. New Yorklu bir Amerikalıymış. Çok zengin, ama bunu sadece ona bakarak bile anlayabilirsin. Evli olduğunuzu ve Evie'yi doğurduğunuzu biliyordum ve içimde kötü bir his vardı. Sonra kadının düzenli olarak kasabaya geldiğini öğrendim. Vay be Joanne, sakın bana *ağladığını* söyleme.

'Sadece... Gerçekten mutlu olduğumuzu sanıyordum. Büyük bir şok oldu. Isabella ile işler yolunda gitmediğinde-'

Hadi ama. Anlamıyor musun? Seninle tanıştı, ne kadar zengin olduğunu fark etti, işinden çalışıyordu ve yakalanmak üzereydi. Senin için Isabella'yı terk etti çünkü sen daha büyük balıktın.'

Homurdanıyorum. 'Yanlış anladın. O kadar zengin değilim.' "Ama sen... mirasın hakkında konuşmuştun?"

'Bu sadece küçük bir şey. Benim için değil,' diye eklemek için acele ediyorum. "Yani, babanın zenginliğiyle kıyaslandığında.

"Ne kadar?"

"Altmış bin pound.

Kısa bir duraksamadan sonra, 'Düşündüğümde daha çaresiz olmalı. Ama her neyse, hayat sigortası var. Söylesene, bu ıssız yerde yaşamak kimin fikriydi? Burada arkadaşlarından çok uzaktasın.'

"Güzel olacağını düşünmüştüm, bilirsin işte, taşrada büyük bir ev...

'Evet, ama böyle mi düşündün? Yoksa o mu sana istediğinin bu olduğunu düşündürdü?

Parmaklarımı gözlerimin arasına bastırıp düşünmeye çalışıyorum. Ev aradığımız zamanlarda, bizim için mükemmel olacağını düşündüğüm bir evi görmesi için onu her götürdüğümde bir kusur bulduğu doğrudur. Çok küçüktü, çok karanlıktı, yanlış mahalledeydi.

Beni bir tanesini görmeye götürene kadar Londra'nın o kadar dışında evlere baktığını bile bilmiyordum.

"Bak! Mükemmel!" dedi beni görmeye götüreğinde. 'Tüm güzel çocuklarımızın çimenlerin etrafında koşuşturduğunu hayal edebiliyor musun? Ve bak, bir balık havuzu var! Ve bir köpek alabiliriz, her zaman bir köpek istediğini söyledin. Bir köpeğin etrafta koşturabileceği bir sürü yer var.

Onun heyecanını hemen paylaştığımı söyleyemem. Arkadaşlarımdan, Chelmsford'da yaşadıkten sonra Londra'da yeniden inşa etmeye başladığım hayatımdan çok uzakta hissettim. Chelmsford'a Marc için taşınmışım. Orada pek arkadaşım olmadı, sadece Shelley vardı. Londra'da kendimi yeniden evimde hissettim. Burada yaşamak istediğini söylediğinde biraz hayal kırıklığına uğradığım doğrudur.

'Çok... büyük. Neden bu kadar büyük bir eve ihtiyacımız var ki? Ben söylemişim. 'Ama bana hayalinin büyük bir aileye sahip olmak olduğunu söylemiştin, bir sürü Çocuklar. Tatlım! Ne oldu? Fikrini mi değiştirdin?'

Düşünmemişim. Sadece hepsine aynı anda sahip olacağımı ya da üç düzine artı bir hayvanat bahçesine sahip olacağımı düşünmemişim. Ama aynı zamanda potansiyeli de görebiliyordum. Geçenlerde gördüğüm bir evde, insanların tropik bitkiler yetiştirdiği bir sera vardı. Belki biz de aynısını yapabilirdik. Mutfağı açıp büyük bir şömine ile güzel, büyük ama aynı zamanda sıcak bir alan yaratabilirdik.

Richard'ın mutlu olmasını istedim ve kendime olumlu yönleri gösterdim, ta ki sonunda bir gün uyandığımda istediğimin bu olduğunu görene kadar. Bazen bana böyle derdi. 'İstediğin bu, değil mi Joanne? Bu hayatı, bu evi istiyorsun, bu senin hayalin, değil mi?' Ben de öyle olduğunu düşünürdüm. Ama belki de bu onun hayaliydi. Belki de sadece kafama soku ve benim olduğunu düşünmemi sağladı.

Chloe'ye şimdi, 'Benden gerçekten nefret ettiğini sanıyordum,' diyorum.

"Kusura bakma Joanne, ama öyle ya da böyle seni gerçekten umursamıyordum. Evie'nin doğduğunu duyduğumda içimde korkunç bir his oluştu. Sonra onu otelde gördüm ve bir şey olursa kendimle yaşayamazdım.

Evie'nin başına gelenler. Buraya gelip durum hakkında bir fikir edinmek istedim. Ama hayat sigortası poliçesini ve benimle olan ilişkisini görünce. Evie'nin dadısı olarak kalmamı istediği gerçeğini? Biliyordum. Sadece biliyordum. "İkiniz de öleceksiniz ve o da suçu benim üzerime atacak.

"Bana bir şey söylemeliydin. "Şaka yapıyorsun, değil mi?

"O etrafta yokken bana korkunç şeyler söyleyip duruyordun.

"Onu terk etmeni istedim. Bunu yapana kadar hayatını olabildiğince çekilmez hale getireceğimi düşündüm.

"Bu işler böyle yürümez.

"Evet, elimden geleni yaptım.

"Kesinlikle yaptın. Gözlerimi deviriyorum ve o gülümsüyor. Onu ilk kez gülümserken gördüğüme eminim. Ve bunun olabilmesi için üst katta baltalı bir manyak varken bodrumda saklanıyor olmamız gerekiyordu.

Sonra bir şey hatırladım. 'Solomon'la yaptığın telefon görüşmesi de neyin nesi? Richard onun yüzünden geri geldiğini söyledi.'

Seni karıştırmaya çalışıyor. Annem öldüğünde, babam annemin mirasının yarısını aldı. Benim payım ben yirmi bir yaşına gelene kadar bir vakıfta tutuldu.

"Yani...

"Çok zengin oldum, evet. Vasiyetname hazırlamak için avukatı aradım. Şu anda, eğer bana bir şey olursa, babam hepsini alacak. Vasiyetname hazırlamaya hiç fırsatım olmadı ama babamla Solomon'un bu konuda konuşuyor olması ilginç, ne dersiniz?

İç çektim. "Öyle görünüyor.

Neden yaşamamı istemediğini anlıyor musun? Seni ve Evie'yi öldürdükten sonra beni de öldürecek. Sonra gizlice Amsterdam'a dönecek ve birkaç gün sonra ailesini katlettiğini görecektir - yine - ama bu sefer kendimi de öldürdüm. Ya da buna benzer bir şey. İç çekiyor. "Güven bana. Ben de o yollardan geçtim.

Hasta olacağım. "Ona taptığını sanıyordum," diyorum. Ama sonra mutfakta Richard'ın Evie'yi beslediği zamanı ve Chloe'nin yüzündeki saf nefret ifadesini hatırlıyorum. Evie için olduğunu sanmıştım, ama Richard için olmalıydı.

"Gerçekte nasıl hissettiğimi tahmin etmesine izin veremezdim, yoksa neden geldiğimi bilirdi. Bir şeylerin peşinde olduğumu anlayacaktı. Tekrar hayatında olmak için çaresiz olduğumu düşünmesini sağlamalıydım. Bunca yıl önce

O gece orada birinin olduğu konusunda yanıldığıma onu ikna etmeyi başardım. Yani, o olduğunu biliyordum, annemle tartıştığını duymuştum. Ondan korkuyordum, bu yüzden evde bir yabancı olduğunu söyledim. Polisin bunu çözmesini istedim ama asla çözemediler.

Babanın anneni öldürdüğünü bilmenin ve bu konuda hiçbir şey yapamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. "Çok üzgünüm, Chloe.

"Her neyse. Kolumu tuttu. "Joanne, bak.

Richard bacağına kapıdaki delikten geçirir ve diğer tarafta kaybolur.

"Aman Tanrım. Dışarıda.' Uygulamayı koridordaki kameraya çeviriyorum. Richard'ın karanlık şeklinin koridorda yavaşça yürüdüğünü ve geçerken kapıları açtığını dehşet içinde izliyoruz. "Joanne! Hayatım! Cevap ver bana!"

Zar zor nefes alabiliyorum.

Dinle Jo, kızgın değilim, tamam mı? Sadece güvende olmanı istiyorum. Onunla birlikte olduğun sürece güvende olmayacaksın, anlıyor musun? O yüzden saklandığın yerden çık, tatlım. Unutma, o deli ve bir yalancı. Söylediği tek kelimeye bile inanamazsın. Bu benim hatam, biliyorum. Başından beri haklıydın. Aklını kaçırmış ve ben bunu görmek istemedim. Seni seviyorum, Joanne. Seni çok seviyorum.'

Hiçbir şey göremiyorsunuz ama attığı her adımda garip bir ses duyuyorum, vurma sesi gibi. Gözlerimi kısarak gölgeli fiğüre bakıyorum ve ne olduğunu anladığımda nefesim kesiliyor ve parmaklarımı ağzıma kapatıyorum. Richard baltanın yassısını avucunun içine vuruyor, sanki bıçağın ne kadar iyi olduğunu tartıyormuş gibi. Bir yandan da beni çok sevdiğinde ısrar ediyor.

"Hasta olacağım.

'Hayır, bu harika. Aşağıda kameralarınız var mı? Dışarı çıktığında görebilir miyiz?"

'Oturma odasında bir tane var. Bir tane de salondaki küçük masanın üzerinde.

Richard şu anda aşağıda, hâlâ bize sesleniyor. Aşağıya daha fazla ay ışığı süzüldüğü için görüşümüz biraz daha iyi. Onu çalışma odasına girerken izliyoruz. Dışarı çıktığında elinde artık balta yok. Başka bir şey tutuyor. Grenli görüntüye tekrar gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Ne oldu? diye sordum. "Tüfek.

"Tanrım, hayır.

Dışarı çık, Chloe! Seni küçük şeytani psikopat! Seni eninde sonunda bulacağım!"

"Neden sana sürekli böyle sesleniyor? Fısıldıyorum.

"Sence neden? Seni *benim* psikopat *olduğuma* ikna etmeye çalışıyor.'

'Doğru. Mantıklı. Hâlâ burada kalmamız gerektiğini düşünüyor musun?

"Evet. Biliyorum. Bu bizim en iyi şansımız.'

Richard'ın üst kata geri dönüp odalara girip çıkmasını, adımı çağırmasını, Chloe'ye seslenmesini, Evie'ye seslenmesini izliyoruz. Bir noktada kamera onun yüzünü alıyor ve delirmiş gibi görünüyor, gözleri vahşi, ağzı çarpık.

Sonra merdivenlerden bir üst kata çıkıyor ve artık onu göremiyoruz. Bir an sessiz kalıyoruz, gözlerimiz ekrana yapışmış onun dönüşünü bekliyoruz. Tek duyabildiğim kalbimin atışları.

"Bir gece seni Evie'nin odasında çömelmiş halde gördüğümü sandım.

Aniden başını kaldırıyor. 'Bunu her gece yapıyordum. Bu eve girdiğim anda, ikinizi de öldürmek için orada olduğum gerçeğini kullanacağını ve suçu benim üzerime atacağını biliyordum. Ne yalan söyleyeyim, Evie'yi geceleri yanında tutmaya karar verdiğinde oldukça rahatlamıştım. Ayrıca beni birkaç kez neredeyse yakalıyordun.'

"Ya Calpol?

Bir an sessiz kaldı. "Buraya yeni gelmiştim ve sen babamdan biraz almasını istemiştin, hatırladın mı? İçine zehir koymasından korkmuştum. Bu muhtemelen benim açımdan biraz abartılıydı ama dürüst olmak gerekirse, ben buradayken bunu yapacağını biliyordum. Bu yüzden bisikletle dışarı çıktım ve başka bir şişe aldım ama farklı bir şişeydi, köydeki eczanede daha küçük olanlardan yoktu. İçindekileri değiştirmek zorunda kaldım.'

Bunca zaman ne kadar yanıldığıma inanamıyorum. Bize zarar vermeye geldiğini sanmıştım. Bu arada o bizi kurtarmaya çalışıyordu.

"Annenize olanları yazan gazeteci bana Richard'ın sizden korktuğunu düşündüğünü söyledi.

"Babamın korktuğu tek şey ne yaptığını bilmem ve anlatacak olmam.

Omuz silkiyor. "Zaten bir önemi yoktu. Denedim ama kimse bana inanmadı. 'Peki neden ayrılmaya karar verdin? Geri döneceğini söylemiştin. Gelecek hafta Londra'da.'

"Hamlesini yapmasını beklemekten bıkmıştım. Ama bu yolculuğa çıkacağını biliyordum ve geçen seferkine çok benziyordu. Bu yüzden ona gideceğimi söyledim ve kıvranmasını izledim. Gitmemi istemiyordu. Kalmamı istiyordu çünkü her şeyi planlamıştı. İşte o zaman hamlesini yapacağını anladım.

"O geri döndü. Kolunu tuttum. Richard merdivenlerden hızla iniyor, neredeyse koşuyor. Kendi kendine mırıldandığını duyabiliyoruz. "Siktiğimin kaltağı. Seni lanet olası küçük orospu!" Gerçi benden mi yoksa Chloe'den mi bahsettiği belli değil. Yine de korku filmi izliyorum gibiyim. Richard'ın daha önce de sinirlendiğini görmüştüm ama bu şekilde değil. Hiç böyle olmamıştı. Dehşet verici. Bir sonraki merdivenden hızla iniyor ve ben oturma odasının kamerasına geçiyorum.

Ön kapının açılma sesi.

Chloe kolumu tuttu. 'Dışarı çıkıyor. Hadi gidelim.'

Chapter Forty-One

Evie'yi uyandırmamak için koşarak ya da benim durumumda bir tür hızlı yürüyüş yaparak kaçıyoruz. Birdenbire örümcek ağlarını umursamıyorum, yüzümü onlara çarparken bile. Chloe önümde, koşarak merdivenleri çıkıyor ve kapıyı açıyor. Karo döşeli koridoru geçiyoruz.

Ön kapı ardına kadar açıktı. Tam içeri koşacaktım ki bir koluyla beni durdurdu.

"Bekle.

Yavaşça kapıya bakıyor. Anladım. Belki de bu bir tuzaktır. Ve eğer öyleyse, iyi bir tuzaktır.

Kapının yanındaki duvara yaslanıp nefesimi tutuyorum. Mucizevi bir şekilde Evie uyanmamıştı. Chloe başıyla işaret ediyor. Dışarıya bakıyorum.

Richard arabamın önünde duruyor, tüfeği bir omzunun üzerinde gevşekçe duruyor.

Gözyaşlarına boğulmak istiyorum. "Burada bekleyelim," diye fısıldıyorum. 'Bir noktada çekip gidecek. İşte o zaman kaçacağız.

Başını sallar. 'Arabaya asla ulaşamayacağız, anahtarı alamayacağız. Kapıdan girmeden bizi vuracak.'

"Bunu polise nasıl açıklayacak?

"Seni ve Evie'yi vurduğumu ve silahı benden alıp beni vurduğunu söyleyecek.

"Vay canına, gerçekten bu işin üstesinden geliyorsun, değil mi?" "Sadece en kötüsünü varsay, Joanne. Ben böyle yaparım."

Odanın etrafına bakıyor. Saklanacak bir yer arıyor olabilir mi? "Şurada palto odası var."

"Bir fikrim var," diyor.

Richard evin yanından yürüyor, ya da kulağa öyle geliyor. 'Dışarı çık, Chloe! Çık dışarı bebeğim, her neredeyse, seni lanet olası küçük PSİKO!'

Evie kıpırdıyor. Vestiyerin içine girdik ve kapı aralık, yere çömelmiş durumdayız. Ay ışığı çok az. Sanırım bir çift ağır outdoor botunun üzerinde oturuyorum. Son derece rahatsız edici. Chloe konuştuğunda, sanki kat kat tüvitin içinden konuşuyormuş gibi geliyor.

"Ben yukarı çıkıp biraz gürültü yapacağım," diye fısıldadı Chloe. "Böylece yukarıda olduğumuzu düşünecek. Bu arada sen-"

"Hayır."

"-Evie'yi arabaya bindir ve dışarı çık."

"Kesinlikle olmaz. Seni burada bu canavarla yalnız bırakmayacağım. "Ama dışarı çıktığında yardım alacaksın!"

"Seni burada bırakmayacağım, Chloe."

Dilini şaklatıyor. 'Başka seçeneğimiz yok. Zamanımız yok. Bu senin tek şansın.'

"Hayır."

Bir hareketlenme oluyor, paltolar itilip kakılıyor, sonra gömleğimin yakasını tutuyor. "Evie'nin tek şansı bu!"

Evie'ye bakıyorum. Keşke ikisini de koruyabilseydim. Keşke bir silahım olsaydı, Evie'yi Chloe'ye bırakır ve gidip onu kendim vururdum.

Ama silahım yok. "Sen git," dedim. 'Anahtar sol arka lastiğin üstünde. Oraya bir mıknaatısla yapıştırılmış. En yakın komşular yolun yarım mil aşağısındaki Thomson'lar. Ben burada kalıp onun dikkatini dağıtacağım.'

"Bir şey unuttun."

"Ne? Doğru ya. Araba kullanamazsın. Yine de Evie'yi alıp oraya koşabilirsin, o kadar da uzak değil."

İmkânı yok. Peşimizden gelecektir. Silahı var, unuttun mu?' Ayağa kalkar. Kapının etrafına bakar. Dışarıda Richard'ın saçma sapan konuşmalarını duyabiliyoruz. "Burada bekle, ortalık sakinleşene kadar saklan."

Ben itiraz etmeye fırsat bulamadan şemsiyelerden birini kaptı. Cebinden bir şey düşüyor. Onu kapıyor ve geri sokuyor.

"Ne oldu?"

"En kötü durum senaryosu," diye
fısıldıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu taraftan çıkmaya çalışırken mutfak çekmecesinden kibritleri aldım. Oraya çıktığında aşağı inemeyeceğinden emin olacağım, böylece kaçmak için biraz zamanınız olacak.

"Hayır! Chloe bu çok tehlikeli!"

Ama o çoktan gitti ve merdivenlerden yukarı koşuyor. Yavaşça ayağa kalkıyorum, Evie hala kollarımda uyuyor, etrafında gelişen dramdan habersiz. Başımın üstünde birinin vurduğunu duyuyorum ve bir an için Richard'ın geri döndüğünü, üst katta olduğunu düşünüyorum. Cam kırılma sesi.

Chloe.

Şemsiyeyle üst katın camını kırmış.

Kapıdaki boşluktan bakıyorum. Richard hızla içeri giriyor, kapıyı çarparak kapatıyor ve tüfeğini omzuna doğru kaldırıyor.

Chapter Forty-Two

Dışarı çıkıp pencereden Chloe'ye baktığımda kalbim sıkışıyor. Dehşete düşmüş görünüyordu. Yine de çılgılık atmak için ağzını açtığında kendi güvenliğini düşünmüyor. Ona yardım etmem için haykırmıyor. Hayır. Avazı çıktığı kadar bağıyor: *KOŞ!*

Arabaya bindim ama fazla uzaklaşmadım. Chloe'nin arkasında duman yükselen penceredeki görüntüsü hala retinalarıma kazınmış durumda. Range Rover'ı çalıştırmıyorum çünkü onu uyarmak istemiyorum. Neyse ki garaj yolumuz hafif bir eğimde, bu yüzden arabayı vitesle takıp yuvarlanmasına izin veriyorum. Evden uzaklaşınca motoru çalıştıracam.

Ama Chloe'nin yüzünü, o dehşet ifadesini aklımdan çıkaramıyorum, bu yüzden sola dönüp arabanın bir çitin yanında durmasına izin veriyorum.

Tabii ki çok korktu. Onu tüfek sallayan bir manyakla evde kapana kısılmış halde bıraktım. *Beni burada onunla yalnız bırakamazsın. Beni öldürür. Söz ver bana.*

Geri dönmek zorundayım. O bodrumda bir söz verdim ve buna sadık kalacağım. Evie'yi kontrol etmek için arkamı döndüm. Uyanıktı, sanki gördüğü en ilginç şeymiş gibi arabanın tavanını inceliyordu.

"Zamanında yardım almamızın imkânı yok. Bana bakıyor, sonra tekrar tavana. Kapımı usulca açıyorum.

"Hemen döneceğim, tamam mı?"

Ama zamanında yetişebilir miyim bilmiyorum. Chloe'yi vurmadan önce ona ulaşabilir miyim? Onu koruyabilir miyim? Hiçbir fikrim yok ama elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Arabayı kilitleyip eve koşuyorum.

Düzgün düşünemiyorum. Sadece oraya çıkmak ve bir şekilde onu durdurmanın bir yolunu bulmak istiyorum, eğer çok geç değilse. Ancak kapıyı itip açtığımda silahım olmadığını fark ediyorum, hiçbir şeyim yok. Ne düşünüyordum ki? Richard'ı yere sereceğimi mi?

Yukarıda bağırdığını duyabiliyorum. 'Benden kaçabileceğini mi sandın? Bu sefer seni yakalayamayacağımı mı sandın?' Sonra gülüyor. Manyakça, şeytani, çılgınca bir kahkaha. 'Çık dışarı! Çık dışarı! Yoksa diri diri yanmak mı istiyorsun?'

Yani onu henüz bulamadı. Oraya gitmeliyim. Hâlâ vakit varken onu bulup çıkarmalıyım. Alevler taş merdivenler boyunca uzanan halıyı tutmuş durumda ama her iki tarafta da hâlâ boşluk var.

Vestiye geri dönüyorum ve bulabildiğim en büyük şemsiyeyi arıyorum. Ahşap saplı kuş kafesini seçiyorum. Kaldırıp ellerimde tartıyorum. Harika değil ama idare eder. Merdivenleri dikkatlice çıkıyorum, kazağımı ağzıma kadar çekiyorum. İşte orada, merdivenin başında, sırtı bana dönük. Hâlâ bağıyor, tüfeği yerinde, bulutlara ateş etmeye hazır çılgın bir adam. Şemsiyeyi kaldırıyorum ve tüm gücümle kafatasına indiriyorum. Arkasını dönmesini, hatta belki de beni vurmasını bekliyorum ve şemsiyeyi kriket sopası gibi tutarak birkaç adım geri çekildim bile. Ama o hiç kıpırdamadan duruyor. Sadece birkaç saniye ama bir bacağının bükülmesi ve elini uzatması sonsuzluk gibi geliyor.

"Bu da ne... Sonra arkasını döndü, yüzünün yan tarafından bir damla kan akıyordu. Bir yığın halinde yere yığılmadan önce gözlerini bana dikerek, "Jo?" diye sordu.

Göğsüm nefes alma çabasıyla kabarıyor. Hareket etmiyor. Onu öldürdüm mü? Sanırım onu ben öldürdüm. Tüfeği almalıyım. Eğiliyorum, yavaşça namluyu tutup çekiyorum ama adam çok ağır ve silah yerinden oynamıyor.

Bırakıyorum ve çocuk odasının kapısını itiyorum, ya da en azından geriye ne kaldıysa. Adını haykırmaya çalışıyorum ama sesim boğuk bir öksürük olarak çıkıyor. Gözlerim yanıyor ve yaşlar yüzümden aşağı akıyor. Kazağımı burnumun üzerine tutuyorum. Arkamı dönecektim ama boğuk bir inilti duydum. Banyodan geliyor.

"Chloe?"

Ancak Richard banyonun boş olduğunu fark etmeden önce kapıda açtığı delikten görünen yüz Chloe'ye ait değildir. Oscar'a ait.

"Oscar! Sanırım kendi başına dışarı çıkamayacak kadar zayıftı ya da çok korkmuştu. Üzerime atlamaya çalıştı ve acı dolu bir çığlık attı.

"Beni burada bekle," diyorum. Koridorda koşuyorum, boş odalara Chloe'nin adını bağıryorum ama dışarı çıkmıyor. Dışarı çıkmayı başardı mı? Hemen aşağı inmeliyim yoksa burada kapana kısılacağım. Koridorun diğer ucuna koşuyorum. Oscar çıldırıyor. Richard'ın yığılmış bedenine havlıyor ve sonra dönüp dönüp alevlerden uzaklaşıyor. Oraya tek başına gitmesinin imkanı yok.

Kontrol etmediğim tek bir oda var, o da ofisim. Richard'ın yanına gidip kapıyı açıyorum ve işte orada, masamın altında oturuyor, elleri başının üzerinde.

"Chloe, tatlım.

Başını kaldırıp bakıyor, gözleri dehşetten kocaman olmuş. "Geri geldin. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "O hala dışarıda mı?"

"Bayıldı.

Kalkmasına yardım ediyorum. Sahanlıkta Oscar artık havlamıyor, sadece daireler çizerek koşuyor. Merdivenlerden inmesi için onu ikna etmeye çalışıyorum ama bu olmayacak. Bana çaresizlik dolu bakışlar atarak alevlerden daha da uzaklaşıyor.

Onu kollarıma alıyorum ve iniyor. Onun ağırlığı altında neredeyse tökezliyordum ve Chloe beni tuttu, böylece kendimi düzeltebildim.

'Onu yakaladım. Şimdi git,' diye fısıldıyorum. Tüfeği gördü ve tıpkı benim yaptığım gibi onu adamın altından çekip almaya çalıştı, ama benden daha şanslı değildi.

Daha fazla zaman kaybedemeyiz. Haydi. Merdivenlerin bu tarafında kalın.' Duvardan karşı tarafı işaret ediyorum. Sonra, dehşete düşmüş Oscar kollarımdan kurtulmaya çalışırken, Richard'ın üzerinden geçiyorum.

Bir el bileğimi kavırıyor.

Chapter Forty-Three

Çılgılık atmaya çalışıyorum ama nefes alamıyorum ve sesim yoğun duman tarafından boğuluyor. Richard'ın parmakları etime batıyor ve o anda öleceğimi fark ediyorum. Evie'nin arabanın içinde kilitli kaldığını düşünüyorum ve herhangi birimizin sağ çıkıp çıkamayacağını bilmiyorum.

Ve sonra inliyor. "Ben... ona... söylemem.

Ona neyi söylemeyeyim? Tam bir psikopat olduğunu mu? Sanırım artık biliyor.

"Bırakın beni!

Alevlerin giderek yükseldiği merdivenlere bakıyorum. Bacağımı tekmeliyorum ama bu onun daha sıkı tutunmasına neden oluyor.

Sonra birden Chloe orada, ayağının topuğuyla kolunu tekmeliyor, ama yine de bırakmıyor. Önce omzuna, sonra bacağına vuruyor ve adam acı içinde haykırıyor ve sonunda beni bırakıyor.

"Seni lanet orospu," diye inliyor. Dizlerinin üzerine çökmüş, kollarını uzatmış, parmakları pençe gibi bacağımı tekrar yakalamaya çalışıyor. Başarabilecek miyim bilmiyorum. Nefesimi tutmaya çalışmaktan, sıcaktan, beni saran korkudan başım dönüyor ama konuşma çabası öksürük krizine neden oldu ve Richard göğsünü tutuyor.

Merdivenlerden aşağı koşuyoruz. Oscar kucağımdayken, alevler dizlerimize kadar ulaşmışken, duman nefes almayı imkânsız hale getirmişken bunu nasıl başardığımızı bilmiyorum ama başarıyoruz.

Dışarı çıkar çıkmaz Oscar'ı bıraktım ve o da kaçtı. "Araba nerede? Chloe öksürükler arasında soruyor.

"Bu taraftan. Boğazım yanıyor, sesim bir tuhaf çıkıyor. Evin yan tarafını gösteriyorum. Evie'nin ağladığını buradan duyabilirsiniz. Anahtarı almak için cebime uzanıyorum ve bir an için bulamıyorum. Arkamızda acı hırıltıları duyuyorum ve arkamı döndüğümde kapı aralığında beliren bir gölge görüyorum, ateşin ışığıyla siluetlenmiş. İçimi bir panik dalgası kaplıyor. "Anahtarı bulamıyorum! Panik sesimi boğarak bağıyorum, sonra parmaklarım anahtara değiyor. "Tanrıya şükür. Arabanın kilidini açıyorum ve Chloe hemen arka koltuğa geçip Evie'ye fısıldıyor. "Her şey yolunda. "Geçti. İyi değil, hem de hiç değil. İyi olmanın yakınından bile geçmiyoruz ama Chloe'nin kendini toparlamasına ve ilk endişesinin Evie olmasına minnettarım.

"Peki ya Oscar?" diyor camları indirirken.

"Oscar! Ayağımı gaza basarken bile bağıyorum. "Oscar!

Ama Oscar gitti ve artık evden ve Richard'dan uzakta olduğu için iyi olacağına güvenmek zorundayım. Evie ve Chloe'yi buradan güvenli bir yere götürmeliyim.

Garaj yoluna geri dönmek için köşeyi döndüm. "Kapı! Chloe ağlıyor. "Kapalı!

"Her şey yolunda. Dikiz aynasına baktım. Richard'dan iz yok, sadece ev kırmızı kırmızı parlıyor. Arabadan inip numaratörün yanına koşuyorum. Kapıyı açmak için numaraları tuşladım.

Hiçbir şey yok. Kapı kımıldamıyor. Yanlış yapmış olmalıyım. Parmaklarım çok titriyor.

"Neden açılmıyor? Chloe sızlanıyor.

"Bana bir dakika ver. Tekrar deniyorum. Tanrı aşkına, sadece dört basamaklı. "O burada! Chloe çığlık atıyor.

Garaj yoluna bakıyorum.

Jo! Bekle!" Richard bağıyor. Bir elini kaldırıyor. Chloe'nin ezdiği sol bacağını sürüklüyor. Acaba kırdı mı? Yüzünün sol tarafı tamamen kanla kaplı.

"Onu durdurmaya çalışacağım. Kontakta anahtarı aldım ve ona fırlattım. "Kapıları kilitle.

"Ne yapacaksın?

Cevap vermiyorum. Kapıların arkamdan kilitlenme sesini dinliyorum ama gelmiyor. Richard silahını kaldırdı ve arabaya doğrulttu.

'Bırak gitsinler,' dedim. Onlar çocuk. Senin çocukların. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadılar.

"Anlamıyorsun, Jo.

Chloe çığlık atıyor ve ben de ona aşağı inmesi, Evie'yi indirmesi için bağıyorum ve tam o sırada onu görüyorum. O kadar sert, o kadar hızlı koşuyor ki, Oscar olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Havada zıplıyor ve Richard'ın sol kalçasının üzerine düşüyor. Richard acı içinde haykırıyor, tüfeği düşürüyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Çığlık atıyor ama Oscar'ın onunla işi bitmemiş. Bir sıçrama daha yapar ve çenesini Richard'ın sol dirseğine kilitler.

Daldım, tüfeği aldım ve ona doğrulttum. "Kapıyı aç, Richard.

Richard bir inilti çıkarır. "Beni vurmayın! Joanne, lütfen! Beni dinle!"

"Kapıyı açın!"

Seni seviyorum, Jo! Durdurmaya çalıştığım Chloe'ydi! Seni değil! Seni seviyorum!"

Tanrım, keşke bundan vazgeçse. Bu dayanılmaz. "Kapıyı aç yoksa seni vururum.

Sonra aniden silah üzerimden çekildi. Orada duran Chloe'ye döndüm, yüzü bir maske gibiydi. "Ne yapıyorsun?

Ama bana bakmıyor. Arka cebinden bir şey çıkardı. "Hey, baba?

Yukarı bakıyor, gözleri yalvarıyor. "Ona hiç söylemedim. "Şuna bak, baba!

Bakışlarını ona sabitler. "Neden geldin? Neden bizi yalnız bırakmadın?

'Neden geldiğimi bilmek ister misin? İşte! Al bunu. Şuna bak! Sophie'nin bebeklik fotoğrafını adamın yüzüne doğru sallıyor. Adam titreyen elleriyle fotoğrafı ondan alıyor.

Bu yüzden geldim baba. Hatırladın mı onu? Ona iyi bak!' Fotoğrafı tokatlar. Fotoğraf Richard'ın elinden düşer. Onu alır ve tekrar Richard'ın ellerine iter. "Onu hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun? Yoksa artık umurunda bile değil mi?

Yüzü is ve kanla kaplı, yüz hatları bozulmuş. Delici mavi gözleri yavaşça hareket ediyor ve bana bakıyor. "Bana yardım et...

"Senin gibi insanlar yardım edilmeyi hak etmiyor. Annem öldü, Sophie öldü ve hepsi senin suçun baba! Ya şimdi Joanne? Ya Evie? Gerçekten mi baba? Evie mi?"

"Chloe, bebeğim, seni her zaman hayatın kendisinden daha çok sevdim.

"Sen lanet bir yalancısın.

Gürültü gök gürültüsü gibi. Uzun süre etrafımızda yankılanıyor. Evie çığlık atıyor. Ellerimi kulaklarıma koyuyorum. Richard sırt üstü yatıyor. Artık bir yüzü yok.

Kafatasımı tırmalıyorum. Ne yaptın sen? Chloe? Ne yaptın sen? Hiçbir yere gitmiyordu!"

"Ödeşme.

Ellerim ağzımın üzerinde kenetlendi. Bana döndü.

"Anlamıyorsun, değil mi?

Ellerimi indirdim. "Tabii ki biliyorum. Annen için. Sophie için.

Başını salladı. 'Ve senin için, ve Evie için. Her şey için,' diyor.

Yolun kenarına kadar gidip kusuyorum ama pek bir şey çıkmıyor. Sadece safra. Pede doğru yürüyüp numaraları tekrar tuşladığımda bacaklarım jöle gibiydi. Bu sefer kapı titriyor.

Sanırım geçen sefer yanlış yaptım.

Arkamda tüfeğin yeniden doldurulduğunu duyuyorum. Chloe'ye döndüğümde, transa geçmiş gibi görünüyordu.

Ve silahı bana doğrultuyor. "Ne yapıyorsun?

Kapılar artık tamamen açıldı. Yüksek bir sesle durdular. Gürültü Chloe'yi uyandırmış gibi görünüyor. Başını sallar. Silahını bıraktı. "Özür dilerim. Ne düşünüyordum bilmiyorum.'

Elimi göğsüme koydum. Kalbim güm güm atıyor. "Tanrım, düşündüm ki...

"Hadi buradan gidelim.

Chapter Forty-Four

Polise Chloe'nin silahı Richard'ın elinden aldığını, kelimenin tam anlamıyla ölümüne bir dövüş olduğunu, ya o ya biz olduğunu ve silahın kazara ateş aldığını söyledik. Teknik olarak, Chloe onu vurduğunda, Richard artık acil bir tehdit değildi. Yani o sırada dizlerinin üzerine çökmüş, Sophie'nin bebeklik fotoğrafına bakıp hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor ve hayatı için yalvarıyordu. Ayrıca, Oscar kendine bir kilo et ve biraz daha yardım etmişti. Richard hiçbir yere gitmiyordu. Ama Chloe'nin kapanışa ihtiyacı vardı.

Bunu anlayabiliyorum.

İki ay oldu ve her gün kendime hayatta olduğum için şanslı olduğumu hatırlatıyorum. Chloe olmasaydı, ben de Evie de ölmüş olacaktık. Richard ailesini öldürmekten yine paçayı kurtarabilir miydi? İnanması zor ama Chloe'nin dediği gibi, suçu onun üzerine atacaktı, sonra da Diane'in ölümünden başından beri onun sorumlu olduğunu, sadece bunu kabul etmek istemediğini söyleyecekti ve Chloe de ölmüş olacaktı, böylece gerçekte ne olduğunu anlatacak kimse kalmayacaktı.

Tüm bunların sonucunda ortaya çıkan tek iyi şey Chloe ile olan ilişkim. Bu kısa süre içinde gelecek için umut dolu mutlu bir genç kadına dönüştü. Artık benimle yaşıyor. Islington'da küçük bir ev kiraliyorum ve onun ablası gibi olduğumu söyleyebilirsiniz, sanırım hep umduğum şey de buydu. Eğitimini tamamlamak için üniversiteye geri dönüyor ve yerel bir barda yarı zamanlı bir işe girdi.

Ama hâlâ çözülmesi gereken çok şey var.

Richard'ın işi kesinlikle çözülüyordu. Yeni portföyler oluşturmuştu ancak kaydolmaları için ikna etmeye çalıştığı yatırımcıların hiçbiri bunu yapmamıştı. İş ortakları aylar önce çekip gitmiş, Richard bana bundan hiç bahsetmemişti.

Connaught'da kaldığına dair bir kayıt yok. Ama olmazdı tabii. Bir ilişkisi olduğu gerçeğinin reklamını yapmayacaktı. Richard'ın orada görüştüğü kadını bulması için özel bir dedektif tuttum ama şu ana kadar şansımız yaver gitmedi çünkü kadın sahte bir isimle giriş yapmıştı.

"Babam izlerini örtmekte çok iyiydi, Jo. Chloe artık bana *Jo* diyor. "Her zaman herkesten on adım öndeydi.

Ama bu benim için yeterli değil. Bilmek istediğim çok şey var. Ben de kapanış istiyorum.

Bugün güzel, ılık, mavi bir bahar günü ve biz Diane ve Sophie'nin mezarlarının başındayız. Chloe güzel bir toprak saksı içinde menekşeler almış. "Annem menekşeleri çok severdi," diye açıklıyor. Ben yaprakları silerken ve taştaki kiri temizlerken o da onları dikkatle yere bırakıyor. Diane'in annesi Helen de gelecekti ama bugünlerde bu onun için çok fazla. Bu yüzden oraya çay ve çörek içmeye gidiyoruz ve ben de onunla ilk kez tanışacak olmanın heyecanını yaşıyorum.

"Seni seviyorum anne," diye fısıldıyor Chloe ve parmaklarıyla yanaklarını siliyor. Sessizce bekliyorum. Sonra ayağa kalkıyor ve elbisesinin eteğini fırçalıyor. Geçen hafta ona aldığım güzel bir elbise, beyaz ve sarı renkte, büyük çiçekli, kolsuz ve omuzlarından fiyonklu bir kravatla tutturulmuş. Ona gerçekten çok yakışıyor. Böyle şeyler yapmak, ona kıyafetler almak istiyordum, böylece parasını harcamak zorunda kalmıyor ve barda çalıştığı saatleri sınırlayabiliyordu. Derslerine konsantre olmasını tercih ederim. Yatağının üzerine bıraktım ve aldığında kapıda durdum.

Bana baktı ve bir an için yanlış bir şey yaptığımı düşündüm.

'Değiştirebilirsiniz. Fişi sakladım,' dedim.

"Hayır... o değil.

"Sorun ne?

'Daha önce kimse bana kıyafet almamıştı. Yani o zamandan beri...'

"Beğendin mi? Saçının bir tutamını yüzünden ittim. "Beğenmek zorunda değilsin, sadece çok fazla siyah giyiyorsun. Başımı ona doğru eğdim.

Omuz silkti. "Siyahı severim.

'Umarım öyledir. Bunun sana yakışacağını düşündüm.'

Onu kaldırdı ve boy aynasında kendini kontrol etti. Sonra gülümsedi.
"Teşekkür ederim. Ve bana sarıldı.

Güldüm. Bunu ilk kez yapıyordu. "Rica ederim," dedim. Sonra arkamı döndüm çünkü beni ağlarken görmesini istemiyordum.

Saatimi kontrol ettim. 'Gitmeliyiz. Ninenize geç kalmak istemeyiz,' diyorum.

Chloe dik durur ve Evie'yi bebek arabasından alır.

"Tamam. Ben boş bebek arabasını iterken o da kolunu benimkine doluyor. Omzunun üzerinden, 'Bir dahaki sefere görüşürüz anne,' diyor.

Diane'in annesi Helen Knightsbridge'de zemin katta büyük bir dairede yaşıyor. O da çok yaşlı, tahmin ettiğimden daha yaşlı. Bu kadar zayıf ve titrek görünmesi beni çok şaşırttı.

"Çöreklerim var," diyor sertçe. Tamam, belki de o kadar kırılgan değildir. "Merak ediyorsan söyleyeyim, onları ben yapmadım.

Kesinlikle beklediğim gibi bir karşılama değildi. Chloe'nin onu tarif edişine bakılırsa, sıcakkanlı, Chloe'nin üzerine titreyen ve doğrusunu söylemek gerekirse benimle tanışmaya can atan biri olacağını düşünmüştüm.

Şu anda oradan çıkmamız için sabırsızlanıyormuş gibi hissediyorum.

Ama Chloe'nin umurunda değil gibi görünüyor. Ona sevgiyle sarılıyor, nine diyor ve dolaptan Helen'in özel porselen tabak ve fincanlarını alırken her şeyin nerede olduğunu açıkça biliyor.

Evie'yi kucağıma alıp oturma odasına oturduğumda rafta birkaç fotoğraf albümü görüyorum.

"Bunlar senin aile albümlerin mi? Helen oturma odasına geri döndüğünde ona soruyorum.

"Onlar Diane ve Richard'a aitti," diyor. "Onları o öldükten sonra aldım.

'Oh! Gerçekten mi? Chloe'nin küçüklük fotoğraflarını görmek isterdim. Diane'in de fotoğraflarını. Diane'in hiç fotoğrafını görmedim, biliyorsun.' Gazeteler dışında, ama bunu yüksek sesle söylemiyorum.

Raftan bir fotoğraf albümü çıkardı ve yanımdaki kanepeye uzanırken ona yardım etmek için elimi uzattım. O da tokatladı.

'Bunu kendim yapabilirim,'
diye homurdanıyor. Özür
dilerim. Evet. Bunu
görebiliyorum.

Chloe'nin mutfakta musluğu açtığını duyabiliyorum. Helen kucağımdaki Evie'ye bakıyor ve Evie ona kıkırdıyor.

"Onu tutmak ister misin? Ben sorarım.

Gözlerini kısıyor, alay etmesini bekliyorum ama yüzünde bir şey yumuşuyor. Başını sallıyor ve fotoğraf albümünü aramızdaki kanepeye koyuyor. Evie'yi uzatıp Helen'in kucağına oturtuyorum. Evie gevezelik ediyor, Helen'in kolyesindeki kehribar boncukları parmaklıyor. Helen gülümsüyor.

"Ah bu... çok tatlı," diyorum, omuzlarında sırtan Chloe'yi tutan genç Richard'ın fotoğrafına hayranlıkla bakarken. Bunu beklemediğimi söylemeliyim. Ben olsaydım Richard'ın tüm fotoğraflarını yakardım.

Sayfayı çeviriyorum. Richard ve Chloe'nin bir sürü fotoğrafı. O kadar mutlu küçük bir kızdı ki, kulaktan kulağa sırtıyordu. Chloe ve Diane'in çok fazla fotoğrafı olmadığını fark ediyorum, muhtemelen onları çeken Diane olduğu için.

Helen çenesini Richard'a doğrultur. 'Beni sık sık görmeye gelirdi. Sen evlendikten sonra bile.

Doğru mu duyuyorum? Neredeyse onu özlüyormuş gibi konuşuyor.

"Çay için hazır mıyız? Chloe elinde bir tepside küçük tabaklar ve fincanlarla zıplayarak içeri giriyor.

'Chloe, markete gidip biraz çilek reçeli alır mısın? Biraz almayı unuttum.'

'Reçele ihtiyacımız yok, Nan. Eminim Jo aldırılmaz.'

"Benim için sakıncası yok," diyorum.

"Tabii ki reçele ihtiyacımız var," diye tersliyor Helen. "Hadi gidin. Çantamı alabilirsin. Salondaki konsol masasının üzerinde.

'Tamam, Nan! Hemen döneceğim.'

O gittikten sonra Helen parmağıyla genç Chloe'nin resmini işaret etti. "Çok zeki bir kız.

Gülümsüyorum. "Evet. Kesinlikle öyle.

"Her zaman öyleydi," diye devam ediyor. 'Her şey için her zaman bir cevap. Diane de böyle söylerdi. Her şey için bir cevabı vardır. Havlayan deli, elbette. Her zaman yalan söyler. Kötü, kötü yalanlar. Ama çok zekice. Bu sayede paçayı kurtardı.'

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. Sayfadaki fotoğraflara bakıyorum. "Kim?

"O. Gözlerini kapıya diyor. "Cezai olarak deli. Richard'a onun psikiyatri koğuşundan çıkmasına asla izin vermemesini söyledim ama beni dinlemedi. Gözünün önündeki kanıtlar ne olursa olsun, onun hakkında en iyisine inanmak istiyordu. Hep öyle yaptı. Ama sürekli işte olduğu için kendini suçlu hissettiğini biliyorum. Diane'in başa çıkamadığını düşünüyordu. Diane ona anlatmaya çalıştı ama o buna inanmadı. Evie kolyeyi çeker ve Helen parmaklarını nazikçe açmaya zorlar.

Aman Tanrım. Şimdi anlıyorum. Richard bunca yıldır Helen'ı bana söylediği yalanlarla besliyormuş. Görünüşte Chloe'ye tapıyormuş, onda sadece en iyisini görüyormuş gibi davranıyor, ama aynı zamanda onun deli olduğu ve muhtemelen kendi annesini öldürdüğü tohumunu ekiyordu.

Helen'la bu konuşmayı yapmak istemiyorum.

Sayfayı çeviriyorum. Helen, Richard'ın başka bir adamla çekilmiş bir fotoğrafını gösteriyor. Kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamışlar. "Onunla konuşmalısın," diyor. "Sana anlatacaktır.

"Bana neyi anlatacaksın?

"Richard'ın onu suçladıkları şeyleri yapmış olamayacağını.

İçimi çektim. "Kim o? diye soruyorum. Gerçekten bilmek istediğimden çok Chloe dönene kadar zaman öldürmek için.

"O zamanlar Richard'ın iş ortağıydı. Adı Alfred." "Alfred Butterworth?

"Evet. Bu o.

Muhtemelen demans hastası olduğunu fark ettim. Aslında benim kim olduğumu bilmemesi beni şaşırtmazdı. Bunu Chloe ile daha sonra konuşmaya karar verdim. Richard konusunda kafasının karışık olmasına şaşmamalı.

"Özür dilerim Helen. Elimi koluna koydum. Ona Alfred Butterworth'un öldüğünü söylemek gerçekten bana düşer mi? Belki de söylediği her şeyi kabul etmeli ve Chloe ile daha sonra konuşmalıyım.

"Alfred'le yakın mıydınız? diye sordum.

Başını sallıyor. "İyi bir adamdır. Araları bozulana kadar Richard'a çok yakındı.

Sanırım bunu söylemenin bir yolu da bu.

'Geçen gün beni görmeye geldi. Beni sık sık görmeye gelir.

'Geçen gün mü? Hayır.' Kendimi durdurmaya vakit bulamadan ağzımdan çıkıverdi. 'Alfred Butterworth yıllar önce vefat etti. Çok üzüldüm. Richard da onu öldürdü ama o konuya girmeyelim.

Alfred? Saçmalama. Yolun aşağısında yaşıyor! Git konuş onunla. Sana söyleyecektir.'

Yolun aşağısında mı? Hayır. Bu mümkün değil. Peki bana ne söyleyecek?'

Kaşlarını kaldırıyor. 'O deli! Bunu o yaptı. Hepsini o yaptı. Beni görmeye geliyor çünkü onu vasiyetime koymamı istiyor. Orada olduğunu sanıyor. Sanki. Ona tahammül etmekten başka çarem yok çünkü ona cehenneme gitmesini söylersem geri gelip beni uykumda öldürecek! Bunu yapabilir, biliyorsun. O tam bir deli.'

Vay canına. Bu düşündüğümünden çok daha kötü. Umarım Chloe yakında döner de çöreklerimizi ve çayımızı içip buradan gideriz.

Sayfaları çevirmeye devam ediyorum. Konuyu değiştirmek için her şeyi yaparım. Sophie'nin sırtüstü uzanmış, sırtıttığı bir fotoğrafı gösteriyorum. "Sophie çok sevimli görünüyor.

Helen başını sallar. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanır. Evie'ye biraz daha sıkı sarılıyor. Daha fazla üzücü anıyı canlandırmayacak fotoğraflar bulmayı umarak sayfayı çeviriyorum. Venedik'te bir gondol? Eyfel Kulesi? Parthenon?

Ne yazık ki, Richard'ın Sophie ile daha fazla fotoğrafına ulaştım. Chloe de orada, arka planda. Helen, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış olduğu bir fotoğrafı işaret ediyor. "Buna küçük kızgın surat diyordu. "Benim küçük kızgın suratım nerede?" derdi. Onun böyle yapmasının eğlenceli olduğunu düşünürdü. Anlamazdı.

Şimdi daha yakından bakıyorum, o fotoğraflarda bir tuhaflık var. Yutkunuyorum, daha fazla fotoğrafa bakıyorum, kalbim hızla çarpıyor. Sayfaları daha hızlı ve daha hızlı çeviriyorum. Bebek Sophie ve Chloe'nin birlikte olduğu tüm fotoğraflarda, Chloe gözlerini küçük Sophie'ye dikmiş. Bir tanesinde, Sophie'ye saf bir nefretle bakıyor.

"Babasının yanına kimseyi yaklaştırmazdı. Onun önünde mükemmel bir çocuktı, ama arkasını döndüğü anda hınzır küçük bir kıza dönüşüyordu. Ona yakın olan herkesi kıskanırdı. Sophie'yi, Diane'i... Herkes bunu görebiliyordu ama o göremiyordu. Ona her zaman bu çocukta doğru olmayan bir şeyler olduğunu söyledim. Ve bak şimdi ne oldu.'

'Neden onu akıl hastanesine gönderdi? Madem onda bir sorun olduğunu düşünmüyordu?

"Çünkü ona söyledi.

"Ona ne söyledi?

"Onun yaptığıını.

Chapter Forty-Five

Kulaklarımda kan uğulduyor.

"Bir g¼n beni aradı," diye devam ediyor. "Chloe'nin sayıkladığını, ne yapacağını bilemediğini söyledi. Görünüşe göre ona, "Ben yaptım baba. Onu ben ittim. Artık birlikte olabiliriz. Sadece sen ve ben. Sadece sen ve ben olunca daha iyi değil mi?" Ve sonra dedi ki, "Annemi sevmediğini biliyorum. Başka bir bebek istemediğini biliyorum. Ona ben baktım, baba. Artık sadece sen ve ben varız."

Diane öldüğünde orada olduğu için şokta olduğunu düşündü. Ona şokta olmadığını söyledim Richard, Tanrı aşkına. Neye mal olacak? Sana doğruyu söylüyor. Ama bunu kabul edemedi. Bunu önerdiğim için bana çok kızdı. Sinir krizi geçirdiğini, suçluluk duygusu yaşadığını ya da buna benzer saçmalıklar söyleyip durdu. Gerçekle başa çıkamıyordu. Kendine onun sinir krizi geçirdiğini söylemek daha kolaydı. İşin içinde polis olduğu için, kadının iddialarını duymalarını istemiyordu. Bu yüzden onu o yere, Vincent Gardens'a gönderdi. Dışarı çıktığında her şeyi uydurduğunu söyledi. Sadece bir rüya olduğunu söyledi. "Sanki bu tür rüyalar görüp de onlara kabus demeyecekmişsin gibi.

"Belki yalan söylemiştir," diye deniyorum, kalbim küt küt atıyor. 'Belki de o sözleri hiç söylemedi, belki de o olduğunu biliyordu. Yani, bana söylediği şey buydu.

Sulu gözlerini kısarak bana bakıyor. 'Neden böyle bir şey yapsın ki? O ailesini severdi.

"Para için mi?" diye soruyorum, dudaklarım titreyerek.

Alay ediyor. 'İyi, nazik bir kalbi vardı ama berbat bir iş adamıydı. O tür bir beyne sahip değildi. Bu işi bırakmalıydı ama babası başarılı bir finansçıydı ve onun izinden gitmek istedi. Çok çabaladı. Her zaman çalışıyordu ama para konusunda umutsuzdu. Chloe'ye bir milyon poundluk bir daire almak bile. Tam bir israf.'

"Chloe, Richard'ın ona bir daire almadığını söylüyor," diyorum. "Bu konuda yalan söylediğini söylüyor.

Bana fotoğraf albümünü kafama düşürmüşüm gibi bakıyor.

Elbette aldı. Ona Primrose Hill'de güzel bir daire aldı. Onunla oraya gittim.'

Primrose Hill. Kelimeler bir anıyı tetikliyor. Richard ve ben oraya birlikte gitmiştik. Evie'ye sekiz aylık hamileydim ve kendimi bir ev gibi hissediyordum. Bir Cumartesi gününü daha fazla bebek eşyası almak için alışveriş yaparak geçirmiştik ve Robyn, Winchester Road'da çocuk odası için mobilya ve benzeri şeyler satan bir dükkân önermişti. Ertesi hafta teslim edilmek üzere bir sürü şey aldık ve dışarı çıktığımızda Richard aniden durdu.

"Her şey yolunda mı? diye sormuştum.

Cevap vermedi, sadece bakışlarını uzaklara sabitledi. Sonra başını salladı. "Özür dilerim. Birini gördüğümü sandım.'

"Kim?

"Hiç kimse.

Günün geri kalanında meşgul görünüyordu ve bunun gördüğü kişiyle ilgili olduğunu biliyordum. Ona tekrar sormaya çalıştığım da başını salladı ve konuşmayı değiştirdi.

O gün gördüğü Chloe olabilir mi? Midem sıkıca kapandı. Kalbim güm güm atıyor. Bir sayfayı çeviriyorum ve Sophie'nin fotoğrafını tanıyorum, Chloe'nin bavulunda sakladığı fotoğraf.

Onu vurmadan önce Richard'ın yüzüne ittiği.

"Chloe Sophie'yi severdi," diyorum sanki bir cankurtaran salına tutunmuşum gibi. "Bu konuda yanıyorsun Helen. Chloe onun bu fotoğrafını her yere taşırdı. Onu görmüştüm. Küçük kız kardeşine tapardı.

'Bu Sophie değil. O Chloe.'

Başımı salladım. "Hayır. Yanında bu fotoğraf vardı. Bana gösterdi. Bu Sophie."

Bir eliyle Evie'yi tutarak karşıya eğiliyor ve aradığı fotoğrafı bulana kadar sayfaları çeviriyor. Bir bebek fotoğrafını işaret ediyor.

"Bu Sophie. Yaklaşık aynı yaşlarda."

Onu çıkarıp Chloe'nin yanında taşıdığı fotoğrafa dönüyorum ve yan yana koyuyorum.

"Bebekken bile birbirlerine hiç benzemiyorlardı," diyor Helen. "Sophie doğduğunda Chloe gerçekten değişti. Başka bir bebek sahibi olduğu için ondan nefret ediyordu. Annesinden de nefret ediyordu ama Diane'den her zaman nefret etmişti. Her zaman. Babasını seven herkesten ve babasının sevdiği herkesten nefret ediyordu. Babasının kendisine ait olmasını istiyordu ve hepsi bu kadardı.

Balıklar. Richard o balıkları çok severdi. Onlara isimler verir ve en sevdiği evcil hayvanları gibi davranırdı. Chloe'yi gölete götürdü ve ona balıkları nasıl besleyeceğini gösterdi.

Ve şimdi hepsi öldü.

Chloe'nin o fotoğrafı Richard'ın suratına fırlattığı anı düşünüyorum. *Onu hatırlıyor musun? Sen hatırlıyor musun?* Sophie'den bahsetmiyordu. Kendisinin bebekliğinden bahsediyordu. *Annem öldü, Sophie öldü, hepsi senin suçun. Ya şimdi Joanne? Ya Evie? Gerçekten mi, baba?*

Helen Evie'nin başını okşar. "Ona Evie'den bahsettiğini hiç sanmıyorum. Söyleyeceğini söyledi ama o doğana kadar beklemek istedi. Sürekli bahaneler uyduruyordu ama Chloe'nin mükemmel bir çocuk olduğu hakkındaki tüm palavralarına rağmen, içten içe onun akli dengesinin yerinde olmadığını bildiğini söyleyebilirim. Sadece bunu kendine itiraf edemiyordu. Düşünmesi bile çok korkunçtu. Ama bir yanı bunu biliyordu ve o yanı onun Evie'yi bilmesini istemiyordu.

Richard'ın yerde diz çökmüş hayatı için yalvarırken söylediği o tuhaf sözler aklıma geliyor. O zaman onları anlamamıştım. Bana değil, Chloe'ye hitap ettiklerini düşünmüştüm.

Ona hiç söylemedim.

Telefonumu çıkardım. "Bana biraz izin ver Helen. Bu aramayı gerçekten yapmam gerekiyor. Helen bana kaşlarını çatıyor ama Evie ellerini Helen'in yüzüne koyuyor ve Helen tekrar gülümsüyor.

Titreyen ellerimle ekranı kaydırıyorum ve avukatımız Solomon'u arıyorum. İlk çalışta cevap veriyor.

"Joanne. Nasıl-

"Richard'ı neden o gün aradın?" diye soruyorum. "Öldüğü gün. Beni aradın, sonra onu aradın. Chloe hakkında.

Boğazını temizliyor. "Chloe, Richard'ın vasiyeti hakkında benimle temasa geçti. Hâlâ vasiyette yer alıp almadığını ve yeni bebeğin de vasiyette yer alıp almayacağını öğrenmek istedi.

'Annesinin mirasından alacağı pay için aramadı mı? Yirmi bir yaşına geldiğinde mirastan pay alacağını?

"Annesi öldüğünde mirası halledildi ve hepsi Richard'a kaldı.

Chesterfield'in her yerine kusacağım.

Solomon devam ediyor. "Chloe'ye doğrudan babasına sormasını söyledim ve Richard aylar sonra seninle kaldığını söyleyene kadar bunu düşünmedim.

Sadece meraklı davranıyor. Eminim bir şey yoktur.

"Ve Kasım sonunda babasının vasiyeti hakkında sizi aradı?"

"Bu doğru.

"Evie'yi biliyor muydu?"

"Evet. Bu yüzden aramıştı.

Telefonu kapattım ve düşünmeye çalıştım. Evie Kasım'ın on beşinde doğmuştu. Ayın yirmi yedisine kadar Richard'ın Chloe'ye ondan bahsetmediğinden kesinlikle emindim. Haftalar sonra hâlâ bunu nasıl yapacağımızı tartışıyorduk. Şubat ayında Richard'a yazdığında Evie'den haberdar olmasına şaşırmıştım.

Richard ona söylememişti. Onun bilmesine şaşırdıysa da bunu bana hiç söylemedi.

Ama biliyordu çünkü vasiyeti sormak için Solomon'u aramadan altı hafta önce bizi görmüştü. Bizi Primrose Hill'deki bebek mobilyası dükkanından çıkarken görmüş. Ve Richard da onu görmüştü. Orasının bir bebek mağazası olduğunu bilmeseydi bile, Chloe bir bebek sahibi olmak üzere olduğumuzu gözden kaçıramazdı. O aşamada bir ev büyüklüğündeydim. Altı hafta bekledi ve Richard'ın avukatını aradı.

Neden şimdi? Neden şimdi geldin?

Bana yirmi bir yaşına geldiğinde annesinin mirasının ona kalacağına dair bir hikâye anlattı ama Solomon'a göre bu bir yalan.

Neden şimdi?

Çünkü babasının başka bir bebeği olduğunu biliyordu. Hepsi bu.

Evde kaldığı üç hafta boyunca olan her şey, bir ev filmi gibi sırayla oynayarak bana geri geliyor.

Chloe Calpol şişesine bir şey koymak üzereydi. Gerçek olanı test ettirdim, yere düşürdüğü. Diğerini mi? Eczaneden aldığı sözde daha büyük şişe mi? Onu bir daha hiç görmedim.

"Chloe'nin Sophie'nin ölümüyle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun? Şimdi ağzımdan kaçırıyorum.

"Otopsi yapıldı.

Kolunu tuttum. "Ve?

Midesinde parasetamol izleri vardı. Ama Diane bana o gece ona hiç vermediğini söyledi.

"Tanrım," diye inliyorum.

Richard onun yanılmış olması gerektiğini söyledi. Her zaman çok yorgundu. Ve bu Sophie'yi öldürmek için yeterli değildi. Gözlerini bana dikti. "Ama uykusunu getirmeye yeterdi. Biri yüzünü yatağa bastırıldığında nefes alamaz diye ağlamamasını sağlayacak kadar.

Titremeye başladım. Her şey oradaydı, tam önümdeydi. Chloe'nin benim ve Evie'nin gitmemizi istediğini söylediğini düşünüyorum. Şimdi de beni korumak için olduğunu söylüyor. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Kelimenin tam anlamıyla babasının kendisine kalmasını istediğini ve Evie'yle benim gitmem gerektiğini söylüyordu.

Telefon hala elimde. Bu sefer Roxanne'ı arıyorum. Numarası hâlâ rehberimde.

"Bayan A? Sesi şaşırmış gibi.

'Roxanne, bu gerçekten çok önemli. O gece gelip bizimle kalacaktın.' O gecenin ne anlama geldiğini açıklamama gerek yok.

"Ha?

"Richard'ın iptal etmek için tekrar aradığını söylemişsiniz. Bu doğru mu?' 'Aramadı Bayan A. Bana mesaj attı.

Mesaj mı attı? Ne zaman?

"Tam olarak hatırlayamıyorum ama uzun sürmedi. Belki bir saat sonra?"

Telefonu kapattım, ellerimi gözlerime bastırdım. Chloe, babası Roxanne ile telefonda konuşurken onu almaya gelmişti. O konuşmaya kulak misafiri olmuştu. Daha sonra birlikte kanepeye uzanmışlardı ve kız somurtkan bir şekilde babasının telefonu ile oynuyordu.

Roxanne'e mesaj atıp gelmemesini söyleyen oymuş. Tam anlamıyla burnunun dibinde.

Telefonumu alıp SIM kartını çıkaran oydu. Bunu yaptığını nasıl tahmin ettiğini sordum. Çünkü geçen sefer de öyle yapmıştı. Ama

fişi çekilen sabit hatlı telefonlardı. O zamanlar cep telefonları var mıydı? Belki, ama Chloe sabit telefonlardan birini takabilirdi.

Merdivenlere benzini döken oydu. Cebinde kibrit vardı. Vestiyerden çıkarken düşmüşler. "Mutfak çekmecesinden aldım" demişti. Ama mutfaktan arka kapıya doğru koşarken ben de yanındaydım ve o hiç durmadı, değil mi? Durduğunu sanmıyorum. Eminim durmadı. Ve kapıların kilitli olması, ön kapı, arka kapı... Ben sadece onun sözüne inandım. Kendim hiç denemedim.

O gece bizi öldürecekti. Ama Solomon Richard'a mesaj iletmek için aradığında, onun bunu anlayacağını fark etti. Onun geri geleceğini biliyordu. Bu riski ikinci kez göze alamazdı.

Ona hiç söylemedim.

Sonunda adamın düşünölemeyecek bir şeyi itiraf edeceğini fark etti: başından beri onun olduğunu.

Peki neden gitmeme izin verdi, ben ve Evie?

Çünkü Richard'ın geri gelmesi planın bir parçası değildi. Taktik değiştirmek zorundaydı. Eğer üçümüzü de öldürseydi ve kendisi hayatta kalsaydı, bu sefer uyduracağı hikâyeye asla inanmazlardı. Sonsuza kadar hapse girecekti ve bunu biliyordu. Bu yüzden beni gemiye getirdi. Beni canavarın o değil, o olduğuna ikna etti, ben de buna tanıklık edecektim ve Chloe Evie'yle beni kurtarmak için elinden geleni yapıyordu. Hayatta kalıp ona destek olmam onun için daha iyiydi.

İntikam demişti.

Annen için, Sophie için, demiştim.

Ve senin için, demişti. Ve Evie için. *Seninle evlenmenin intikamı.*

Bir bebek daha yapmanın intikamı.

"Çilek reçeli teslimatı! Chloe salondan sesleniyor. 'Her şeyi hazırlayıp getireceğim, nine. Uzun sürmez.'

Kalbim göğsümde çarpıyor. Önce Helen'in kucığındaki Evie'ye, sonra Helen'e bakıyorum. "Ne yapacağım ben?" diye fısıldıyorum.

Chloe mutfakta bir kahkaha patlattı. "Aptal nine! Bir sürü çilek reçelin var!"

Helen bileğimi kavradı. "Seninle mi yaşıyor demiştin?"

Başımı sallıyorum, bakışlarım Diane'in bir fotoğrafına takılıyor. Gülümsüyor ama gözleri çok üzgün bakıyor. Sanki kalbi kırılmış gibi.

Helen'in tırnakları derime batıyor. "Kalmasına izin verme.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

